

กลวิธีการสื่อสารในการพากย์ภาพยนตร์โทรทัศน์

นางสาวหัตถ์รีย์ พิลึกภควัต

สถาบันวิทยบริการ

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาโทศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต

สาขาวิชาวาทวิทยา ภาควิชาวาทวิทยาและสื่อสารการแสดง

คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ปีการศึกษา 2545

ISBN 974-17-2662-7

ลิขสิทธิ์ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

TECHNIQUES OF COMMUNICATION FOR THAI VOICING OVER FOREIGN FILMS ON TELEVISION

Miss Thachattree Pilukpakawat

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for the Degree of Master of Arts in Speech Communication

Department of Communication and Performing Arts

Faculty of Communication Arts

Chulalongkorn University

Academic Year 2002

ISBN 974-17-2662-7

หัวข้อวิทยานิพนธ์ กลวิธีการสื่อสารในการพากย์ภาพยนตร์โทรทัศน์
โดย นางสาวทศตรีย์ พิธีภักดี
สาขาวิชา วาทยุทธศาสตร์
อาจารย์ที่ปรึกษา ศาสตราจารย์ ดร.สุรพล วิรุฬห์รักษ์

คณะนิติศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อนุมัติให้หัวข้อวิทยานิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วน
หนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาโท

..... คณบดีคณะนิติศาสตร์
(รองศาสตราจารย์ จุมพล รอดคำดี)

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

..... ประธานกรรมการ
(รองศาสตราจารย์ อวยพร พานิช)

..... อาจารย์ที่ปรึกษา
(ศาสตราจารย์ ดร.สุรพล วิรุฬห์รักษ์)

..... กรรมการ
(รองศาสตราจารย์ ดร.ศักดิ์ดา ปั่นเน่งเพ็ชร)

ทชตรีย์ พิธิภคควัด : กลวิธีการสื่อสารในการพากย์ภาพยนตร์โทรทัศน์ (TECHNIQUES OF COMMUNICATION FOR THAI VOICING OVER FOREIGN FILMS ON TELEVISION) อ. ที่ปรึกษา : ศ.ดร.สุรพล วิรุฬห์รักษ์. 197 หน้า . ISBN 974-17-2662-7

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษา กลวิธีการพากย์ภาพยนตร์โทรทัศน์ของนักพากย์ การก้าวเข้าสู่การเป็นนักพากย์ คุณลักษณะพื้นฐาน รวมถึงการฝึกฝนเพื่อเป็นนักพากย์ภาพยนตร์ โทรทัศน์และศึกษาในส่วนทักษะของผู้ชมภาพยนตร์โทรทัศน์ที่มีต่อผลงานพากย์ภาพยนตร์ของ นักพากย์ ผู้วิจัยใช้วิธีการวิจัยเชิงคุณภาพ โดยใช้วิธีการสัมภาษณ์เชิงลึกจากกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ ทีมนักพากย์ จากสถานีโทรทัศน์ไทยทีวีสีช่อง 3 จำนวน 9 ท่าน นักพากย์อาวุโส 10 ท่าน และผู้ชม ที่ได้ติดตามรับชมภาพยนตร์จีนทางโทรทัศน์ที่พากย์โดยทีมพากย์ช่อง 3 จำนวน 50 ท่าน ประกอบ กับการสังเกตการณ์และการวิจัยเชิงเอกสาร

ผลการวิจัยพบว่า การพากย์ภาพยนตร์โทรทัศน์ ถือกำเนิดมาพร้อมกับการเกิดสถานี โทรทัศน์ช่องต่างๆ โดยเริ่มมาจากโทรทัศน์ช่อง 4 บางขุนพรหม เกิดจากความคิดของ คุณจำนง รังสิกุล โดยเปลี่ยนจากคำว่า "พากย์โดย..." มาเป็น "ให้เสียงภาษาไทยโดย..." แทน ในส่วนของ กลวิธีการพากย์ภาพยนตร์โทรทัศน์ของนักพากย์ มีดังนี้คือ การออกเสียงให้ตรงกับจังหวะปาก ตัวละคร การให้เสียงได้อย่างสม่ำเสมอ การให้น้ำเสียงได้ตามตัวละคร การเสริมมุข นอกเหนือบทพากย์ และการให้เสียงเข้ากับบุคลิกตัวละคร ส่วนการก้าวเข้าสู่การเป็นนักพากย์นั้น นักพากย์มีภูมิหลังมาจากการเป็นนักแสดง นักแสดงละครวิทยุ ผู้ประกาศข่าว บุคลากรในองค์กร และอาชีพอื่นๆ นักพากย์ควรมีคุณสมบัติพื้นฐานดังนี้คือ มีพื้นฐานเสียงที่ดีมีคุณภาพ มีทักษะใน การอ่านหนังสือ และออกเสียงสำเนียงภาษาไทยภาคกลางได้ชัดเจน มีความรอบรู้ปฏิภาณ ไหวพริบดี มีประสาทสัมผัสที่รวดเร็ว รวมทั้งมีความอดทนสูงสุขภาพดีทั้งกายและใจ สำหรับนักพากย์หน้าใหม่การฝึกฝนเพื่อเป็นนักพากย์ภาพยนตร์โทรทัศน์สามารถฝึกด้วยตัวเอง สมัครงานนักพากย์ฝึกหัดในองค์กรที่มีการพากย์ภาพยนตร์ สมัครงานในหลักสูตรอบรมการเป็น นักพากย์ ในส่วนของผู้ชมต้องงานพากย์ภาพยนตร์โทรทัศน์ ต้องการให้มีการพากย์ที่เน้น ความสมจริง เสียงพากย์ของตัวละครนำมีความไพเราะ ส่วนกลวิธีที่นักพากย์ควรให้ความสำคัญ คือการให้เสียงได้เข้ากับบุคลิกตัวละครและน้ำเสียงได้ตามตัวละคร และผู้ชมชื่นชอบใน การพากย์เสริมมุขนอกเหนือบทพากย์โดยเฉพาะในการพากย์ภาพยนตร์จีนทางโทรทัศน์.

ภาควิชา.....วาทวิทยาและสื่อสารการแสดง.....ลายมือชื่อนิสิต.....
 สาขาวิชา.....วาทวิทยา.....ลายมือชื่ออาจารย์ที่ปรึกษา.....
 ปีการศึกษา...2545.....ลายมือชื่ออาจารย์ที่ปรึกษาร่วม.....

##4485067628: MAJOR SPEECH COMMUNICATION

KEYWORD: DUBBING / DUBBING ARTIST / THAI VOICING OVER

THACHATTREE PILUKPAKAWAT: TECHNIQUES OF COMMUNICATION FOR
THAI VOICING OVER FOREIGN FILMS ON TELEVISION. THESIS ADVISOR:
SURAPONE VIRULRAK, PROFESSOR Ph.D., 197 pp. ISBN 974-17-2662-7

The purposes of this research were to study the techniques of voicing on television how to be dubbing artist, the basic qualifications including how to train to be dubbing artist on television and attitude of audiences who followed Chinese series voiced by dubbing artist team from channel 3. The researcher does this qualitative research by using depth interview from the example group such as 9 persons from voicing team of Channel 3 Thailand 10 senior dubbing artist team and 50 audiences who followed Chinese series voiced by dubbing artist team from channel 3 and using the observing and the document researching.

The results of this study reveal as follows: Thai dubbing films on television and the Thai TV. Channels were started at the same time. To begin the channel 4 Bangkhunprom by concept of Mr. jum-nong rungsikul who use to "Thai voicing over by..." instead of "dubbing". We have found that the techniques for dubbing depends lip-synchronize, the constantly pronunciation, the voice of character's emotion, trick and tip and particular talent of the dubbing artist. Furthermore, it is also up to the personality acting. To enter into the path of this profession many dubbing artists have background career which relates to voicing such as performers, radio soap opera artist, news reporter, the officer in cooperate and another jobs. Being an exquisite dubbing artist one should have good and beautifully effective voice, the reading skill Thai fluently and pronounce Thai standard accurately and be witty and sensory organs of sensitive. He should have a highly patient and a good health, both physically and spiritually. For the amateurs of voicing they need to keep practicing by themselves, apply to film organizations as intern dubbing artist or in voicing courses. For audience's attitude, they wish to the dubbing is realistic. And the dubbing to voice of actor and actress, must be vocal of pleasantness. The important the techniques dubbing artist is the voice of character's emotion to the personality acting. Including satisfaction in trick and tip and particular talent dubbing Chinese series.

Department Speech Communication and Performing Arts		Student's signature.....
Field of study	Speech Communication	Advisor's signature.....
Academic year	2002	Co-advisor's signature.....

กิตติกรรมประกาศ

จุดเริ่มของการทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “กลวิธีการสื่อสารในการพากย์ภาพยนตร์โทรทัศน์” คือ ความสนใจเบื้องต้นของตัวเองและได้รับการสนับสนุนอย่างเต็มที่ของ ศ.ดร.สุรพล วิรุฬห์รักษ์ ที่ท่านเมตตาปรับเป็นที่ปรึกษาและดูแลลูกศิษย์คนนี้ให้ได้ตลอดรอดฝั่ง รวมถึง รศ.อวยพร พานิช ประธานวิทยานิพนธ์ที่สนใจดี คอยให้คำแนะนำแก่ผู้วิจัย และรศ.ดร.ศักดิ์ดา บัณฑิตเพ็ชร กรรมการ ที่สละเวลามาร่วมเป็นเกียรติพิจารณา ให้คำชี้แนะเป็นอย่างดี ตลอดจน **คณาจารย์ ภาควิชาวาทยวิทยาและสื่อสารการแสดง** ทุกๆ ท่านที่เปิดโอกาสทางวิชาการ เพิ่มพูนความรู้ ประสบการณ์ทางการศึกษา เจ้าหน้าที่ทั้งหลายที่คอยอำนวยความสะดวกตลอดการศึกษา อีกทั้ง **เพื่อนร่วมรุ่นทั้ง 14 ชีวิต** ที่ร่วมฝ่าฟันกันมา โดยเฉพาะอนันต์และอรวรรณ เป็นกัลยาณมิตรที่ แสนวิเศษ ขอขอบคุณนางคิงที่ช่วยเหลือผู้วิจัยตั้งแต่วันสอบหัวข้อจนถึงวันสอบตัวเล่ม และจึง นื่องรหัสที่คอยถามไถ่ให้กำลังใจ

จากการนับหนึ่งใน การพากย์ จนเป็นวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ มีปรมาจารย์ทางการพากย์หลาย ต่อหลายท่านต่างอุทิศเวลา ให้ความร่วมมือและถ่ายทอดวิชาศิลปะแห่งการพากย์ ให้ แก่คนวงนอกอย่างผู้วิจัย ได้ตระหนักเห็นคุณค่าของวิชาชีพนักพากย์ ทำให้ผู้วิจัยได้รู้จัก ท่านทิดเขียว บิดาแห่งการพากย์ผู้ล่วงลับ ผู้วิจัยพนมมือไหว้ทุกครั้งทีไปเก็บข้อมูล เพราะทุกแห่งที่ นักพากย์ทำงานไม่มีทีใดเลยที่ไม่พบเห็นรูปทิดเขียวเป็นที่สักการะบูชา และเมื่อครั้งที่ผู้วิจัยประสบ อุปสรรคจนท้อถอย จนเกือบหมดเรี่ยวแรงได้พบกับ **คุณอสมพงษ์ วงษ์รักไทย** นายกสมาคมนักพากย์แห่งประเทศไทย ที่ช่วยเหลือให้คำแนะนำแหล่งข้อมูลที่ดี บุคคลที่ลืมไม่ได้ ที่ต้องขอบคุณคือ **ทีมพากย์ช่อง 3, ทีมพากย์พันธมิตร, นักพากย์ช่อง 7 และนักพากย์อิสระ** ทุกท่าน ที่ทำให้การเก็บข้อมูลเป็นไปได้ด้วยดีและเป็นกันเองอย่างราบรื่นไร้อุปสรรค

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้ เป็นสิ่งที่ผู้วิจัยตั้งใจนำเสนอและพยายามสุดกำลัง สิ่งที่เหลือเลี้ยง จิตวิญญาณคือ **คุณพ่อคุณแม่ ครอบครัว เพื่อนสนิทมิตรสหาย** ล้วนเป็นบุคคลสำคัญที่ทำให้ ผู้วิจัยมีเรี่ยวแรงก้าวเดินมาจน ณ วันนี้

“อุปสรรคเป็นแรงผลักดัน ความสำเร็จคือสิ่งหอมหวาน ถ้าดิฉันทำได้แล้วคุณล่ะ...”

สารบัญ

หน้า

บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ฉ
สารบัญ.....	ช

บทที่

1	บทนำ	1
	1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
	1.2 วัตถุประสงค์.....	5
	1.3 คำถามนำวิจัย	5
	1.4 ขอบเขตในการวิจัย.....	5
	1.5 คำจำกัดความ	6
	1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	7
2	เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	8
	2.1 แนวคิดเกี่ยวกับนักพากย์	8
	2.2 แนวคิดเกี่ยวกับการฝึกฝนเสียงพูดเพื่อการสื่อสาร	12
	2.3 แนวคิดเกี่ยวกับการแปรรูปของภาษาที่นำไปสู่การพากย์.....	17
	2.4 แนวคิดเกี่ยวกับภาษาและผู้แปล.....	19
	2.5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	24
3	ระเบียบวิธีวิจัย.....	29
	3.1 แหล่งข้อมูล	33
	3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	35
	3.3 การเก็บรวบรวมข้อมูล	38
	3.4 การวิเคราะห์ข้อมูล.....	40
	3.5 การนำเสนอข้อมูล	41

สารบัญ (ต่อ)

บทที่		หน้า
4	ผลการวิจัย	42
	4.1 ความเป็นมาของการพากย์ภาพยนตร์โทรทัศน์	42
	4.2 การก้าวสู่การเป็นนักพากย์ภาพยนตร์โทรทัศน์	55
	4.3 การเรียนรู้และฝึกอบรม	69
	4.4 คุณสมบัติพื้นฐานของนักพากย์	79
	4.5 กลวิธีในการพากย์ภาพยนตร์โทรทัศน์	88
	4.6 ทัศนนะของผู้ชมต่องานพากย์ภาพยนตร์โทรทัศน์	108
5	สรุปผลการวิจัย	116
	อภิปรายผล	127
	ข้อจำกัดและข้อเสนอแนะ	128
	รายการอ้างอิง	133
	ภาคผนวก	137
	ภาคผนวก ก ประวัตินักพากย์	138
	ภาคผนวก ข ภาพประกอบ	157
	ภาคผนวก ค ตัวอย่างบทพากย์	162
	ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์	197

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

“อันหนังดีพากย์ดีก็มีชื่อ	คนเขาลือว่าเก่งนักเลงหนัง
ไม่ดูบทพากย์มันเลยเฮ้ย...กูด้ง	ชื่อเสียงฟังคนฮาป่าหน้าเหมือนนลิง
อันหนังดีพากย์ดีย่อมมีชื่อ	คนเขาลือว่าพากย์เก่งนักเลงหนัง
หนังไม่ดีพากย์ไม่ดีมีคนชัง	จะเอาตั้งคีไครเล่าเขาไม่แล”

(เกิดเกียรติ 108 ปี บรมครูทิดเชียว, 2544: 83)

กลอนสอนใจสองบทนี้ประพันธ์โดยนักพากย์นามว่า ทิดเชียว ผู้เริ่มการพากย์คนแรกที่ทำให้ศิษย์ของทิดเชียวเป็นนักพากย์ที่ได้มาตรฐาน ได้รับความนิยมจากประชาชนคนดูหนัง และเป็นบรมครูที่เป็นแบบอย่างของนักพากย์มาจนถึงปัจจุบัน นักพากย์คือใคร? เขาเหล่านี้เป็นบุคคลกลุ่มหนึ่งซึ่งใช้ศิลปะทางเสียง ออกสำเนียงให้กับตัวแสดงทุกๆ ตัวในจอหนัง ไม่ว่าจะตัวแสดงในหนังแต่ละเรื่องจะมีกี่ตัวก็ตาม บุคคลกลุ่มนี้จะต้องใช้เสียง ดัดเสียง เปลี่ยนเสียงให้ผสมกลมกลืนเด่นชัด เข้าถึงซึ่งอารมณ์ พูดยให้ตรงกับปากตัวแสดงเหมือนตัวแสดงในจอหนังพูดเอง เพื่อให้ผู้ชมภาพยนตร์ได้สนุกสนานเพลิดเพลิน หัวเราะ ร้องไห้ ด้วยการใช้เสียง อย่างที่เรียกกันว่า “พากย์หนัง” (จรี ไอคิริ, 2542: 79)

คำว่า “พากย์” ตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน ฉบับปี พ.ศ. 2525 ได้ให้คำจำกัดความของคำนี้ไว้ว่า “พากย์” หมายถึง คำพูด ภาษา หรือคำกล่าวเรื่องราวเป็นทำนองเมื่อเวลาเล่นไซน เล่นหนัง ซึ่งในที่นี้หมายถึง หนังใหญ่ หรือ หนังตะลุง คำที่มีความหมายคล้ายคำว่า พากย์มีอีกหลายคำเช่น วจี วาจา วาท เป็นต้น แต่สาเหตุที่ใช้คำว่า พากย์ภาพยนตร์แทนที่จะเป็นคำว่า วจีภาพยนตร์ วาทภาพยนตร์ ก็คงเป็นเพราะลักษณะของการพากย์ภาพยนตร์นั้นคล้ายๆ กับการพากย์ไซน หนังใหญ่ หรือ หนังตะลุง คือ ไซนนั้น เวลาแสดงผู้แสดงจะต้องสวมหัวยักษ์ หัวลิง

จึงไม่สามารถเจรจาได้ถนัดจำเป็นจะต้องมีคนเจรจาแทน คนเจรจานั้นก็คือคนพากย์นั่นเอง
(พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2525, 2539: 593)

การพากย์หนังใหญ่ หรือหนังตะลุงก็เช่นกัน คือ หนังใหญ่ หรือหนังตะลุง ทำจากแผ่นหนัง ที่ตัวเองไม่ได้ จึงต้องมีคนพูดแทน ส่วนการพากย์ภาพยนตร์นั้น ผู้พากย์ใช้เสียงแทนผู้แสดงใน ภาพยนตร์ เช่นเดียวกันกับการพากย์โขน หนังใหญ่ และหนังตะลุง แต่ต่างกันตรงที่การพากย์ ภาพยนตร์นั้นใช้การพูดแทนการกล่าวเป็นทำนองหรือเป็นกลอนอย่างการพากย์โขน พากย์หนัง ตะลุง และการพากย์หนังใหญ่ ดังนั้นการพากย์ภาพยนตร์จึงหมายถึง การให้เสียงพูดแทนผู้แสดง ในภาพยนตร์ (เขาวรรณ ฐิตินันท์, 2544: 16)

การพากย์ภาพยนตร์ในประเทศไทยนั้นได้เกิดขึ้นในช่วงของการเปลี่ยนแปลงการปกครอง ในปี พ.ศ. 2476 ภาพยนตร์ในสมัยเริ่มแรกที่เข้ามาฉายในเมืองไทยนั้นเป็นภาพยนตร์เงียบ และเป็นเรื่องเบ็ดเตล็ดสั้น ๆ หรือเป็นภาพทิวทัศน์ต่างๆ ที่ผู้ชมสามารถดูรู้เรื่องได้ง่าย ต่อมาภายหลังจึง มีภาพยนตร์ที่เป็นเรื่องยาวและมีตัวแสดงเป็นตัวดำเนินเรื่องซึ่งเข้าใจได้ยากกว่าภาพยนตร์สมัย แรก ดังนั้นจึงได้มีผู้คิดทำหนังสือประกอบภาพยนตร์เป็นภาษาไทยเพื่อให้ผู้ชมได้เข้าใจเรื่องราวได้ ดียิ่งขึ้น ต่อมาจึงได้มีผู้ริเริ่มให้มีการพากย์ภาพยนตร์ขึ้นท่านผู้นี้คือ นายต่วน ยาวะประภาส โดย นายต่วนได้ความคิดมาจากประเทศญี่ปุ่นเมื่อคราวที่ไปศึกษาที่นั่น และนายต่วนได้เป็นผู้พากย์เอง โดยร่วมกับเพื่อนอีกสองคน การพากย์ในสมัยเริ่มแรกนั้นเป็นการพากย์สด มีผู้พากย์เพียงคนเดียว จะพากย์อยู่ข้างจอภาพยนตร์และต้องอาศัยโทรโข่งในการพากย์เพราะในสมัยนั้นยังไม่มีไมโครโฟน และเครื่องขยายเสียง ลักษณะของการพากย์เป็นการบรรยายเล่าเรื่องอยู่บนเวทีข้างจอ สลับกับ การเล่นดนตรีสดประกอบ แล้วเล่าเรื่องตามภาพฉายเป็นตอน ๆ แล้วมีการทำเสียงประกอบเช่น เอากะลามาลาโขกเป็นเสียงม้าวิ่ง (อนุวัตร สุวรรณสโรช, 2538)

การพากย์ในสมัยเริ่มแรกนั้นดำเนินมาได้ไม่นานนักก็ต้องหยุดชะงักไป เพราะผู้ที่นำ ภาพยนตร์เข้ามาฉายเห็นว่าเป็นการสิ้นเปลือง จึงได้เปลี่ยนมาเป็นการแปลถ้อยคำในภาพยนตร์ เป็นภาษาไทยแล้วนำไปถ่ายเป็นฟิล์มเพื่อนำมาต่อในฟิล์มภาพยนตร์ทุกม้วนสำหรับผู้ชมอ่าน แทนการพากย์ เมื่อได้เกิดมีภาพยนตร์เสียงขึ้นแล้วก็ได้มีภาพยนตร์เสียงของอินเดียเรื่องรามเกียรติ์ เข้ามาฉายในเมืองไทย ในปี พ.ศ.2474 จึงได้เกิดมีการพากย์ภาพยนตร์เรื่องนี้ เนื่องจากเรื่อง รามเกียรติ์ เป็นเรื่องที่แพร่หลายในเมืองไทยและคนไทยรู้จักกันดีในลักษณะของโขน

ดังนั้นภาพยนตร์เรื่องนี้ จึงได้มีการพากย์แบบอินซึ้น เพื่อให้ผู้ชมเข้าใจได้ง่าย นักพากย์ภาพยนตร์เรื่องนี้คือ นายสิน สีบุญเรือง ใช้นามในการพากย์ว่า "ทิดเขียว" ภาพยนตร์เรื่องนี้ ได้รับความสำเร็จอย่างมากและเมื่อมีภาพยนตร์อินเดีย เรื่อง อาบู่หะซันเข้ามาฉายในเดือนมิถุนายน พ.ศ.2476 ก็ได้มีการพากย์ด้วยเช่นกัน แต่การพากย์ภาพยนตร์เรื่องนี้ต่างจากการพากย์ภาพยนตร์เรื่อง รามเกียรติ์ คือมิได้เป็นการพากย์อย่างอิน หากแต่การใช้การพูดปรกติ โดยใช้เสียงชายหญิงจริง มีการร้องเพลงประกอบด้วย และการพากย์ภาพยนตร์เรื่องนี้ก็พากย์ผ่านไมโครโฟนและเครื่องขยายเสียงอีกด้วย เพราะได้มีอุปกรณ์ทั้งสองชนิดใช้กันแล้ว ตั้งแต่นั้นมาภาพยนตร์ต่างประเทศที่เข้ามาฉายในเมืองไทยก็มีการพากย์แทบทั้งสิ้น จะเห็นได้ว่าการพากย์นั้นมีวิวัฒนาการมาจากสื่อพื้นบ้านหลายประเภทด้วยกัน ดังนี้

เริ่มแรกคือ *โชน* ซึ่งมีลักษณะเป็นพิธีกรรม โดยมากจะเป็นการละเล่นของหลวง ผู้แสดงจะสวมหัวโชนจึงต้องมีคนเจรจาแทน

จากนั้นมาคือ *หนังใหญ่* เช่นเดียวกับโชน การพากย์จะมีลักษณะเป็นท่วงทำนอง มีบทเจรจาเป็นโคลงกลอน ประกอบดนตรีเช่นกัน ซึ่งจะมีลักษณะเป็นละเล่นของหลวงมากกว่าจะเป็นของสามัญชนทั่วไป ซึ่งส่วนใหญ่แล้ว การแสดงทั้งสองประเภทยังเป็นการแสดงในวังมากกว่า

ต่อมาคือ *หนังตะลุง* ซึ่งมีกำเนิดขึ้นทางภาคใต้ จะมีลักษณะเป็นสื่อพื้นบ้านมากกว่า โชนหรือหนังใหญ่ การพากย์ตัวละครโดยทั่วไปจะใช้ภาษาท้องถิ่น ยกเว้นตัวละครที่เป็นตัวเอกจะพูดภาษากลาง ซึ่งบริบทที่ทำให้เกิดลักษณะเช่นนี้ขึ้น สืบเนื่องมาจากการที่มีข้าหลวงหรือผู้ครองนครที่มาจากเมืองหลวง หรือภาคกลาง ดังนั้น การที่ตัวละครเอกต้องพากย์ภาษากลาง ก็เพื่อเป็นการเอาอกเอาใจเจ้าขุนมูลนายทั้งหลายที่มาเป็นเจ้าเมือง ไม่ว่าจะบทบาทเจรจาของท้าวพระยามหากษัตริย์ พระเอก นางเอกก็จะใช้ภาษากลาง และใช้ภาษาถิ่นภาคใต้ สำหรับ ตัวตลก เสนา ทาสี ทาสา โดยนายหนังจะมีหน้าที่ทั้งเชิดหนังและพากย์หนังด้วยตนเองเพียงคนเดียวหรือสองคนหากมีผู้ช่วย (มิ่งขวัญ เจียประเสริฐ, 2542, 5-6)

ในปัจจุบัน พ.ศ.2546 สื่อทันสมัยที่ทุกบ้านทุกชนชั้นในขาดไม่ได้ก็คือ โทรทัศน์ ที่ทุกครัวเรือนส่วนใหญ่ต้องมี ในยุคสมัยของการกำเนิดโทรทัศน์ ถือกำเนิดขึ้นใน พ.ศ. 2498 การพากย์ภาพยนตร์ยังคงมีลักษณะของการพากย์สด สถานีโทรทัศน์ช่อง 4 บางขุนพรหม ถือเป็นสถานีโทรทัศน์ช่องแรก ซึ่งจะมีการพากย์สดเป็นช่วง ๆ ตามผังรายการในแต่ละวัน ถือได้ว่าเป็นก้าวใหม่ของวงการสื่อสารมวลชนในประเทศไทย เพราะโทรทัศน์เป็นสื่อที่เข้าถึงทุกครัวเรือน จากเดิมที่ต้องออกจากบ้านไปเพื่อชมภาพยนตร์ ก็สามารถชมภาพยนตร์ทางโทรทัศน์ได้ การพากย์ถูกกระจายจากศูนย์กลางไปสู่ทุกภูมิภาคโดยสื่อโทรทัศน์ การพากย์ทางโทรทัศน์จึงเป็นจุดหนึ่งของการเกิดนักพากย์ ทีมพากย์ ประจำสถานีโทรทัศน์ช่องต่าง ๆ เพื่อพากย์ภาพยนตร์ที่ซื้อมาออกอากาศ ดึงดูดผู้ชมทางบ้าน และนักพากย์ถือได้ว่าเป็นองค์ประกอบสำคัญ เพราะจัดได้ว่าเป็นผู้นำสารไปให้ถึงยังปลายทาง คือการรับฟังเสียงของผู้ชมผู้ฟังได้ เนื่องจากการพากย์เป็นส่วนที่เติมช่องว่างทางวัฒนธรรมทางด้านภาษาระหว่างผู้ส่งสารคือภาพยนตร์ต่างประเทศ และผู้รับสารซึ่งเป็นผู้ชมคนไทย นักพากย์จะมีบทบาทสำคัญเป็นการให้ความบันเทิงแก่ผู้ชมในรูปแบบของการสื่อความเข้าใจระหว่างภาพและเสียงรวมไปถึงความสนุกสนานในรูปแบบของการพากย์ของนักพากย์แต่ละคนด้วย

ในการพากย์ภาพยนตร์ผู้ที่มีส่วนสำคัญที่สุดก็คือ "นักพากย์" ผู้ที่มีอาชีพใช้เสียงภาษาไทยแทนผู้แสดงในภาพยนตร์ทั้งไทยและต่างประเทศ นักพากย์จะทำงานอยู่เบื้องหลังภาพที่ปรากฏบนจอโทรทัศน์จอภาพยนตร์ผู้ชมจะได้ยินแต่เสียงของนักพากย์แต่ไม่มีโอกาสได้เห็นตัวของนักพากย์เลย ผู้ที่ชมภาพยนตร์อาจจะชื่นชมกับบทบาทของผู้แสดงในภาพยนตร์ แต่บางครั้งผู้ชมก็ไม่ได้นึกไปถึงผู้ให้เสียงสอดคล้องกับอารมณ์ของผู้แสดงทำให้รู้สึกมีชีวิตชีวาและสมจริงมากขึ้น นักพากย์ภาพยนตร์จึงเป็นเหมือนกับบุคคลที่มีส่วนสร้างความสำเร็จของภาพยนตร์มาเป็นจำนวนมากมาย

จากที่กล่าวมาในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้เห็นถึงความสำคัญที่จะศึกษา กลวิธีการสื่อสารในการพากย์ภาพยนตร์โทรทัศน์ ซึ่งถือได้ว่าเป็นสื่อสารการแสดงอย่างหนึ่งที่ต้องใช้ความสามารถทักษะเฉพาะตัวสูง อีกทั้งการพากย์ยังเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับภาพยนตร์ภาษาต่างประเทศ เป็นความสัมพันธ์ที่ประกอบด้วยภาพและเสียง ไม่ใช่ภาพและตัวอักษร ถึงแม้ว่าผู้ชมที่หันไปชมภาพยนตร์ที่มีการบรรยายอักษรได้ภาพแทนการพากย์ แต่นั่นเป็นเพียงกลุ่มคนที่มีการศึกษา และชมจากโรงภาพยนตร์ แต่สื่อโทรทัศน์การบรรยายอักษรได้ภาพยังไม่ประสบความสำเร็จเนื่องจากมีตัวอักษรขนาดเล็ก และผู้ชมมีทุกกลุ่มทุกวัย การพากย์จึงเปรียบเสมือนนักแสดงผู้อยู่เบื้องหลังความสำเร็จในภาพยนตร์แต่ละเรื่องที่ปรากฏสู่สายตาผู้ชม.

1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

- 1.2.1 เพื่อศึกษาพฤติกรรมการพากย์ภาพยนตร์โทรทัศน์ของนักพากย์
- 1.2.2 เพื่อศึกษาการก้าวเข้าสู่การเป็นนักพากย์ คุณลักษณะพื้นฐาน รวมถึงการฝึกฝนเพื่อเป็นนักพากย์ภาพยนตร์โทรทัศน์
- 1.2.3 เพื่อศึกษาทัศนคติของผู้ชมภาพยนตร์โทรทัศน์ ที่มีต่อผลงานพากย์ภาพยนตร์ของนักพากย์

1.3 คำถามนำวิจัย

- 1.3.1 นักพากย์มีพฤติกรรมการพากย์ภาพยนตร์โทรทัศน์อย่างไร
- 1.3.2 นักพากย์ภาพยนตร์โทรทัศน์มีคุณลักษณะพื้นฐาน วิธีการฝึกฝนเพื่อเป็นนักพากย์อย่างไร
- 1.3.3 ผู้ชมภาพยนตร์โทรทัศน์มีทัศนคติต่อผลงานพากย์ภาพยนตร์ของนักพากย์อย่างไร

1.4 ขอบเขตของการวิจัย

- 1.4.1 ศึกษาการพากย์ภาพยนตร์ภาษาต่างประเทศที่นำมาให้เสียงภาษาไทย เน้นเฉพาะ ภาพยนตร์ที่ฉายทางโทรทัศน์ไม่รวมภาพยนตร์การ์ตูนและภาพวาด
- 1.4.2 ในการศึกษาทัศนคติของกลุ่มผู้ชมศึกษาเฉพาะการพากย์ภาพยนตร์จีน ที่แพร่ภาพ ทางโทรทัศน์ และพากย์โดยทีมพากย์จากสถานีโทรทัศน์ ช่อง 3

- 1.4.3 สังเกตการณ์และฝึกฝนการพากย์ในองค์กรที่มีจัดฝึกอบรมด้านงานพากย์
เป็นเวลาหนึ่งหลักสูตร คือ สมาคมนักพากย์แห่งประเทศไทย
กลุ่ม Great Imagine (GIM) และ
สถาบันศิลปภาพยนตร์และการบันเทิง Film & Broadcasting institute (FBI)

1.5 คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

- นักพากย์** เป็นอาชีพที่ต้องใช้เสียงอยู่เบื้องหลังที่มีส่วนสำคัญในการถ่ายทอดความ
สนุกสนานให้กับผู้ชมภาพยนตร์ต่างประเทศ ทำหน้าที่ลงเสียงใน
ภาพยนตร์เป็นภาษาไทย ซึ่งมีความสามารถ ในการให้เสียงให้ตรงกับ
ปากนักแสดงที่ปรากฏอยู่บนจอได้อย่างอารมณ์ ทำให้ผู้ชมรู้สึกคล้าย
ตามเหมือนกับนักแสดงพูดเอง หรืออีกอย่างคือ ผู้ให้เสียงภาษาไทย
- ทีมพากย์** คือนักพากย์สังกัดประจำสถานีโทรทัศน์ รวมตัวกันเป็นทีม 7 – 9 คน ใน
การพากย์ภาพยนตร์ ทำหน้าที่พากย์ภาพยนตร์ทุกเรื่องของสถานี
โทรทัศน์ โดยมีการทำงานเป็นทีม โดยคัดเลือกเสียงของนักพากย์แต่ละ
คนให้เหมาะกับเสียงตัวละคร นักพากย์แต่ละคนอาจพากย์ได้มากกว่า
หนึ่งเสียงตัวละคร
- ภาพยนตร์โทรทัศน์** คือภาพยนตร์ต่างประเทศ ที่ทางสถานีโทรทัศน์ซื้อลิขสิทธิ์มาฉายออก
อากาศทางโทรทัศน์ ผ่านกระบวนการให้เสียงเป็นเสียงภาษาไทยจาก
ทีมพากย์ของสถานีโทรทัศน์แต่ละช่อง
- ภาพยนตร์จีน** คือภาพยนตร์จีนชุด (Series) ทั้งภาพยนตร์จีนประวัติศาสตร์กำลัง
ภายในและภาพยนตร์จีนสากล มีเนื้อเรื่อง แต่ละเรื่องจบในแต่ละ
ตอน แต่ตัวละครจะเป็นตัวเดิมตลอด

- กลวิธีในการพากย์** วิธีการที่นักพากย์ใช้ในการพากย์ โดยอาจมีการสร้างเอกลักษณ์เฉพาะตัวเพื่อจับกลุ่มผู้ชม หรือสร้างความประทับใจให้กับผู้ชม
- บทพากย์ภาพยนตร์** คือบทภาพยนตร์ที่ได้ทำการแปลเป็นภาษาไทย โดยมีการจัดรูปประโยคเป็นภาษาพูด และจัดแบ่งประโยคตามจังหวะที่ตัวละครในภาพยนตร์พูดหรือสนทนา

1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

ในการวิจัยครั้งนี้เป็นการค้นคว้าโดยหวังผลว่าจะทำให้เห็นถึงความสำคัญ ความสามารถของนักพากย์ว่ามีกลวิธีในการพากย์อย่างไรบ้างและเป็นแนวทางสำหรับผู้สนใจในสายอาชีพนี้ รวมทั้งเป็นการเผยแพร่การพากย์ภาพยนตร์ให้เป็นที่รู้จักอย่างกว้างขวางมากยิ่งขึ้น เป็นแนวทางการปฏิบัติในการทำงานแก่นักพากย์รุ่นใหม่เพื่อช่วยสืบสานศิลปะการพากย์ให้ดำรงอยู่ต่อไป.

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยเรื่อง “กลวิธีการสื่อสารในการพากย์ภาพยนตร์โทรทัศน์” ผู้วิจัยได้ทำการศึกษา ค้นคว้าแนวคิด และงานวิจัยต่างๆ ที่เป็นประโยชน์เพื่อประกอบกรวิจัย ดังต่อไปนี้

- 2.1 แนวคิดเกี่ยวกับนักพากย์
- 2.2 แนวคิดเกี่ยวกับการพัฒนาเสียงพูดเพื่อการสื่อสาร
- 2.3 แนวคิดเกี่ยวกับการแปรรูปของภาษาที่นำไปสู่การพากย์
- 2.4 แนวคิดเกี่ยวกับภาษาและผู้แปล
- 2.5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.1 แนวคิดเกี่ยวกับนักพากย์

นักพากย์ เป็นผู้ที่มีบทบาทสำคัญในการสร้างความเข้าใจ เป็นตัวกลางในการถ่ายทอดภาษาด้วยน้ำเสียง เพื่อให้ผู้ชมเกิดความสนุกสนาน เพลิดเพลินไปกับภาพยนตร์ต่างประเทศในเรื่องหนึ่งๆ นักพากย์จึงเป็นเสมือนผู้ส่งสารในกระบวนการสื่อสาร และในฐานะผู้ส่งสารจึงต้องมีคุณสมบัติพื้นฐาน ที่นักพากย์พึงมีเพื่อให้การสื่อสารแต่ละครั้ง ประสบความสำเร็จและตรงตามวัตถุประสงค์

2.1.1 นักพากย์ในฐานะผู้ส่งสาร

ตัวผู้ส่งสารในที่นี้คือ นักพากย์ ซึ่งจำเป็นต้องมีคุณสมบัติหลักอย่างหนึ่งที่ชัดเจน คือเสียง แนวคิดหนึ่งที่สำคัญสำหรับการเป็นนักพากย์ก็คือ การมีเสียงที่มีคุณภาพ เพราะการพากย์เป็นการถ่ายทอดอารมณ์ความรู้สึกให้เหมาะสมกับภาพที่ปรากฏบนจอ ดังนั้น สิ่งที่สำคัญอย่างหนึ่งก็คือการให้เสียงที่เหมาะสมและสัมพันธ์กับนักแสดง

2.1.2 ลักษณะของการให้เสียงพากย์

ลักษณะของการให้เสียงสามารถแบ่งได้หลายประเภท คือ

1. *Narrator* มีลักษณะของการบรรยายเรื่องราวหรือพรรณนาเรื่อง เล่าเรื่องประกอบภาพ แต่บางครั้งไม่จำเป็นต้องเห็นภาพ ส่วนใหญ่จะเป็นคนเดียวให้เสียงตลอดเรื่องราวอาจจะเป็นการเล่านิทาน หรือการบรรยายสารคดีก็จัดได้ว่าเป็น Narrator

2. *Commentator* ลักษณะนี้มักจะพบเห็นในการพากย์กีฬาเป็นส่วนใหญ่ เพราะผู้ให้เสียงจะสอดแทรกความคิดเห็นส่วนตัวเข้าไปประกอบมาก พูดไปตามสิ่งที่เห็น ไม่มีบทมาคอยกำกับ เหมือนลักษณะ Narrator

3. *Announcer* มีทั้งที่ต้องปรากฏตัวบนจอโทรทัศน์ และเฉพาะที่ให้เสียงเท่านั้น เช่น การประกาศข่าว หรือเป็นพิธีกรประกาศเข้ารายการ เป็นต้น การให้เสียงอย่างเดียวมักจะมีลักษณะเป็น Voice over เช่น การโฆษณาสินค้า เป็นต้น

4. *Dubbing Artist* ลักษณะนี้จะแตกต่างจากทุกประเภทที่กล่าวมาแล้วข้างต้น เพราะการพากย์นี้มีภาพและเสียงเข้ามาเป็นองค์ประกอบสำคัญ เพราะทั้งภาพและเสียงจะเป็นตัวบังคับให้ต้องเป็นไปตามบทตามภาพ และเสียงที่ได้ยินเวลาจึงเป็นสิ่งที่จำเป็น ไม่สามารถจะปล่อยไปตามอิสระอย่างเช่น 3 ประเภทแรกได้ หากเราลองเปรียบเทียบทั้ง 4 ประเภทนี้ จะเห็นได้ว่า ถ้าเราเปิดโทรทัศน์ เราฟังเสียงโดยไม่ต้องมองภาพใน 3 ประเภทแรกได้ เราก็สามารถเข้าใจเรื่องราวได้ เสียงอาจจะมีลักษณะเป็น Mono – tone ก็ได้เราก็จะไม่ค่อยรู้สึกแปลก แต่ในทางกลับกันในประเภทที่ 4 หากเราฟังแต่เสียง เราอาจจะไม่เข้าใจเรื่องราว เพราะเสียงจำเป็นต้องไปพร้อมกับภาพ และยิ่งถ้าเสียงเป็นราบเรียบไม่มีเสียงสูง

เสียงต่ำ เราจะยิ่งรู้สึกไม่มีอารมณ์ร่วมกับภาพที่เราเห็นเลย หรือบางครั้งเสียงกับภาพไม่ไปพร้อมกัน อย่างเช่น ปากตัวละครขยับแล้ว แต่เสียงยังไม่มา หรือมีเสียงมาแต่ลักษณะของการออกเสียงไม่สัมพันธ์กับการขยับริมฝีปาก ผู้ชมจะรู้สึกถึงความไม่สมดุลกันในทันที ซึ่งจะเห็นได้ชัดในภาพยนตร์ต่างประเทศที่มีลักษณะการออกเสียงแตกต่างไปจากเรา เช่น คำว่า President มี 3 พยางค์ แต่เมื่อแปลเป็นไทยเป็น ประธานาธิบดี มีถึง 6 พยางค์ ลักษณะการขยับปากย่อมไม่พอดีแน่นอน แต่เมื่อพากย์จึงจำเป็นต้องใช้ความสามารถในการรวบคำในการพูดให้เร็วกว่าปรกติ หรือ ตัดคำอื่นที่ประกอบในประโยคที่ไม่จำเป็นต้องออก เพื่อให้จังหวะการขยับของปากเท่า ๆ กัน

ดังนั้นภาพกับเสียงจึงจำเป็นต้องสัมพันธ์กันในลักษณะที่ Synchronize ไม่เพียงเท่านั้น การสร้างอารมณ์ในเสียงก็ถือเป็นสิ่งจำเป็น จึงถือได้ว่าลักษณะของการให้เสียงประเภทนี้มีความละเอียดอ่อนมากกว่าให้เสียงประเภทอื่น เพราะเปรียบเสมือนเป็นการแสดงด้วยเสียง แทนที่จะเป็นการแสดงด้วยท่าทางนั่นเอง

จากทั้ง 4 ประเภทที่กล่าวมาแล้ว ไม่ว่าจะ เป็น Narrator Commentator หรือ Announcer เมื่อนำมาเปรียบเทียบกับ dubbing artist แล้ว จะเห็นข้อแตกต่างที่ทำให้เห็นภาพความยากลำบากในการทำงานได้อย่างชัดเจนคือ

ด้านความสัมพันธ์ระหว่างภาพและเสียง ใน 3 ประเภทแรกไม่มีความจำเป็นที่จะต้องให้เกิดความสัมพันธ์ ระหว่างภาพกับเสียง ในลักษณะที่สอดคล้องกันสนิท (Synchronize) ในขณะที่การพากย์มีความจำเป็น และสิ่งที่ต้องกระทำให้ภาพกับเสียงดำเนินไปด้วยกันอย่างสอดคล้องโดยที่ผู้ชมไม่รู้สึกขัดหรือฝืนความรู้สึกระหว่างภาพที่เห็นและเสียงที่ได้ยิน

ด้านอารมณ์ของการให้เสียงประกอบ เช่นเดียวกัน ในส่วนของ การพากย์ดูเหมือนจะกระทำไต่ยากที่สุด เนื่องจากการให้เสียงประกอบ ไม่ใช่เพียงแต่ให้เสียงเป็นไปตามภาพในลักษณะ Synchronize เพียงเท่านั้น จึงจะเรียกได้ว่าเป็นการให้เสียงประกอบได้ถูกต้อง ใน 3 ประเภทแรก ผู้ให้เสียงสามารถให้อารมณ์เสียงตามความรู้สึกส่วนตัวของตนเองได้ และสามารถทำให้ผู้ชม คล้อยตามไปกับเสียงของตนเองได้ โดยที่ผู้ชมจะไม่รู้สึกขัดหรือฝืน เพราะเสียงไม่จำเป็นต้องไปตามภาพ เพราะฉะนั้น การให้เสียงให้เกินความจริงบางครั้งอาจช่วยดึงความรู้สึกของผู้ชม เกิดอารมณ์ร่วมได้มากกว่าด้วยซ้ำ เช่นในกรณีของการพากย์กีฬา เป็นต้น เพราะภาพไม่ได้เป็นตัวกำหนดการให้อารมณ์ของเสียง และแม้แต่คุณภาพของเสียง เพราะไม่มีสิ่งใดมาเป็นกรอบกำหนดว่าเสียงนั้นๆ เหมาะกับภาพที่เห็นหรือไม่แต่ในทางกลับกัน การพากย์ถูกตีกรอบด้วยภาพที่เห็น

ดังนั้น การให้อารมณ์เสียงที่มากเกินไปหรือน้อยเกินไปกว่าภาพที่เห็น จึงเป็นเรื่องที่มีความยากมากพอสมควร ที่จะทำให้การกำหนดเสียงเพื่อให้ได้ทั้งอารมณ์ที่เหมาะสมกับภาพที่เห็น และยังจำเป็นจะต้องให้เสียงนั้นเหมาะสมและเข้ากับบุคลิกของตัวละครด้วย.

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

2.2 แนวคิดเกี่ยวกับการพัฒนาเสียงพูดเพื่อการสื่อสาร

การเปล่งเสียงพูดออกมาเป็นถ้อยภาษา เป็นพฤติกรรมในการแสดงออกของมนุษย์ เพื่อสื่อสารความคิดของตนให้ผู้อื่นทราบ การใช้เสียงเป็นสิ่งสำคัญสำหรับนักพากย์ การฝึกฝนพัฒนาเสียงจึงเป็นสิ่งที่สามารถช่วยให้นักพากย์มีคุณภาพที่ดี แนวคิดเกี่ยวกับการฝึกฝนเสียงพูดเพื่อพากย์จะกล่าวถึง

2.2.1 ความสำคัญของเสียงพูด

- ช่วยสร้างความหมายให้กับคำศัพท์โดยการเปล่งเสียงออกมา
- แสดงความหมายด้วยโทน ความดัง อัตราการเปล่งเสียง เสียงสูงต่ำ เบา ดัง
- แสดงทัศนคติ อารมณ์ บุคลิกภาพ
- น้ำเสียงช่วยบอกเพศ วัย
- ช่วยสร้างให้เกิดการสื่อสาร

เสียงพูดเปล่งออกมาได้อย่างไร อวัยวะที่ใช้ในการออกเสียงพูดประกอบด้วย

2.2.2 การหายใจ

ลมหายใจนั้นนอกจากจะเป็นการนำออกซิเจนเข้าสู่ร่างกายของเราแล้ว นั้นสิ่งสำคัญอีกประการหนึ่งก็คือช่วยเสียงพูดให้เราด้วย แรงที่ทำให้เกิดเสียงพูดคือแรงจากลมหายใจที่ออกมาจากปอดทั้งสองข้าง ลมหายใจจะเข้าไปสู่อุดและออกมาจากปอดได้ โดยอาศัยการทำงานของกล้ามเนื้อหลายระบบ ที่สำคัญคือ กล้ามเนื้อซี่โครง กล้ามเนื้อกะบังลม และกล้ามเนื้อหน้าท้องกล้ามเนื้อซี่โครงขยายออกสามารถทำให้ช่องว่างในทรวงอกขยายตัวให้ใหญ่ขึ้น ทำให้เกิดการหายใจเข้า และดันให้ช่องว่างในทรวงอกเล็กลงซึ่งทำให้เกิดการหายใจออก

กระบังลมมีลักษณะคล้ายโดม หรือฝาชีคว่ำ ตั้งอยู่ตอนล่างสุดของ ทรวงอก เวลากล้ามเนื้อกระบังลมหดตัว กระบังลมจะแบนเรียบและลดต่ำลง ทำให้ เกิดช่องว่างมากขึ้น การหดตัวของกระบังลมจึงทำให้เกิดการหายใจเข้า เวลาที่ กล้ามเนื้อกระบังลมขยายตัวกระบังลมจะนูนขึ้นอยู่ได้พอดีทั้งสองข้างพอดี ทำให้ ช่องว่างในบริเวณทรวงอกมีปริมาณแคบลงก็เกิดการหายใจออก

กล้ามเนื้อหน้าท้องนั้นเรียงกันเป็นชั้น ๆ ถึง 4 ชั้น ช่วยบังคับให้เรา หายใจได้ลึกและนานและช่วยบังคับให้เกิดแรงดันสูงมากเวลาหายใจออก โดยเฉพาะเมื่อบังคับให้เราหายใจได้ลึกและนาน และช่วยบังคับให้เกิดแรงดันสูง มากเวลาหายใจออก โดยเฉพาะเมื่อบังคับให้แรงดันของลมหายใจออกมีผลต่อ การกระทำให้เกิดเสียงพูด

เวลาที่คนเราเปล่งเสียงพูดอย่างถูกต้อง การทำงานของกล้ามเนื้อทั้ง 3 ระบบนี้จะทำงานร่วมกันและออกแรงมากกว่าการหายใจตามปกติ เพื่อให้ ปริมาณของลมหายใจ และทำให้แรงดันมีกำลังมากพอจึงทำให้เรารู้สึกเหนื่อย เมื่อเวลาพูดไปสักกระยะหนึ่ง

2.2.3 การเปล่งเสียง

ในลำคอของเรามีอวัยวะอย่างหนึ่งอยู่ตอนบนหรือบริเวณลูกกระเดือก เรียกว่ากล่องเสียง กล่องเสียงทำหน้าที่ปล่อยให้ลมหายใจผ่านเข้าออก ภายใน กล่องเสียงจะมีอวัยวะสำคัญเรียกว่าสายเสียง ซึ่งสามารถเปิดแยกจากกัน และปิดติดกันได้รูปร่างคล้ายตัว V ในภาษาอังกฤษ เวลาที่เราหายใจเข้าและออก ตามปกติสายเสียงจะเปิดห่างจากกัน ไม่สกดกันหรือสกดลมหายใจไว้แต่อย่างใด แต่เมื่อสายเสียงชิดตัวเข้าหากันและตึงขึ้นเมื่อลมหายใจถูกขับออกมาในตอนนั้น จะเกิดเสียงดังขึ้นได้ ธรรมชาติของสายเสียงนั้นยืดหดได้ เวลาเราบังคับกระแส ลมหายใจให้ผ่านสายเสียงที่ตึงตัวอยู่ออกมาแรงๆ สายเสียงจะเปิดปิดสลับกัน

อย่างรวดเร็วเกิดการสั่นสะเทือนขึ้น กลุ่มก้อนของลมหายใจที่ผ่านออกมานั้นก็จะสั่นสะเทือนไปด้วย จึงทำให้เกิดเสียงดังขึ้น ช่องลำคอ ช่องปาก และช่องจมูกจะช่วยทำให้เสียงดังเพิ่มขึ้นเปรียบได้กับกระพุ่มเสียงของเครื่องดนตรีที่ทำให้เสียงของดนตรีดังกังวานเพิ่มขึ้นนั่นเอง

เสียงที่เปล่งออกมาเมื่อถูกกล่อมเกลารวดเร็ว โดยอวัยวะในปาก มีขากรรไกร ลิ้น ฟัน ริมฝีปาก เพดานแข็ง เพดานอ่อน เป็นต้น จึงกลายมาเป็นเสียงพูดในภาษาตามที่เราเข้าใจกัน

2.2.4 มาตรฐานของเสียงที่มีประสิทธิภาพ

เสียงที่ดีต้องมีลักษณะดังนี้

- Audibility คือมีน้ำเสียงที่ดังพอจะทำให้ฟังรู้เรื่อง ไม่ค่อยมากหรือดังจนเกินไป
- Vocal pleasantness มีน้ำเสียงชวนฟัง ไม่ปร่าแปร่ง พร่าแหบ บาดหู
- Fluency สามารถพูดได้อย่างต่อเนื่อง ลื่นไหล ไม่ตะกุกตะกัก มีคำว่า อ้อ อ้า
- Flexible / Responsiveness มีน้ำเสียงที่ยืดหยุ่นปรับได้หลายเสียง ไม่เป็น Monotone เพื่อให้การพูดน่าสนใจ นอกจากนี้เสียงยังควรมีความน่าเชื่อถือ

2.2.5 การปรับปรุงประสิทธิภาพของเสียง

ในการปรับปรุงประสิทธิภาพของเสียงพูด จะต้องปรับปรุงคุณภาพ ความดัง ความแหลมทู่ และอัตราเร็วของเสียงพูด

1. คุณภาพของเสียงพูด

บุคคลแต่ละคนจะมีคุณภาพของเสียงเป็นเอกลักษณ์ของตนเองโดยเฉพาะ ทั้งนี้เพราะคุณภาพของเสียงจะเป็นอย่างไรขึ้นอยู่กับคุณภาพของอวัยวะที่ทำให้เกิดเสียงพูดในภาษา ซึ่งอวัยวะเหล่านี้ของแต่ละบุคคลย่อมมีคุณลักษณะแตกต่างกันไป ฉะนั้น คุณภาพของเสียงของบุคคลจึงแตกต่างกัน

เวลาที่เจ็บป่วยกับระบบทางเดินของลมหายใจ เวลาเกิดความตึงเครียดทางจิตใจคุณภาพของเสียงก็จะปรวนแปรไปด้วย เช่น โกรธจนเสียงสั้น กลัวจนเสียงเครือ เป็นต้น

การรักษาคุณภาพของเสียงก็คือ ต้องระวังรักษาสุขภาพของอวัยวะที่เกี่ยวข้องกับการพูด รักษาสุขภาพของร่างกายโดยทั่วไปรวมทั้งสุขภาพจิตด้วย เช่น ไม่หวาดวิตกกังวลเกินไป พยายามสร้างความเชื่อมั่นให้แก่ตนเอง

วิธีปรับปรุงคุณภาพของเสียงพูดก็คือ ต้องพยายามทำให้ช่องลำคอและช่องปอดทำหน้าที่เพิ่มความกังวาน ให้เสียงมีประสิทธิภาพสูงสุดเท่าที่จะเป็นไปได้ วิธีที่สำคัญคือพยายามผ่อนคลายกล้ามเนื้อของขากรรไกรลำคอ และร่างกาย ชว่งบนให้รู้สึกเบาสบาย อย่าให้ตึงเครียดได้ เพราะความตึงเครียดมีผลกระทบบไปถึงกล้ามเนื้อของกล่องเสียง และคุณภาพของช่องลำคอ ทำให้เสียงขาดความนุ่มนวลน่าฟัง

2. ความดังของเสียงพูด

เสียงพูดจะดังได้มากน้อยเพียงไร ขึ้นอยู่กับแรงดันของลมหายใจที่ผ่านกล่องเสียงออกมาเป็นสำคัญ ตามปกติคนเราอาจบังคับเสียงให้ดังขึ้นได้โดยไม่ยากนัก ปัญหาสำคัญคือเมื่อบังคับให้เสียงดังขึ้นได้ตามต้องการ เราจะต้องหายใจเข้าให้ได้ปริมาณของลมมากขึ้นและหายใจเข้าให้ลึกกว่าปกติบ้าง แต่ต้องระวังไม่ให้ปริมาณของลมเข้าไปในปอดมากเกินไปจนเกินต้องการ จะเป็นเหตุให้ต้องปล่อยลมที่เกินต้องการออกมาอย่างรวดเร็วมีผลคล้ายๆ กับการถอนหายใจเร็วๆ ติดต่อกัน

3. ระดับความแหลมของเสียงพูด

ระดับความแหลมทู่ของเสียงพูดตามปกติของแต่ละบุคคลขึ้นอยู่กับขนาดและโครงสร้างของกล่องเสียงและสายเสียง รวมทั้งสัดส่วนของช่วงลำคอโพรงจมูก และช่องปาก ระดับเสียงที่พอเหมาะกับตัวเราไม่จำเป็นต้องทู่เท่ากับระดับเสียงของคนอื่น ๆ ควรฝึกหูของเราเองให้ชินกับระดับเสียงของตัวเองเวลาที่สนทนากับผู้อื่นตามปกติ

4. อัตราเร็วในการเปล่งเสียง

ความเร็วในการเปล่งเสียงที่พอเหมาะ คือ เร็วพอให้ผู้ฟังฟังทันและเข้าใจได้ชัดเจน คนส่วนมากมีปัญหาพูดเร็วเกินไป ผู้พูดที่รู้สึกตัวว่าพูดเร็วเกินไปจะต้องพยายามสังเกตตัวเองและบังคับตนให้พูดช้าลง การบังคับได้ดีเพียงไรนั้นขึ้นอยู่กับการทำงานของสมอง และประสิทธิภาพของกลไกของอวัยวะที่ช่วยในการหายใจการฝึกฝนให้มากพอ จะทำให้เกิดความเคยชินในการใช้อัตราเร็วในการเปล่งเสียงให้พอเหมาะ

2.3 แนวคิดเกี่ยวกับวิธีการแปรรูปทางภาษา

เนื่องจากประเทศไทยใช้ภาษาไทยเป็นหลัก เพราะฉะนั้นการแปรรูปแบบของภาษาจึงเป็นสิ่งที่จำเป็นไม่ว่าจะเป็นไปในลักษณะใด ไม่ว่าจะป็นหนังของชาติไหน ภาษาใด เราก็ล้วนแต่ต้องการให้แปรรูปออกมาเป็นภาษาไทยของเรา

การพากย์ภาพยนตร์จึงถือได้ว่าเป็นด้านสำคัญประการหนึ่งของการถ่ายทอดภาษาต่างประเทศเหล่านี้ให้เป็นภาษาไทย ดังนั้นไม่ใช่เพียงการเปล่งเสียงพากย์ที่มีความจำเป็นต่อการถ่ายทอดทางภาษา บทพากย์ที่ถือได้ว่าเป็นหัวใจของการพากย์ภาพยนตร์จึงจำเป็นต้องมีการแปลเป็นภาษาไทยได้อย่างถูกต้อง เข้าถึงหัวใจหรือแก่นของภาษาไม่ว่าจะเป็นภาษาต้นฉบับเดิม หรือภาษาที่ได้รับการแปรรูปแล้วก็ตาม

Richard Kilborn (อ้างใน มิ่งขวัญ เจียประเสริฐ, 2542) ได้กล่าวถึงวิธีการแปรรูปทางภาษาว่าสามารถแบ่งแยกออกได้ดังนี้

2.3.1 ภาพยนตร์เรื่องเดียวกันที่มีหลายภาษา (Multi – Language)

วิธีการแรกเริ่มที่นักสร้างภาพยนตร์ใช้เพื่อแก้ปัญหาอุปสรรคทางภาษาก็คือการสร้างภาพยนตร์เรื่องเดียวกันที่มีหลายภาษา (Multi – Language) ในช่วงระยะเวลาี้ นักแสดงที่มีความสามารถพูดได้มากกว่าหนึ่งภาษา ก็จะเป็นที่ต้องการมาก แต่ด้วยเหตุผลมากมายหลายประการ ไม่ใช่เพียงแค่เรื่องที่สำคัญที่สุดคือค่าใช้จ่าย ทำให้รูปแบบการแปรรูปนี้ถูกเพิกเฉยไป โดยรูปแบบอื่นนั้นได้ถูกนำมาแทนที่ ซึ่งก็คือรูปแบบที่ยังคงพบเห็นกันอยู่ในปัจจุบัน

2.3.2 การพากย์ (Dubbing)

อีกรูปแบบหนึ่งที่ถูกนำมาแทนที่คือ การพากย์ (Dubbing) การพากย์รวมไปถึงการแทนที่ทั้งหมด หรืออย่างน้อยคือลักษณะส่วนใหญ่ของภาษาต้นแบบที่ถูกเปล่งออกมาตามเสียงต้นแบบในเส้นเสียง ด้วยคำพูดหรือประโยคในภาษาที่เป็นเป้าหมายหลัก ในขั้นตอนของการแทนที่นี้ลักษณะเฉพาะอย่างหนึ่งที่จะต้องใส่ใจก็คือ การผสมกลมกลืนและสอดคล้อง ของการขยับริมฝีปากในการสร้างภาพลวงตาให้ผู้ชมเห็นว่า คำพูดที่หลังไหลออกมาจากเครื่องขยายเสียง เป็นของตัวละครแต่ละตัวที่ปรากฏอยู่บนจอภาพ

2.3.3 การบรรยายใต้ภาพ (Subtitling)

การแปรรูปของภาษาอีกรูปแบบหนึ่งซึ่งเป็นที่นิยมกันในหลายๆ ประเทศก็คือ การบรรยายตัวอักษรใต้ภาพ (Subtitling) ด้วยวิธีการนี้ เสียงจากต้นแบบจะถูกคงสภาพไว้ และรูปแบบของการเขียนซึ่งเป็นรูปแบบที่ทำให้ผู้ชมได้รับรู้สิ่งที่คนในจอภาพพูด โดยได้รับรู้รับฟังในสิ่งที่ภาษาต้นแบบเป็น และได้รับบรรณรสจากเสียงภาษาต้นแบบอย่างเต็มที่ ความชำนาญเฉพาะตัวในการใช้คำบรรยายตัวอักษรใต้ภาพที่จำเป็นอย่างหนึ่งก็คือ ความสามารถลดข้อมูลที่ได้จากคำพูดหรือประโยคต้นแบบได้มากแค่ไหนเพื่อไม่ให้เกิดการทรมารายการที่มีคำบรรยายใต้ภาพไม่ล้ำเส้นไปเป็นการนั่งชมโทรทัศน์แบบทั่วๆ ไป

2.3.4 การให้เสียงทับ (Voice Over) การพากย์แบบแสดงความคิดเห็น (Commentary) การบรรยาย (Narration)

เป็นไปได้ที่การพากย์และให้คำบรรยายใต้ภาพเป็นทางเลือกหลักของการแปรรูปทางภาษา ยิ่งมีการเปลี่ยนแปลงในตัววัตถุเดิมมากเท่าใด ในระหว่างประเทศที่ไม่ได้ใช้ภาษาเดียวกัน ก็ยิ่งเป็นไปได้ที่จะมีการค้นพบรูปแบบอื่นของการแปรรูปทางภาษามากขึ้น เช่นเดียวกับการใช้คำบรรยายใต้ภาพ การให้เสียงทับ และรูปแบบอื่นเช่น การแสดงความคิดเห็น จะมีข้อได้เปรียบมากกว่าการพากย์ในแง่ของค่าใช้จ่าย ประโยชน์ที่ได้รับเพิ่มขึ้นก็คือพวกเขาสามารถใช้ใน

การถ่ายทอดสดหรือที่ที่มีการเตรียมเวลาน้อยก่อนที่จะมีการถ่ายทอดรายการ ซึ่งหมายความว่าพวกเขาต้องมีความเหมาะสมในการแปลคำพูดของนักการเมืองต่างประเทศ หรือคนที่น่าเชื่อถือในระดับต่างๆ มากพอควร จริงๆ แล้วเรากลายมาเป็น การรับฟังคำพูดหรือสุนทรพจน์ที่ชักนำไปตามวิธีนี้ ซึ่งผู้ชมหลายคนอาจเห็นว่าเป็นการไม่สมควรถ้ามีการใช้รูปแบบวิธีการอื่นอย่างเช่นในกรณีของการรายงานสด เช่น รายงานกีฬา ไม่มีปัญหาอะไรมากนัก เสี่ยงต้นแบบของนักบรรยายกีฬาจะถูกแทนที่ด้วยเสียงนักบรรยายกีฬาใหม่ที่สมบูรณ์ ซึ่งแน่นอนว่าจะตรงประเด็นที่ต้องการของผู้ชมมากกว่า

จะเห็นได้ว่าการแปรรูปภาษาต่างๆ ที่กล่าวไปแล้วข้างต้นมีรูปแบบและวิธีการที่แตกต่างกันออกไป ในกรณีของประเทศไทย ผู้ชมส่วนใหญ่ยังคงมีความต้องการรับชมในรูปแบบของการพากย์อยู่ เนื่องจากสะดวกในการทำ ความเข้าใจ ไม่ต้องใช้สมาธิในการชมมากเท่ากับการอ่านคำบรรยายได้ภาพ ส่วนหนึ่งคือประชาชนยังมีการศึกษาน้อย ซึ่งจะไม่เข้าใจในภาษาต้นแบบหากจะต้องดูประกอบไปกับคำบรรยายได้ภาพ และที่สำคัญก็คือภาษาไทย ซึ่งเป็นภาษาที่คุ้นเคยเพราะฉะนั้นทางเลือกส่วนใหญ่จึงมุ่งเน้นไปที่ การพากย์มากกว่ารูปแบบอื่น

เมื่อมุ่งเน้นไปที่การพากย์ นักพากย์จึงมีความจำเป็นที่จะต้องมีความรู้มากพอควรที่จะถ่ายทอดภาษาเหล่านี้ ให้เป็นที่ยอมรับของผู้ชม ดังนั้นจึงจำเป็นต้องมีแนวคิดเกี่ยวกับนักพากย์ตามมาเพื่อประกอบกับแนวคิดด้านการแปรรูปของภาษานี้

2.4 แนวคิดเกี่ยวกับภาษาและผู้แปล

ในการอธิบายของภาษาศาสตร์ Whorf & Sapir ได้กล่าวไว้ว่า “ภาษาเป็นเครื่องมือสำคัญในการสร้างแนวคิดเกี่ยวกับความเป็นจริง” เพราะฉะนั้นเมื่อภาษาในแต่ละชุมชนต่างกัน การเข้าใจโลกวัตถุและโลกสังคมของแต่ละสังคมก็แตกต่างกัน เช่น ในภาพยนตร์ประวัติศาสตร์ หรือที่มีเค้าโครงเป็นจักรๆ วงศ์ๆ ภาษาที่ถูกถ่ายทอดมาจะค่อนข้างซ้ำเนิบนาบ

เมื่อเรามาวิเคราะห์ดูจากบริบทของสังคมจีนเราก็จะรู้ว่าเนื่องมาจากการได้รับอิทธิพลมาจากการแสดง จิว เมื่อเรานำมาถ่ายทอดเป็นภาษาไทย หากนักพากย์ไม่เข้าใจบริบทนี้ แล้วพากย์ไปตามปกติเป็นบทสนทนาทั่วไป ก็จะได้วรรคหรือความเข้าใจเนื้อหาของเรื่องตามที่ควรจะเป็น ซึ่งในจุดนี้ ตัวผู้แปลจะกลายเป็นตัวจักรสำคัญในการถ่ายทอดความหมาย ตามหลักทั่วไปของการแปลได้มีผู้ให้คำนิยามการแปลไว้ว่า

การแปลคือ การถ่ายทอดข้อความในภาษาหนึ่งมาสู่อีกภาษาหนึ่ง หรือการถ่ายทอดข้อความในภาษาต้นฉบับมาสู่ภาษาฉบับแปล โดยสามารถรักษาความหมายเดิมไว้ได้อย่างครบถ้วน ตลอดจนสามารถรักษาท่วงทำนองการเขียน ลีลา และสื่อความหมายตามความประสงค์ของผู้เขียนภาษาต้นฉบับไว้ได้ใกล้เคียงที่สุด นอกจากนี้ยังสามารถใช้ภาษาฉบับแปลได้อย่างมีอรรถรสและถูกต้องตามหลักไวยากรณ์และลักษณะการใช้ภาษาฉบับแปลเป็นที่ยอมรับในหมู่ผู้ใช้ภาษาฉบับแปลเป็นภาษาแม่

Nida and Taber ให้นิยามของการแปลว่า “Translation consists in reproducing in the receptor language the closest natural equivalent of the language message, first in meaning and secondary in style.” การแปลคือการถ่ายทอดข้อความในภาษาฉบับแปลให้เป็นธรรมชาติที่สุดตรงกับข้อความในภาษาต้นฉบับโดยเน้นในด้านความหมายเป็นลำดับแรก และในด้านท่วงทำนองเขียนเป็นลำดับที่สอง (สถาบันภาษาจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2539: 1)

บทพากย์เปรียบเสมือนหัวใจของการพากย์ ดังนั้นบทพากย์จึงมีความสำคัญอย่างยิ่งโดยเฉพาะบทพากย์ภาพยนตร์ต่างประเทศ ผู้แปลบทพากย์จึงมีความสำคัญอย่างยิ่งยวดในการทำให้ภาพยนตร์แต่ละเรื่องนั้นสนุกสนานและน่าประทับใจมากน้อยเพียงใด นักแปลกับนักพากย์จึงเป็นสิ่งที่ต้องพึ่งพาอาศัยกันและกัน นักแปลจึงต้องมีลักษณะพื้นฐาน คือ

2.4.1 ความรู้เกี่ยวกับภาษาต้นแบบ

ภาษาต้นแบบ คือภาษาต่างประเทศที่เป็นภาษาของประเทศผู้ผลิตภาพยนตร์ใช้ในการสื่อภาษาในเรื่อง โดยนักแปลจะต้องรู้แง่มุมต่างๆ ในด้านภาษาที่ตนจะแปล รวมไปถึงการเลือกใช้คำที่ถูกต้องเหมาะสม การเรียงลำดับคำ และการใช้เครื่องหมายวรรคตอนสามารถจับความหมายแฝงหรือข้อความโดยนัยของภาษาต้นแบบได้ อีกทั้งเข้าใจว่าคำในภาษาต้นฉบับจะมีความหมายไม่ตรงกันที่เดียวกับภาษาที่ถูกแปลออกมาแล้ว เข้าใจถึงระดับของภาษาและลีลาของภาษาที่สื่อออกมา และเข้าใจโครงสร้างทางไวยากรณ์ของภาษาต้นแบบ

2.4.2 ความรู้เกี่ยวกับเรื่องที่แปล

นักแปลที่ดีต้องรู้เรื่องที่จะแปลดีไม่ว่าจะเป็นเรื่องในสาขาใด เช่น ทหาร กฎหมาย บริหาร เป็นต้น เพื่อที่จะรู้ความหมายของข้อความที่จะแปลได้ถูกต้อง ถ้านักแปลไม่มีความรู้ในศาสตร์ใดแต่จะต้องแปล นักแปลจำเป็นต้องหาความรู้เพิ่มเติมเกี่ยวกับเรื่องนั้นๆ หรือทำงานร่วมกับผู้เชี่ยวชาญในสาขาที่ตนไม่คุ้นเคย

2.4.3 ความรู้เกี่ยวกับการแปล

นักแปลสามารถเลือกใช้เครื่องหมายวรรคตอนได้ถูกต้อง ควรรู้ว่าการใช้เครื่องหมายวรรคตอนจะทำให้เกิดความแตกต่างในเรื่องการเน้นคำ เลือกเรียงลำดับคำได้ถูกต้อง ผู้แปลควรรู้ว่าถ้าเปลี่ยนการเรียงลำดับคำเมื่อใด การเน้น ตลอดจนน้ำเสียงและความหมายของประโยคจะเปลี่ยนแปลงไปด้วย รู้จักเลือกใช้คำที่ถูกต้อง รู้จักความแตกต่างของคำที่มีความหมายคล้ายกัน รู้ความแตกต่างในการใช้ภาษาในระดับต่าง ๆ ทั้งภาษาที่เป็นทางการและไม่เป็นทางการ

ความแตกต่างในการใช้ศัพท์เทคนิค รู้จักใช้คำในรูปแบบต่างๆ เช่น ใช้เป็นคำนาม คำกริยา หรือคุณศัพท์ รู้ว่าควรแปลอย่างไร ถ้าแปลเป็นภาษาพูด ผู้แปลควรคำนึงว่าภาษาพูดมักเปลี่ยนแปลงไปตามกาลเวลา และยังคงใช้ถ้อยคำให้ถูกต้องเหมาะสมกับเรื่องราวอีกด้วย

2.4.4 ความสามารถ

นักแปลควรมีความสามารถคิดอย่างรวดเร็วเป็นภาษาไทย การที่นักแปลมีประสบการณ์ในการแปลที่ยาวนาน เมื่อพบปัญหาและแก้ไขได้บ่อยครั้ง จะทำให้มีความสามารถในการแปลได้เร็วขึ้น แต่จะต้องระมัดระวังเรื่องความแม่นยำ สิ่งที่สำคัญที่สุดก็คือนักแปลควรสังเกตปัญหาที่เกิดขึ้นและแก้ไขปัญหานั้นจากคำวิจารณ์ของบุคคลอื่นด้วย

2.4.5 การใช้ความรู้

นักแปลต้องเลือกใช้ศัพท์เทคนิคได้อย่างถูกต้อง สังเกตข้อความที่คลุมเครือและแปลให้ได้ถูกต้องตามอารมณ์ของผู้สร้างภาพยนตร์ สังเกตข้อความที่แสดงอารมณ์ของต้นแบบและแปลได้อย่างเหมาะสม ระมัดระวังการแปลตกหล่นของข้อความภาษาต้นแบบซึ่งอาจจะทำให้ความหมายเปลี่ยนได้ ความถี่ถ้วนในความซ้ำซ้อน และหลีกเลี่ยงการใช้คำพูดซ้ำๆ ที่ไม่มีความหมาย

การแปลบทพากย์ภาพยนตร์จำเป็นต้องอย่างยิ่งที่นักแปลต้องเรียนรู้แก้ไขไปกับนักพากย์ เพราะการแปลบทพากย์ไม่ใช่เป็นเพียงการแปลเอกสารเท่านั้น มีองค์ประกอบหลายประการที่ทำให้การแปลบทพากย์ยากกว่าการแปลทั่วไป

1. การกำหนดจำนวนคำให้พอดีกับปากตัวละคร

เนื่องจากการแปลเพื่อใช้ในการพากย์ภาพยนตร์ มีภาพมาเป็นตัวกำหนดการแปลจึงต้องคำนึงถึงความสั้นและความยาวของประโยค

2. ระดับของคำที่ใช้

คำต้องสอดคล้องกับสถานะของตัวละคร เพื่อแสดงอารมณ์ที่แทรกอยู่ในภาษาที่ใช้เพื่อบ่งบอกสถานะของตัวละคร และความตั้งใจของผู้พูดประโยคนั้น ๆ การเลือกใช้ระดับของคำให้เหมาะสมจึงเป็นสิ่งจำเป็น

3. อิทธิพลของภาษาต้นแบบ

ภาษาแต่ละภาษามีไวยากรณ์ที่แตกต่างกันไปการแปลตามหลักไวยากรณ์ของภาษาต้นแบบ อาจไม่สามารถทำให้เรียบเรียงรูปแบบของประโยคให้เหมาะสมกับภาษาไทยได้ เช่น

ฉันได้ไป หรือ ฉันถูกเขาพาไป

จึงไม่ใช่การใช้คำที่ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ไทย นักแปลจึงต้องเข้าใจถึงอิทธิพลของภาษาต้นแบบ และดัดแปลงแก้ไขคำให้เข้ากับภาษาไทย โดยที่ไม่เปลี่ยนแปลงความหมายเดิมไป

4. การใช้ภาษาพูดมากกว่าภาษาเขียน

การใช้ภาษาจำเป็นต้องถ่ายทอดอารมณ์ตัวละคร การเลือกใช้คำที่เป็นภาษาพูดเพื่อให้เป็นธรรมชาติมากที่สุด จึงเป็นสิ่งที่จะต้องคำนึงถึงเป็นอันดับแรกต้นๆ

5. การใช้คำสรรพนาม

เป็นสิ่งที่ต้องคำนึงถึงเป็นอย่างยิ่ง โดยเฉพาะภาษาไทยเราที่มีการใช้คำสรรพนามแทนตัวผู้พูดมากมาย โดยเปลี่ยนแปลงไปตามสถานะของผู้พูด นักแปลจึงจำเป็นต้องระมัดระวังและเลือกใช้ให้เหมาะสม อย่างเช่น | สามารถแปลได้เป็น ฉัน กู พ่อ แม่ ลูก ฯลฯ ในขณะที่ภาษาอังกฤษ | ก็คือ I = ฉัน ซึ่งแสดงให้เห็นระดับการลำดับความสำคัญที่แตกต่างกันระหว่างวัฒนธรรม

6. การแปลสำนวน คำพ้อง สุภาพษิต อุปมาอุปมัย ถ้อยคำที่ใช้เฉพาะสแลง บทกวี และวัฒนธรรม

ในแต่ละภาษาจะมีสำนวน หรือมีลักษณะการใช้คำที่แตกต่างกันออกไป ดังนั้นการแปลโดยใช้ถ้อยคำที่มีความหมายใกล้เคียงกับภาษาต้นแบบ โดยไม่ให้เสียโครงร่างหรือรูปแบบ รวมทั้งความหมาย จึงเป็นสิ่งจำเป็น ในบางกรณีภาษาไทยมีสำนวนคำพ้อง คำอุปมาอุปไมย ฯลฯ ที่ใกล้เคียงกันกับภาษาต้นแบบ นักแปลก็สามารถนำมาใช้เปรียบเทียบเพื่อให้สื่อความหมายได้ชัดเจนและใกล้เคียงมากขึ้นได้

2.5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพากย์ภาพยนตร์ในประเทศไทยได้มีผู้ศึกษาไว้ในประเด็นต่างๆ ดังต่อไปนี้

2.5.1 อรพันธ์ พาณิชเจริญ (2526) ได้ศึกษาถึงการพากย์ภาพยนตร์ไทยไว้ว่าการพากย์ภาพยนตร์ไทยเกิดขึ้นด้วยจุดประสงค์ที่ต้องการให้ผู้ชมเข้าใจเรื่องราว และรู้สึกเพลิดเพลินในการชมภาพยนตร์ การพากย์ภาพยนตร์ในสมัยแรกส่วนใหญ่เป็นการพากย์ภาพยนตร์ต่างประเทศให้ผู้ชมเข้าใจเรื่องราว และอีก

ประการหนึ่งภาพยนตร์ไทยในสมัยเดียวกันนั้นเริ่มสร้างภาพยนตร์เสียงได้แล้ว ผู้สร้างภาพยนตร์ไทยบางราย ที่สร้างภาพยนตร์เงียบจึงต้องอาศัยการพากย์เช่นกัน แต่ต่อมาในสมัยหลังสงครามโลกครั้งที่ 2 เศรษฐกิจทั่วโลกตกต่ำลงจึงทำให้ผู้สร้างภาพยนตร์ไทยกลับมานิยมสร้างภาพยนตร์เงียบแล้วใช้วิธีการพากย์แทนการสร้างภาพยนตร์เสียงเพราะค่าใช้จ่ายถูกกว่าการพากย์ภาพยนตร์ไทยจึงดำเนินเรื่อยมาจนถึงปัจจุบัน

การพากย์ภาพยนตร์ไทยมีความจำเป็นต้องใช้ความประณีตสูง เนื่องจากจะต้องจับปากให้ตรงตามจังหวะการพูดของนักแสดงโดยเฉพาะอย่างยิ่งเนื่องจากเป็นภาษาไทย ถ้าหากไม่สามารถจับปากให้ตรงจะยิ่งทำให้เห็นความผิดพลาดได้อย่างชัดเจน บทพากย์ที่ใช้ในการพากย์ จะมีการใส่สัญลักษณ์ประกอบ เพื่อช่วยให้การพากย์สะดวกขึ้น อย่างเช่น

- (ข) หมายถึง ช้าง คือนักแสดงหันข้างระหว่างที่พูด
- (ไ) หมายถึง ไกล คือนักแสดงจะอยู่ในระยะไกลหรือเป็นภาพ Long shot
- (ใ) หมายถึง ใกล้ คือนักแสดงจะอยู่ในระยะใกล้ หรือเป็นภาพ Close-up
- (ล) หมายถึง หลังคือนักแสดงจะหันหลังให้กับกล้อง

2.5.2 พจนศรี รัญลักษณ์เมธา (2525) กล่าวถึงการพากย์การ์ตูนในการศึกษาลักษณะการพากย์การ์ตูนสำหรับเด็กทางช่อง 9 ว่า หลักเกณฑ์การพากย์การ์ตูนต้องประกอบด้วย

- 1) คุณภาพเสียงของนักพากย์
- 2) ต้องมีภาษาหนังสือดีแตกฉาน
- 3) ต้องออกเสียงได้ตรงกับจังหวะของปากของตัวแสดงในภาพยนตร์

- 4) ต้องมีพรสวรรค์ ไหวพริบ มีความเป็นศิลปินอยู่ในตัว เพราะการพากย์เป็นงานศิลปะ
- 5) ต้องมีการฝึกฝนอยู่เสมอ เพื่อให้เกิดความชำนาญ เพราะการพากย์เป็นงานศิลปะ

นอกจากคุณสมบัติดังกล่าวข้างต้นแล้ว การพากย์จะต้องมีความสัมพันธ์กับบทพากย์เพื่อให้การพากย์มีประสิทธิภาพ บทพากย์ต้องได้รับการแปล และการขัดเกลาบท รวมทั้งต้องมีการจัดสรรตัวพากย์ให้เหมาะสมอีกด้วย การพากย์ภาพยนตร์การ์ตูนจะแตกต่างจากการพากย์ภาพยนตร์ประเภทอื่นตรงที่สามารถใช้เสียงเกินจริงเหนือธรรมชาติได้ เพราะการ์ตูนเป็นสื่อที่มีลักษณะเป็นการสร้างสรรค์จินตนาการ ดังนั้นการให้เสียงที่แปลกประหลาด จึงสามารถทำได้

2.5.3 มิ่งขวัญ เจียประเสริฐ (2542) ได้ศึกษาพัฒนาการการเปลี่ยนแปลงของการพากย์ภาพยนตร์ในประเทศไทยตั้งแต่เริ่มมีการพากย์ภาพยนตร์จนถึง พ.ศ. 2542 การพากย์ภาพยนตร์มีการเปลี่ยนแปลงรูปแบบการพากย์ โดยใช้เทคโนโลยีเป็นตัวกำหนดยุคสมัยและรูปแบบของวิธีการพากย์ภาพยนตร์

- 1) ยุคหนังเจียบ (2440-2469)

นักพากย์ส่วนใหญ่เป็นผู้ชาย พากย์เพียงคนเดียวเป็นหนัง 16 ม.ม. พากย์สด มีดนตรีสดประกอบ ใช้โทรโข่งยื่นอยู่บนเวทีหน้าจอ มีไฟส่องบท 1 ดวง มีคนคอยทำเสียงประกอบและเล่นดนตรีสดอยู่ด้านข้าง เป็นลักษณะการบรรยายเล่าเรื่อง มีบทร้องบ้าง

2) ยุคหนังเสียง (2469 – ปัจจุบัน)

นักพากย์มี 1-5 คน มีทั้งชายและหญิงเป็นการพากย์สดทุกรอบ ใช้ไมโครโฟนพากย์เป็นหนัง 16 ม.ม. ทำเสียงประกอบ วางแผ่น ต่อมาเป็น 35 ม.ม. จึงมีการใช้ระบบการ Cut sound มีการโปรยหัวก่อนพากย์ มีห้องพากย์เป็นสัดส่วนชายพากย์เสียงชาย หญิงพากย์เสียงหญิง ยกเว้นชายพากย์เดี่ยวต้องพากย์ทั้งเสียงชายและหญิง

3) ยุคกำเนิดโทรทัศน์ (2498 – ปัจจุบัน)

มีการใช้เสียงอย่างหลากหลายมากขึ้น เพราะกระจายตัวพากย์ไปยังนักพากย์มากขึ้นมีการปรับตัวของนักพากย์ภูธรเข้าสู่เมือง นักพากย์มี 3-6-12 คน ใช้ไมโครโฟน เป็น cut sound พากย์สดในยุคแรก โดยพากย์หนังที่ยังเป็นฟิล์มแต่ผ่านจอโทรทัศน์

4) ยุคบันทึกเสียง (2512- ปัจจุบัน)

ใช้เครื่องบันทึกเสียง ไมโครโฟน เริ่มพากย์อัดลงเทป ระบบ VHS U-matic Betacam Digital มีนักพากย์ 5-8 คน สามารถแก้ไขข้อผิดพลาดได้ มีการสร้างเสียงพากย์ใหม่ๆ โดยใช้เทคโนโลยีช่วยได้

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

5) ยุคบันทึกเสียง โดยการคัดเลือกเสียง (2535 – ปัจจุบัน)

นักพากย์ 9-40 คน บันทึกเสียงแยกทีละคน ทั้งการร้องและการพากย์ ด้วยระบบ Digital มีไมโครโฟน เครื่องผสมเสียง เน้นที่ความใกล้เคียงกับเสียงต้นฉบับ เสียงเหมือนแต่อารมณ์จะไม่ได้ มีการกระจายตัวหรือเปิดโอกาสมากขึ้น นักพากย์ใช้ทักษะในการพากย์น้อยลง การทำงานไม่ต่อเนื่อง พัฒนาการของการพากย์ภาพยนตร์ในประเทศไทยได้รับอิทธิพลจากปัจจัยแวดล้อมหลายประการคือ ความก้าวหน้าทางเทคโนโลยี บทพากย์ภาพยนตร์ ประเภทของภาพยนตร์ที่มีลักษณะเฉพาะตัว ประเภทของสื่อ นักพากย์ และปัจจัยย่อยอื่นๆ การพากย์ภาพยนตร์จะยังคงมีอยู่ต่อไป ถึงแม้ว่าจะมีการบรรยายอักษรใต้ภาพ แต่ก็ยังไม่สามารถแทนที่การพากย์ได้ เพราะบริบทของสังคมไทยเป็นสิ่งที่เอื้อประโยชน์ต่อการพัฒนาการพากย์ภาพยนตร์ในประเทศไทยให้คงอยู่ต่อไป นักพากย์เป็นปัจจัยหลักที่ทำให้การพากย์ภาพยนตร์คงอยู่ ถึงแม้ว่าจะถูกปัจจัยที่คอยแวดล้อมทำให้ต้องเปลี่ยนแปลงรูปแบบการพากย์ก็ตาม.

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 3

ระเบียบวิธีวิจัย

ในการดำเนินการวิจัยเรื่อง กลวิธีการสื่อสารในการพากย์ภาพยนตร์โทรทัศน์ ผู้วิจัยใช้วิธีการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) โดยใช้วิธีการสัมภาษณ์เชิงลึก (depth Interview) ประกอบกับการสังเกตการณ์ (Observation) และการวิจัยเชิงเอกสาร (Documentary Research) ดังมีรายละเอียดของการดำเนินงานวิจัยดังต่อไปนี้

3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

3.1.1 กลุ่มที่ม้นักพากย์ประจำสถานีโทรทัศน์ช่อง 3 มีเกณฑ์การเลือก คือ

- มีผลงานพากย์ภาพยนตร์จีนทางโทรทัศน์ช่อง 3
- พากย์ตัวแสดงที่มีบทบาทเด่น ได้แก่ ผู้นำแสดงชายและหญิง ผู้แสดงสมทบที่เป็นตัวเดินเรื่อง

1. คุณกำธร สุวรรณปิยะศิริ

2. คุณสุภาพ ไชยวิสุทธิกุล

3. คุณสิทธิสม มุทธานุกุลวงศ์

4. คุณสมพร อ่วมใจบุญ

5. คุณธวัช รัตตะชัย

6. คุณจุฑามาศ ชวนเจริญ

7. คุณนัยนา ทิพย์ศรี

8. คุณกรรณิการ์ อยู่ยงสินธุ์

9. คุณรัตติยากร ริมสินธุ์

3.1.2 กลุ่มนักพากย์อาวุโส โดยใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง มีเกณฑ์ดังนี้คือ

- มีประสบการณ์การพากย์นานกว่า 20 ปีขึ้นไป
- ได้รับรางวัลในการพากย์ภาพยนตร์

- 1.คุณสมพงษ์ วงษ์รักไทย นายกสมาคมนักพากย์ภาพยนตร์แห่งประเทศไทย
- 2.คุณศุภสรณ์ มุมแดง นักพากย์อิสระสอนการพากย์ที่ *Great Imagine*
- 3.คุณอัศวิน เอกมนตรี หัวหน้าทีมพากย์อัศวิน
- 4.คุณอุดม สุนทรจามร นักพากย์ทีมพากย์อัศวิน
- 5.คุณปรีภรณ์ วัชรานนท์ หัวหน้าทีมพากย์พันธมิตร
- 6.คุณรัตนา ปัจฉา นักพากย์ทีมพันธมิตร
- 7.คุณโฆสิต กฤตนันท์ นักพากย์ทีมพันธมิตร
- 8.คุณพงศ์พันธ์ เจียมชวลิต นักพากย์ทีมพันธมิตร
- 9.คุณเบญญาภา เพิ่มสุริยา นักพากย์ช่อง 7
- 10.คุณวันชัย เผ่าวิบูลย์ นักพากย์ช่อง 7

3.1.3 กลุ่มผู้ชมจำนวน 50 ท่าน เลือกกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง ดังนี้

กลุ่มผู้ชมประชาชนทั่วไป 25 คน ใช้วิธีการเลือกกลุ่มตัวอย่างโดยมีวิธีการเก็บข้อมูล 2 ลักษณะคือ

- การสำรวจเบื้องต้น โดยใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างเพื่อสัมภาษณ์ทัศนคติในการชมภาพยนตร์โทรทัศน์ จากอินเทอร์เน็ต โดยเข้าไปในกระดานข่าวภาพยนตร์ของ www.pantip.com www.film.in.th และ www.filmbud.com วิธีการคือเข้าไปตั้งกระทู้เกี่ยวกับการพากย์ เพื่อสอบถามความคิดเห็น

- การสัมภาษณ์เชิงลึก โดยใช้วิธีการคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างที่มีพฤติกรรมชมภาพยนตร์ทางโทรทัศน์อย่างต่อเนื่อง และติดตามภาพยนตร์เรื่องใดเรื่องหนึ่งอยู่ในปัจจุบัน เป็นการเก็บข้อมูลจากกลุ่มผู้ชม 25 คน ได้แก่

1. คุณสังวาลย์ อภรณ์ศิริ อายุ 42 ปี บก.นิตยสาร กรุงเทพฯ
2. คุณวิวัฒน์ วัฒนา อายุ 31 ปี วิศวกร ชลบุรี
3. คุณวิเชียร ธรรมตระกูล อายุ 28 ปี รับราชการ เชียงใหม่
4. คุณสุรัตน์ ผู้บังเกิดผล อายุ 50 ปี นักธุรกิจ กรุงเทพฯ
5. คุณสุรพงษ์ เตรียมชาญชัย อายุ 30 ปี ค้าขาย กรุงเทพฯ
6. คุณสิรินพร สมบุญ อายุ 26 ปี พนักงานบริษัท เลย
7. คุณชญานาภา รัตนฉายา อายุ 45 ปี เจ้าของกิจการ สงขลา
8. คุณวนิดา บุญสิน อายุ 27 ปี นักศึกษา กรุงเทพฯ
9. คุณเปี่ยมนัส รุ่งทิพย์ อายุ 25 ปี ธุรกิจส่วนตัว กรุงเทพฯ
10. คุณอมรสุด พีระพันธ์ อายุ 31 ปี พนักงานบริษัท นครปฐม
11. คุณแจ้ เอ็มอิม อายุ 21 ปี นักศึกษา ชลบุรี
12. คุณภาสวรรณ โมรากุล อายุ 29 ปี โปรแกรมเมอร์ กรุงเทพฯ
13. คุณอุมาพร รัตนจินดาวรรณ อายุ 23 ปี งานโฆษณา กรุงเทพฯ
14. คุณภักดี สุทธิ อายุ 18 ปี นักเรียน มุกดาหาร
15. คุณฉลองรัฐ พิมเสน อายุ 20 ปี นักศึกษา ขอนแก่น
16. คุณรัชประภา ศิริภานันท์ อายุ 17 ปี นักเรียน พิษณุโลก
17. คุณทกิตส์ อภินิษฐ์กุลบดี อายุ 52 ปี รับราชการ กำแพงเพชร
18. คุณทัศนีย์ รุ่งมงคล อายุ 35 ปี พนักงานบริษัท ตรัง
19. คุณนครินทร์ เกิดมณี อายุ 27 ปี นักศึกษาป.โท กรุงเทพฯ
20. คุณวสวัต จิระะสิน อายุ 33 ปี ว่างงาน ยะลา
21. คุณนาถพล เตชะสิทธิ อายุ 24 ปี สถาปนิก ราชบุรี
22. คุณวันชัย วิชิตชลชัย อายุ 26 ปี รับจ้าง ภูเก็ต
23. คุณปรารถนา มิ่งขวัญ อายุ 24 ปี ธุรกิจส่วนตัว ยโสธร
24. คุณเฉลิม ชัยชนะชูเชิด อายุ 29 ปี ค้าขาย กรุงเทพฯ
25. คุณจิระนันท์ จินตามณี อายุ 23 ปี นักศึกษา น่าน

กลุ่มแฟนรายการภาพยนตร์จีนช่อง 3 จำนวน 25 คน โดยคัดจากจดหมายแฟนรายการที่ส่งมาติชมภาพยนตร์จีน ช่อง 3 หรือร่วมสนุกทหายปัญหาซึ่งรางวัลเกี่ยวกับภาพยนตร์จีนของช่อง 3

- สํารวจเบื้องต้น คัดเลือกจดหมายที่มีที่อยู่ชัดเจนพร้อมหมายเลขโทรศัพท์ เพื่อติดต่อและพูดคุยเพื่อทราบว่ากลุ่มตัวอย่างยินดีที่จะให้สัมภาษณ์
- การสัมภาษณ์เชิงลึก โดยใช้วิธีการคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างที่มีพฤติกรรมชมภาพยนตร์ทางโทรทัศน์อย่างต่อเนื่อง และติดตามภาพยนตร์เรื่องใดเรื่องหนึ่งอยู่ในปัจจุบัน เป็นการเก็บข้อมูลจากกลุ่มผู้ชม 25 คน ได้แก่

26.	คุณอารยา แซ่โก	อายุ 26 ปี พนักงานบริษัท กรุงเทพฯ
27.	คุณรัตนา รัตนสมบัติ	อายุ 50 ปี รับราชการ นครศรีฯ
28.	คุณเยาวมาลย์ ช้างกลาง	อายุ 26 ปี ธุรกิจส่วนตัว กรุงเทพฯ
29.	คุณจรรยา ทองคำ	อายุ 27 ปี พนักงานบริษัท สงขลา
30.	คุณธีรวัฒน์ เสถียรกาล	อายุ 30 ปี วิศวกร ชลบุรี
31.	คุณเปล่งแสง ชยันต์เกียรติ	อายุ 27 ปี ธุรกิจส่วนตัว กระบี่
32.	คุณเสกข์ สุทิน	อายุ 19 ปี นักศึกษา กรุงเทพฯ
33.	คุณสมลสิทธิ์ สองประสม	อายุ 25 ปี พนักงานบริษัท กรุงเทพฯ
34.	คุณอรรรพพล พลภักู	อายุ 30 ปี เกษตรกร ตาก
35.	คุณผาณิตา สุทธิศักดิ์	อายุ 26 ปี ไกด์ ภูเก็ต
36.	คุณสุมลมาลย์ คล้าชื่น	อายุ 40 ปี แม่บ้าน อุบลราชธานี
37.	คุณสุมนทา บดีการ	อายุ 29 ปี แม่บ้าน กาญจนบุรี
38.	คุณพาวณี ศรีวิภาต	อายุ 32 ปี ธุรกิจส่วนตัว พะเยา
39.	คุณนบกมล เทียงจรรยา	อายุ 48 ปี ทนายความ กรุงเทพฯ
40.	คุณเกศินี ธีระนันท์กุล	อายุ 25 ปี นักศึกษา ป.โท กรุงเทพฯ
41.	คุณเอกสฤษณ์ พึ่งรอด	อายุ 28 ปี พนักงานบริษัท พิจิตร
42.	คุณชนิษฐา ปะกิน่าหัง	อายุ 44 ปี แม่บ้าน สมุทรสาคร
43.	คุณไกล่รุ่ง บัวรอด	อายุ 31 ปี รับราชการ เชียงใหม่

44.	คุณรัตติกาล วาจาสิทธิ์	อายุ 20 ปี นักศึกษา ขอนแก่น
45.	คุณสุทธิรักษ์ บุญโยม	อายุ 22 ปี รับราชการ พัทลุง
46.	คุณชุตินา เลชะกุล	อายุ 43 ปี แม่บ้าน กรุงเทพฯ
47.	คุณอรอรีย์ แสงวิเศษภู	อายุ 35 ปี รับจ้าง หนองบัวลำพู
48.	คุณฉัตรนภา แจ็งเยี่ยม	อายุ 29 ปี แม่บ้าน แพร่
49.	คุณนพมาศ ศิริโชคชัย	อายุ 37 ปี ธุรกิจส่วนตัว เชียงใหม่
50.	คุณทัศนา ไชยมนี	อายุ 31 ปี พนักงานบริษัท ชุมพร

3.2 แหล่งข้อมูล

3.2.1 ข้อมูลจากเอกสาร

ผู้วิจัยได้ค้นคว้าจากหนังสือ บทความ หรือเอกสารต่าง ๆ ที่ได้มีผู้ทำการบันทึกเรื่องราวเกี่ยวกับการพากย์ภาพยนตร์เอาไว้ แต่จากเรื่องราวของการพากย์ภาพยนตร์มีการบันทึกเป็นหลักฐานไว้ค่อนข้างน้อย และข้อมูลโดยตรงที่เกี่ยวข้องยังมีจำนวนน้อย ข้อมูลจากเอกสารส่วนใหญ่ จึงเป็นเนื้อหาเกี่ยวกับประวัติความเป็นมา แนวคิดเบื้องต้นเกี่ยวกับการพากย์ภาพยนตร์ โดยมีดังต่อไปนี้

หนังสือ

- โลกของจรี ไอศิริ โดย จรี ไอศิริ
- ป้าจ้อยากเล่า โดย จรี ไอศิริ
- ด่วน ยาวะประภาษ: ผู้บุกเบิกการพากย์หนังเมืองไทย
ผู้บุกเบิกการเขียนหนังสือเด็ก โดย วรวิชญ เวชนุเคราะห์
- หลักการแปล โดย สัตยฉวี สายบัว
- 67 ปีภาพยนตร์ไทย โดย สมชาติ บางแจ้ง
- ประวัติศาสตร์ภาพยนตร์ไทย โดย โดม สุขวงศ์

วารสาร

- เทิดเกียรติ 108 ปี บรมครูทิดเชียว
โดย สมาคมนักพากย์ภาพยนตร์แห่งประเทศไทย

3.2.2 ข้อมูลจากการสังเกตการณ์

1. ผู้วิจัยเข้าไปฝึกอบรมการพากย์ โดยจะเข้าร่วมฝึกอบรมการพากย์จากกลุ่ม Great Imagine ก่อตั้งโดยคุณพิชัย น้อยรอด 1 หลักสูตร เพราะต้องการที่จะรู้ถึงวิธีการพากย์ของคนที่ไม่ีประสบการณ์ในการพากย์มาก่อนด้วยตัวเองว่ามีข้อแตกต่างอย่างไรกับวิธีการพากย์นักพากย์ที่มีประสบการณ์

2. ผู้วิจัยเข้าไปทำการสังเกต เพื่อดูวิธีการพากย์ของแต่ละคน ในขณะที่นักพากย์กำลังพากย์ภาพยนตร์ในห้องพากย์ของสถานีโทรทัศน์ ช่อง 3 และวิธีอบรมการฝึกอบรมการพากย์ระหว่างผู้สอนกับผู้เรียนจากที่ต่างๆ ดังนี้

- สมาคมนักพากย์ภาพยนตร์แห่งประเทศไทย
- กลุ่ม Great Imagine (GIM)
- สถาบันศิลปภาพยนตร์และการบันเทิง Film&Broadcasting Institute (FBI)

3. ผู้วิจัยติดตามภาพยนตร์จีนช่อง 3 อย่างต่อเนื่อง ในฐานะผู้ชมเพื่อประกอบกรวิเคราะห์ทัศนนะของกลุ่มผู้ชมที่มีต่อผลงานพากย์

3.2.3 ข้อมูลประเภทบุคคล

ผู้วิจัยใช้การสัมภาษณ์เชิงลึกกับกลุ่มตัวอย่างเพื่อให้ได้ข้อมูลที่ลึก
ละเอียด ครอบคลุมเนื้อหาที่ต้องการ ใช้วิธีการสัมภาษณ์ แบบไม่มี
โครงสร้างแน่นอน มีเพียงแนวคำถามในการสัมภาษณ์ ถ้าสิ่งที่ต้องการทราบยังไม่
ชัดเจน ก็จะซักถามต่อไปเพื่อให้ได้ข้อมูลที่ชัดเจนขึ้น ใช้รูปแบบการสัมภาษณ์
อย่างไม่เป็นทางการ เพื่อให้ผู้ถูกสัมภาษณ์เกิดความเป็นกันเองในการสัมภาษณ์
และเต็มใจให้ข้อมูลอย่างเต็มที่

3.3 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

การวิจัยนี้เป็นการศึกษาเชิงคุณภาพ ผู้วิจัยต้องการให้ข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์
และการสังเกตการณ์สมบูรณ ไม่ตกหล่นและได้รายละเอียดครบถ้วน จึงมีเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
ประกอบด้วย

1. ตัวผู้วิจัยที่เข้าไปฝึกฝนในองค์กรที่จัดหลักสูตรการอบรมนักพากย์ ประกอบด้วย
การเข้าไปสังเกตการณ์ทำงานของนักพากย์และได้ทดลองพากย์ในโอกาสที่
เหมาะสม
2. เครื่องบันทึกเสียง ทั้งนี้เพราะการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างใช้เวลานาน และมีข้อมูล
รายละเอียดมาก
3. แบบบันทึกภาคสนามของผู้วิจัย ซึ่งเป็นเครื่องมือที่ผู้วิจัยใช้ในการบันทึกราย
ละเอียดจาก การสังเกต สัมภาษณ์ การเข้าร่วมกิจกรรม ตลอดระยะเวลาที่ใช้ใน
การวิจัย
4. กล้องถ่ายรูป เพื่อเก็บภาพบรรยากาศของห้องพากย์และกิจกรรมการฝึกอบรม
จากองค์กรต่าง ๆ และกลุ่มตัวอย่าง เพื่อประกอบการทำเอกสาร

5. แบบสัมภาษณ์ โดยเป็นคำถามที่เตรียมไว้ล่วงหน้าเพื่อใช้เป็นแนวทางการสัมภาษณ์ซึ่งสร้างจากแนวคิดที่เกี่ยวข้องกับการวิจัย และจากการที่ได้เข้าไปสัมภาษณ์อย่างไม่เป็นทางการกับกลุ่มตัวอย่างบางส่วน คำถามที่ใช้ในแบบสัมภาษณ์มีลักษณะเป็นคำถามปลายเปิด ซึ่งกลุ่มตัวอย่างสามารถตอบได้อย่างละเอียด ตรงตามความเป็นจริง ทั้งนี้แบบสัมภาษณ์ที่ใช้มีความชัดเจน เข้าใจง่าย ยืดหยุ่นลำดับของประเด็น รวมทั้ง เพิ่มหรือลด ประเด็นคำถามตามสถานการณ์ ผู้วิจัยใช้แนวคำถามดังกล่าวเป็นแนวทางในการตั้งคำถามต่อไป โดยประกอบกับคำตอบที่ได้รับจากผู้ถูกสัมภาษณ์ ผู้วิจัยได้สร้างแบบสัมภาษณ์เป็น 2 ชุด โดยชุดแรกใช้สัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักพากย์ ส่วนอีกชุดใช้สัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างที่เป็นผู้ชม โดยแนวคำถามที่ใช้ในการสัมภาษณ์จะตอบคำถามนำวิจัยในแต่ละข้อดังต่อไปนี้

5.1 กลุ่มตัวอย่างนักพากย์

คำถามนำวิจัย ข้อที่ 1 นักพากย์มีกลวิธีการพากย์ภาพยนตร์โทรทัศน์อย่างไร

คำถามนำวิจัย ข้อที่ 2 นักพากย์ภาพยนตร์โทรทัศน์มีคุณลักษณะพื้นฐาน วิธีการฝึกฝนเพื่อเป็นนักพากย์อย่างไร

- ประวัติการทำงานในการพากย์ ประสบการณ์
- ภูมิหลังการทำงานก่อนเข้ามาทำงานพากย์
- เข้ามาสู่วงการนักพากย์ได้อย่างไร เพราะเหตุใดจึงทำอาชีพนักพากย์ รายได้ / เงินเดือน
- นอกจากการเป็นนักพากย์อาชีพ ทำงานอะไรอีกบ้าง
- ในระยะเริ่มแรกของการเป็นนักพากย์อาชีพเรียนรู้การพากย์จากที่ไหน วิธีใด
- อุปสรรค ปัญหาในการทำงาน

- ตลอดระยะเวลาที่ทำงานพากย์ได้มีการฝึกฝนเพิ่มเติมเกี่ยวกับการพากย์บ้างหรือไม่ อย่างไร
- คุณลักษณะพื้นฐานที่นักพากย์พึงมี ปัจจัยอะไรที่ทำให้ประสบความสำเร็จ
- บทบาทและสถานะของนักพากย์ในปัจจุบัน เหมือนหรือแตกต่างจากอดีตอย่างไร
- จุดเด่น / จุดด้อย ของตัวนักพากย์เอง มีวิธีการสร้างจุดเด่น แก้ไขจุดด้อยอย่างไร
- การพากย์ภาพยนตร์โทรทัศน์เป็นอย่างไร แตกต่างจากสื่ออื่นอย่างไร
- การพากย์เป็นทีมมีลักษณะอย่างไร มีการจัดสรรเสียงอย่างไร
- กลวิธีในการพากย์ภาพยนตร์แต่ละประเภท
(ภาพยนตร์ชุดจีน อังกฤษ : ประเภทของภาษา)
- วิธีการสร้างเสียงที่แตกต่างไปจากเสียงเดิม
- ส่วนใหญ่ได้พากย์บทอะไร ประทับใจผลงานพากย์ชิ้นใดมากที่สุด เพราะอะไร ปัจจุบันมีผลงานอะไรบ้างที่กำลังออกอากาศทางโทรทัศน์ ช่วยอธิบายการทำงาน
- แนวคิดสร้างหลักสูตรฝึกนักพากย์รุ่นใหม่ รูปแบบการสอน มุมมองต่อผู้เรียน ตลอดจนงานที่จะมารองรับนักพากย์รุ่นใหม่
- อื่น ๆ

5.2 กลุ่มตัวอย่างผู้ชม

คำถามนำวิจัย ข้อที่ 3 ผู้ชมภาพยนตร์โทรทัศน์มีทัศนคติต่อผลงานพากย์ภาพยนตร์ของนักพากย์อย่างไร

- ปัจจุบันติดตามภาพยนตร์โทรทัศน์เรื่องใดบ้าง ช่องใด
- ความถี่ชมภาพยนตร์โทรทัศน์
- รู้จักนักพากย์คนใดบ้าง ชื่นชอบหรือไม่ชอบเสียงพากย์ของใคร หรือเสียงตัวละครใด เรื่องอะไร ช่องใด เพราะอะไร
- เสียงของนักพากย์/ทีมพากย์ มีผลในการติดตามชมภาพยนตร์เรื่องหนึ่งๆ หรือไม่ มีผลต่ออรรถรสในการชมอย่างไร
- คิดอย่างไรถ้าไม่ต้องการพากย์ภาพยนตร์โทรทัศน์ แต่ใช้วิธีการบรรยายได้ภาพแทน
- อื่นๆ

3.4 การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยทำการเก็บรวบรวมข้อมูลทั้งแบบเป็นทางการและไม่เป็นทางการดังนี้คือ

- 3.4.1 การเก็บรวบรวมข้อมูลที่เป็นเอกสารที่เกี่ยวข้องกับประเด็นที่ศึกษา เพื่อนำมาเป็นข้อมูลเบื้องต้นช่วยใจการวิจัยภาคสนาม เริ่มตั้งแต่เดือนพฤศจิกายน ถึงเดือน ธันวาคม 2544 และมาเริ่มเก็บเพิ่มเติม เดือนมิถุนายนถึงเดือนกันยายน 2545 จากแหล่งข้อมูลดังนี้

- ห้องสมุดคณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- สถาบันวิทยบริการ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- ห้องสมุดคณะวารสารศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
- สำนักหอสมุดกลาง ปรีดี พนมยงค์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
- เอกสารจากแหล่งอื่นๆ

3.4.2 ติดต่อกลุ่มตัวอย่างบุคคลผู้ให้ข้อมูลสำคัญ และองค์กรที่จะเข้าไปเก็บข้อมูล โดยเริ่มจากแนะนำตัวทางโทรศัพท์ และขอเข้าพบกลุ่มตัวอย่าง เพื่อสร้างความสัมพันธ์โดยการแนะนำตัว และสร้างความคุ้นเคย ตลอดจนอธิบายให้กลุ่มตัวอย่างเข้าใจถึงความสำคัญของการวิจัยนี้ ทั้งนี้เมื่อกลุ่มตัวอย่างเกิดความไว้วางใจผู้วิจัย และเห็นความสำคัญของการวิจัย จึงยินดีให้ความร่วมมือในการให้ข้อมูล และอำนวยความสะดวก กำหนดวัน เวลา ในการสัมภาษณ์และสังเกตการณ์ โดยเริ่มตั้งแต่เดือนมีนาคมถึงเดือนกรกฎาคม 2545

3.4.3 เข้ารับการฝึกอบรมหลักสูตรการพหุภาษณ์จาก กลุ่ม GIM ระยะเวลา 48 ชั่วโมง เฉพาะเสาร์-อาทิตย์ เป็นเวลา 2 เดือน เป็นการสังเกตแบบมีส่วนร่วม เริ่มตั้งแต่ เดือนกันยายนถึงสิ้นเดือนตุลาคม 2545

3.4.4 เริ่มสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างควบคู่ไปกับการสังเกต เริ่มตั้งแต่ ตุลาคม 2545 – มกราคม 2546

3.4.5 ติดต่อกลุ่มตัวอย่างที่เป็นผู้ชม พร้อมสัมภาษณ์ เริ่มตั้งแต่ พฤศจิกายน 2545 – มกราคม 2546

3.4.6 ภายหลังจากเก็บรวบรวมข้อมูลแต่ละครั้ง ผู้วิจัยจะทำการบันทึกวันต่อวัน ทั้งนี้เพื่อช่วยป้องกันการลืม ตั้งข้อสังเกตเบื้องต้นเพื่อช่วยเรียบเรียงความคิดในการดำเนินการวิจัยต่อไป และช่วยสรุปข้อมูลที่ได้เป็นระยะ

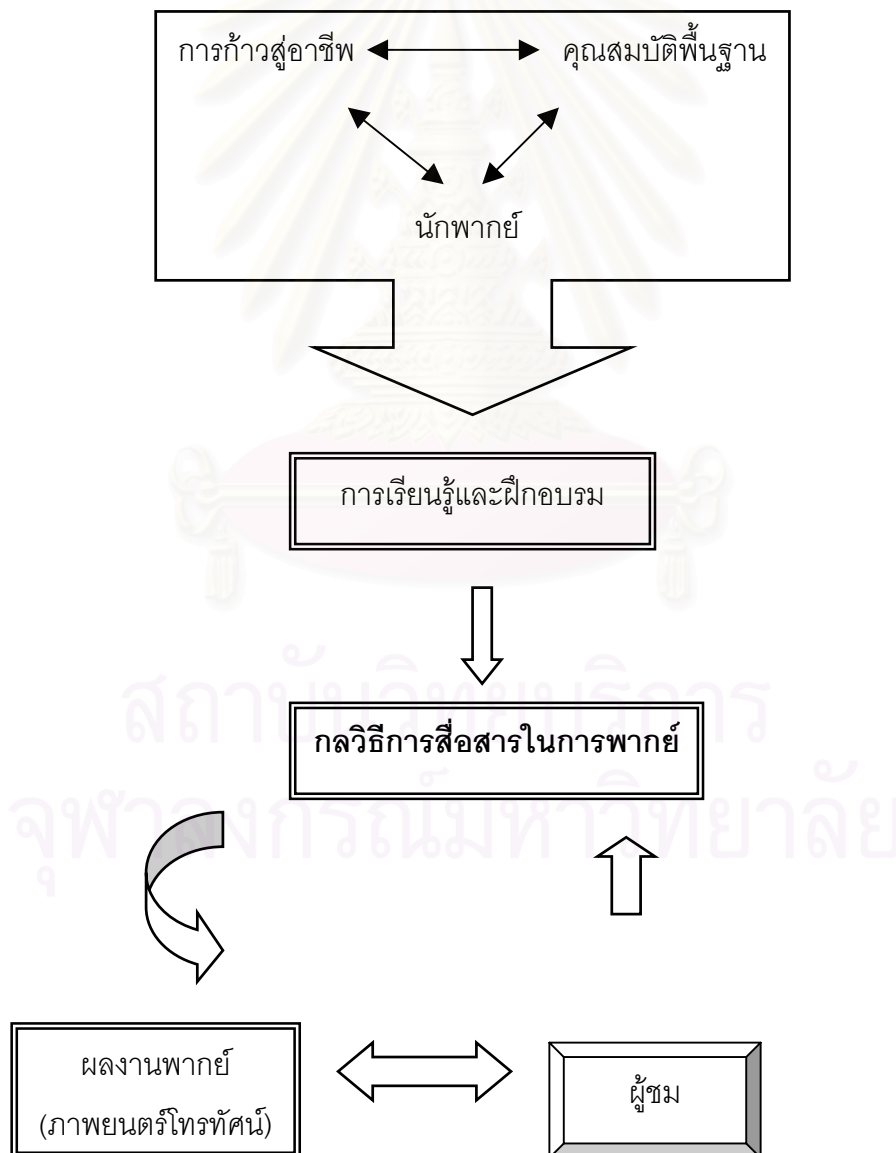
3.5 การวิเคราะห์ข้อมูล

ในการศึกษาครั้งนี้มีการวิเคราะห์ข้อมูลเบื้องต้น ซึ่งทำไปพร้อมกับการเก็บรวบรวมข้อมูลภาคสนาม คือ การสัมภาษณ์เชิงลึกควบคู่ไปกับการสังเกตการณ์ เพื่อตรวจสอบความครบถ้วนของข้อมูล จากนั้นจึงนำมาวิเคราะห์เพื่อสรุปผล โดยวิธีการจำแนกประเภทของข้อมูล เปรียบเทียบข้อมูล และการตีความเพื่อสร้างข้อสรุปคือ นำข้อมูลที่ได้จากเอกสาร การสัมภาษณ์และการสังเกตการณ์มาวิเคราะห์ วิเคราะห์ในประเด็นดังต่อไปนี้

- นักพากย์มีกลวิธีการพากย์ภาพยนตร์โทรทัศน์อย่างไร นำข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์เชิงลึกจากกลุ่มตัวอย่าง ควบคู่ไปกับการสังเกตทั้งแบบมีส่วนร่วมและไม่มีส่วนร่วมมาวิเคราะห์
- นักพากย์ภาพยนตร์โทรทัศน์มีคุณลักษณะพื้นฐานและวิธีการฝึกฝนเพื่อเป็นนักพากย์ภาพยนตร์อย่างไร นำข้อมูลจากการเอกสาร งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง การสัมภาษณ์เชิงลึกจากกลุ่มตัวอย่างควบคู่ไปกับการสังเกตทั้งแบบมีส่วนร่วมและไม่มีส่วนร่วมมาวิเคราะห์
- ผู้ชมภาพยนตร์ทางโทรทัศน์ มีทัศนะต่อผลงานพากย์ภาพยนตร์ของนักพากย์อย่างไร นำข้อมูลจากการสัมภาษณ์เชิงลึกจากกลุ่มตัวอย่างที่เป็นผู้ชมและจากการสังเกตของตัวผู้วิจัยในการชมภาพยนตร์โทรทัศน์ มาวิเคราะห์

3.6 การนำเสนอข้อมูล

ผลการวิจัยในครั้งนี้ นำเสนอในรูปแบบการบรรยายและพรรณานำเสนอ (Descriptive) เพื่อตอบวัตถุประสงค์ของการวิจัยใน 3 ประเด็นโดยจะเริ่มกล่าวถึงความสัมพันธ์ของการพากย์ภาพยนตร์โทรทัศน์จากช่องต่างๆ ให้มองเห็นภาพรวมในการพากย์ภาพยนตร์โทรทัศน์จากนั้นจะประเด็นในการก้าวสู่การเป็นนักพากย์ คุณสมบัติพื้นฐาน รวมถึงการเรียนรู้และการฝึกฝนเพื่อเชื่อมโยงมาถึงกลวิธีในการพากย์ภาพยนตร์โทรทัศน์และทักษะของผู้ชมต่อผลงานการพากย์ภาพยนตร์ของนักพากย์

บทที่ 4

ผลการวิจัย

4.1 ความเป็นมาของการพากย์ภาพยนตร์โทรทัศน์

นักพากย์ถือได้ว่าเป็นผู้มีส่วนในการก่อร่างสร้างตัวมาพร้อมกับการเกิดของสถานีโทรทัศน์ตั้งแต่การพากย์ออกอากาศสดทางโทรทัศน์ซึ่งเป็นภาพขาวดำ พัฒนามาพร้อมๆ กับความทันสมัยของวิวัฒนาการทางเทคโนโลยีที่รุดหน้ามาเป็นโทรทัศน์ภาพสี การพากย์จึงปรับเปลี่ยนอย่างทันท่วงทีเช่นกัน มีเครื่องมืออำนวยความสะดวกสบายให้กับนักพากย์ มีการบันทึกเสียงในการพากย์ สามารถแก้ไขตัดต่อได้เมื่อผิดพลาด จึงไม่ผิดนักถ้าจะถือได้ว่านักพากย์ทางโทรทัศน์มีจุดเกิดและพัฒนาพร้อมๆ กับสถานีโทรทัศน์

การพากย์ทางโทรทัศน์ ถือได้ว่าเป็นสื่อสำหรับคนทุกชนชั้น ทุกเพศทุกวัย ดังนั้นการใช้ภาษาจะต้องมีขอบเขตที่อยู่ในเกณฑ์ที่ค่อนข้างสูงไม่ว่าจะเป็นความถูกต้อง ความสละสลวยและชัดเจน จำเป็นต้องหลีกเลี่ยงคำหยาบคายหรือคำไม่สุภาพต่างๆ ดังนั้นนักพากย์จะต้องระมัดระวังและพิถีพิถันในการพากย์เป็นอย่างมาก ถึงแม้ว่าจะมีการแก้ไขข้อผิดพลาดได้ก็ตาม นักพากย์ส่วนใหญ่จึงพยายามป้องกันตัวเองก่อนโดยการแก้ไขเปลี่ยนคำพูดให้เหมาะสมโดยอัตโนมัติ ซึ่งเมื่อมองในแง่อรรถรสของภาพยนตร์แล้ว อาจจะลดถดถอยไปบ้าง เพราะภาพยนตร์บางเรื่องมีบริบทของการใช้คำพูดที่ต้องหยาบหรือไม่สุภาพ แต่เนื่องจากต้องเปลี่ยนคำพูด อรรถรสที่ดูเด็ด เข้มข้น อาจเจือจางลงไปบ้าง

สื่อโทรทัศน์ถือได้ว่าเป็นสื่อที่ได้เปรียบมากที่สุด เพราะผู้ชมไม่ต้องเสียเงินเพื่อเข้าชม และออกอากาศทั่วประเทศ จ่ายเพียงค่าไฟฟ้าซึ่งก็ไม่มากนักถ้าเทียบกับสื่ออื่น เช่น สื่อโรงภาพยนตร์ซึ่งปัจจุบันราคาค่าชมแต่ละครั้งปรับสูงขึ้นมากไม่ต่ำกว่า 100 บาท สื่อ Video VideoCD DVD ต้องมีในเรื่องของค่าเช่า และถ้าต้องการซื้อเป็นเจ้าของราคาต่อเรื่องค่อนข้างแพงพอสมควร ดังนั้นผู้ชมที่ชมภาพยนตร์จากโทรทัศน์จะติดเสียงพากย์ได้ง่ายกว่า และเกิดความคุ้นเคยถึงแม้บางราย บางสถานีโทรทัศน์ต่างๆ อาจพากย์ไม่ดีแต่เสียงติดหู ผู้ชมคุ้นเคย จากที่คุ้นเคยไม่ชอบก็อาจจะชิน จนทำให้ไม่ใส่ใจกับข้อบกพร่องต่างๆ ที่เกิดขึ้นในการชมภาพยนตร์ จึงไม่ใช่เรื่องแปลกที่นักพากย์ส่วนใหญ่ต้องการ

สังกัดเป็นนักพากย์ประจำสถานีโทรทัศน์ เพื่อสร้างความน่าเชื่อถือและชื่อเสียงให้กับตนเอง ถึงแม้ค่าตอบแทนที่ได้รับจะน้อยก็ตาม

การพากย์ทางสื่อโทรทัศน์ได้เริ่มต้นขึ้นจากสถานีโทรทัศน์ช่อง 4 บางขุนพรหม โดยมี คุณจำนง รังสิกุล เป็นผู้ดำเนินรายการให้เกิดการพากย์ภาพยนตร์ทางสื่อโทรทัศน์

สถานีโทรทัศน์ช่อง 4

เมื่อวันที่ 24 เดือนมิถุนายน พ.ศ. 2498 ได้ถือเอาเป็นวันแรกของการออกอากาศวันแรกของสถานีโทรทัศน์ช่อง 4 ของบริษัท ไทยโทรทัศน์ จำกัด ซึ่งนับได้ว่าเป็นก้าวแรกของวงการโทรทัศน์ไทย โดยมีคุณจำนง รังสิกุล เป็นผู้บุกเบิกริเริ่มและเป็นบุคคลที่สร้างพร้อมฝึกฝนนักพากย์ประจำวงกรมมากมายหลายท่านที่ยังคงมีชื่อเสียงและทำงานอยู่ในวงการพากย์ภาพยนตร์ทางจอแก้วหรือสื่อโทรทัศน์สืบเนื่องมาจนถึงปัจจุบัน

จุดกำเนิดของโทรทัศน์เป็นก้าวหนึ่งที่น่าไปสู่การพากย์ที่มุ่งเน้นความสมจริงมากขึ้น เริ่มจากสถานีโทรทัศน์ช่อง 4 บางขุนพรหม คุณจำนง รังสิกุล มอบหมายให้พนักงานไทยทีวีช่อง 4 พากย์เองทั้งนี้ใช้คำว่า “ให้เสียงภาษาไทยโดย...” แทน ซึ่งเหตุผลที่ใช้คำนี้อาจเนื่องมาจาก การให้เสียงในภาพยนตร์ต่างประเทศนั้นควรจะมีลักษณะคงเดิมเหมือนกับต้นฉบับแต่เป็นภาษาไทย คือมีการให้เสียงภาษาไทยแทนที่เสียงภาษาอังกฤษสืบเนื่องจากการพากย์มักจะถูกใช้ในความหมายของการพากย์สื่อพื้นบ้าน ส่วนภาพยนตร์ในสื่อโทรทัศน์ซึ่งถือว่าเป็นศิลปะแขนงใหม่จึงควรมีคำที่ใช้เฉพาะเจาะจง โดยเมื่อกล่าวถึงจะทำให้เห็นภาพของการแทนที่ได้อย่างชัดเจน จึงควรใช้คำว่าให้เสียงภาษาไทยแทน ในขณะที่คำว่าพากย์เดิมที่ อาจชวนให้นึกถึงการพากย์โขน หนังตะลุง หนังใหญ่ ได้มากกว่าซึ่งเป็นการพากย์ใส่ลงไปในการแสดง อีกทั้งวิธีการที่คุณจำนง รังสิกุล คัดเลือกบุคคลที่มาทำหน้าที่ให้เสียงแทนนั้นก็ดูที่ความเหมาะสมกับตัวละครแต่ละตัว เพื่อให้สามารถแทนที่เสียงภาษาต่างประเทศได้เหมือนกับหนังต่างประเทศพูดไทยจริง ๆ นั่นเอง ดังนั้นคำว่าพากย์ทางสื่อโทรทัศน์ จึงใช้คำว่า “ให้เสียงภาษาไทยโดย...” ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา แต่คำว่าพากย์ก็ยังคงอยู่ เพราะเป็นคำที่ติดปากสันกระบะและสื่อความ ปัจจุบันจะใช้คำไหนก็แล้ว

แต่ความถนัดของแต่ละคนที่ ส่วนที่ใช้คำว่า “ให้เสียงภาษาไทยโดย...” จะดูเป็นทางการมากกว่าคำว่า “พากย์โดย...”

หลังจากที่ช่อง 4 เริ่มต้นแพร่ภาพออกอากาศ สถานีโทรทัศน์อื่นๆ ก็เริ่มมีการก่อตั้งตามมาโดยสถานีโทรทัศน์กองทัพบก ช่อง 7 ขาวดำ ออกอากาศอย่างเป็นทางการเมื่อวันที่ 25 มกราคม 2501 หลังจากนั้น ในปี 2502 กรมประชาสัมพันธ์ได้ก่อตั้งสถานีวิทยุโทรทัศน์ส่วนภูมิภาค ขึ้น 3 สถานี ได้แก่ ภาคเหนือในจังหวัดลำปาง คือ ช่อง 8 ลำปาง เริ่มออกอากาศเมื่อ วันที่ 2 เมษายน 2505 ส่วนภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ในจังหวัดขอนแก่น เริ่มออกอากาศเมื่อ 25 กันยายน 2505 และที่ภาคใต้ที่จังหวัดสงขลา คือ ช่อง 10 หาดใหญ่ เริ่มออกอากาศเมื่อ 1 พฤศจิกายน 2510 และบริษัทบางกอกเอ็นเตอร์เทนเมนท์ จำกัด ได้ยื่นหนังสือขอร่วมทุนจัดตั้งสถานีโทรทัศน์กับบริษัท ไทยโทรทัศน์ จำกัด ก่อตั้งสถานีโทรทัศน์ทีวีสีช่อง 3 ขึ้น และทำการแพร่ภาพออกอากาศเป็นทางการเมื่อวันที่ 26 มีนาคม 2513

ในส่วนรูปแบบรายการต่างๆ ที่ออกอากาศรายการภาพยนตร์ต่างประเทศ ดูจะเป็นรายการที่ต้นทุนการผลิตต่ำที่สุดเพราะไม่ต้องลงทุนมากนัก เมื่อเปรียบเทียบกับรายการที่ต้องใช้ห้องส่งในการออกอากาศ ดังนั้นการนำรายการภาพยนตร์ต่างประเทศเข้ามาจะช่วยลดค่าใช้จ่ายในด้านห้องส่งไปในตัว อีกทั้ง รายการภาพยนตร์เหล่านี้ สามารถดึงดูดผู้ชมได้มาก จากเดิมที่บริษัทขายยาเคยต้องซื้อหนังไปฉายเร่งเป็นหนังขายยา เพื่อโฆษณาสินค้าของตน ก็หันมาใช้วิธีการซื้อโฆษณาจากสถานีโทรทัศน์แทน ซึ่งจะได้ผลมากกว่าและสะดวกกว่า หรือในบางกรณีก็มีการใช้เจ้าหน้าที่ของบริษัท นั้นๆ หรือนักพากย์หนังขายยาเดิมมามีส่วนร่วมในการพากย์ด้วย อย่างเช่น ภาพยนตร์เรื่อง แลสซี่ ทางช่อง 4 มีผู้สนับสนุนรายการคือ บริษัทโอสถสภาเต็กเฮงหยู คุณจำนง รั้งสิกุลจัดให้ สวลี ผกาพันธุ์ พากย์คู่กับ วิวัฒน์ เศวตนันท์ ซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่ของบริษัทโอสถสภาเต็กเฮงหยู (สวลี ผกาพันธุ์ อังโน ตำนานโทรทัศน์ไทย, 2538: 131)

จะเห็นได้ว่ารายการภาพยนตร์ต่างประเทศเหล่านี้กลายเป็นแหล่งรายได้ที่สำคัญของสถานีโทรทัศน์ช่องต่าง ๆ เพราะลงทุนต่ำ ขายเวลาโฆษณาได้ไม่ยากและเป็นจำนวนมาก ช่อง 4 จึงเป็นต้นแบบที่ดีของการคัดเลือกภาพยนตร์ต่างประเทศที่มีคุณภาพมาฉาย และเพราะว่าคุณจำนง เป็นผู้เลือกซื้อ และส่งภาพยนตร์ชุดเรื่องต่างๆ ด้วยตนเอง จึงทำให้

รายการ ภาพยนตร์ต่างประเทศถูกซื้อเข้ามาทั้งรายการ หรือเป็นผู้สนับสนุนทั้งช่วงรายการ จนทำให้เกิดรายการที่มีชื่อของผู้สนับสนุนรายการร่วมอยู่ด้วย เช่น เปียร์สิงห์ไซว์ หรือ ซิงเกอร์ไทม์ ทางช่อง 3 เป็นต้น หรือมีการตั้งชื่อช่วงที่เสนอรายการภาพยนตร์ต่างประเทศ เพื่อให้เป็นจุดเด่นสะดุดหูซึ่งเมื่อพอได้ยินชื่อรายการก็จะรู้ได้ทันทีว่าเป็นรายการที่น่าเสนอ ภาพยนตร์ต่างประเทศ โดยมีผู้สนับสนุนรายการรายเดียวหรือหลายรายรวมกัน เช่น รายการหนังดังสุดสัปดาห์ รายการโดมอเน็กเตอร์ รายการบิกชีนีมา เป็นต้น

สถานีโทรทัศน์สีกองทัพบกช่อง 5 (ช่อง 7 ขาว-ดำ)

สถานีโทรทัศน์กองทัพบกช่อง 7 ขาวดำ ก่อตั้งขึ้นมาเป็นอันดับสองรองจากช่อง 4 บางขุนพรหม เมื่อเปรียบเทียบกันแล้ว ถือได้ว่าการแข่งขันค่อนข้างสูง แต่ละช่องพยายามสร้างคน และสร้างรายการของตนให้เป็นที่นิยมของผู้ชม นักพากย์ของช่อง 7 ก็เช่นเดียวกัน นักพากย์ในยุคแรกได้แก่ ศรีนวล แก้วบัวสาย บุญส่ง พิมพิทอ รำไพ ปริดีเปรม บุญส่ง หักฤทธิ์ศึก สมพงษ์ อมาตยกุล เป็นต้น นักพากย์ในยุคต่อมา ได้แก่ จุฑามาศ ชวนเจริญ ปัจจุบันพากย์ประจำอยู่ที่ ช่อง 3 เป็นต้น ซึ่งจะมีลักษณะเป็น ทีมพากย์ประจำช่อง ภาพยนตร์ที่สร้างชื่อในสมัยแรกนั้นส่วนใหญ่จะเป็นภาพยนตร์ของบริษัท Disney, Warner Brothers เช่น เรื่อง Beaver, Role Ranger, Combat เป็นต้น

จากการที่สถานีโทรทัศน์ช่องต่างๆ เปิดโอกาสให้ผู้ซื้อเวลา จึงทำให้รัชฟิล์มทีวี ของ คุณชาญ มหรรค์ โดย พันเอกพยุง ยุทธศาสตร์โกศล เข้ามามีส่วนสำคัญในการนำ ภาพยนตร์เข้ามาฉายทางช่อง 7 ขาวดำ ซึ่งหลังจากที่มีการเปิดสถานีโทรทัศน์ช่อง 7 สี จึงถูกเปลี่ยนชื่อเป็น สถานีโทรทัศน์กองทัพบกช่อง 5 และมีการรวบรวมนักพากย์กลุ่มใหม่ เข้ามารวมตัวกับทีมพากย์เดิม ซึ่งในทีมพากย์ใหม่นี้มี ชูศักดิ์ สุธีธรรม สุมาลี ชาญภูมิตล พิศาล อัครเศรณี สมจินต์ ธรรมทัต เอกชัย พงศ์สมัย ซึ่งภาพยนตร์ชุดที่ สร้างชื่อเสียงให้กับช่อง 5 ก็คือ เทพบุตรชาวดิน ซึ่งเป็นภาพยนตร์จีนชุดแรกที่น่าเข้าฉาย ในประเทศไทย ก่อนที่ช่อง 3 จะหันมาบุกเบิกภาพยนตร์จีนชุด และชื่อลิขสิทธิ์ของ ภาพยนตร์จีนชุดของค่าย TVB

นอกจากนั้นรัชฟิล์มที่วีเริ่มผลิตภาพยนตร์โทรทัศน์ลักษณะเป็นเรื่องยาวหลายตอนจบ โดยใช้การถ่ายทำในระบบเดียวกับภาพยนตร์ โดยถ่ายทำในระบบฟิล์ม 16 ม.ม. และนำภาพยนตร์มาทำการพากย์สดระหว่างการออกอากาศ โดยเจ้าหน้าที่ของสถานีเป็นทีมพากย์ หลังจากนั้นทีมพากย์ของช่อง 5 มีการยุบทีม ซึ่งส่วนหนึ่งมาจากการช่วงชิงลิขสิทธิ์ของภาพยนตร์ทำให้ภาพยนตร์จีนชุดไปอยู่ที่ช่อง 3 ทั้งสิ้น จึงทำให้ไม่มีนักพากย์ประจำช่อง ส่วนใหญ่จะเป็นลักษณะเจ้าของหนัง หรือผู้จัดซื้อหนัง เป็นผู้ว่าจ้างทีมพากย์ที่มีชื่อเสียงเป็นผู้ให้เสียงในภาพยนตร์นั้นๆ เช่น ภาพยนตร์ญี่ปุ่นชุด โอลิมปิก ซึ่งพากย์โดยทีมพากย์เสียงเอก ซึ่งภาพยนตร์ชุดนี้มีความยาวถึง 500 ตอน และได้รับความนิยมมากจนกระทั่งมีการนำเรื่องราวในภาพยนตร์มาเปรียบเทียบกับการเมืองในสมัยนั้น เช่น มีการเปรียบเทียบ ม.ร.ว.คึกฤทธิ์เป็น วิชิตที่คอยปกป้องโอลิมปิก ซึ่งก็คือพลเอกเปรม ติณสูลานนท์ นายกรัฐมนตรี ในสมัยนั้น

จนกระทั่งปัจจุบัน ช่อง 5 ยังคงไม่มีทีมพากย์ประจำ แต่จะใช้วิธีการจ้างทีมพากย์เพื่อพากย์หนังแต่ละชุดโดยผู้ซื้อเวลาฉาย หรือซื้อภาพยนตร์สำเร็จรูปที่มีการพากย์สำเร็จเสร็จสมบูรณ์แล้ว

สถานีโทรทัศน์ช่อง 7 สี

เมื่อทางสถานีโทรทัศน์ช่อง 7 สี เริ่มต้นแพร่ภาพออกอากาศเมื่อปี 2510 ทีมพากย์ที่เป็นผู้บุกเบิกของช่อง 7 สีนั้น เป็นการรวมกลุ่มของนักพากย์ที่มีประสบการณ์การพากย์อาชีพจากโรงภาพยนตร์หรือเคยมีพื้นฐานด้านการใช้เสียงมาก่อนเช่นสมพงษ์ วงษ์รักไทย เสถียร ธรรมเจริญ พวงเล็ก มาลี ผกาพันธ์ รัชณี จันทวังษ์ จำนง จิตต์เที่ยง รุ่งโรจน์ ชูใจ พวงทอง ซึ่งเป็นกลุ่มแรกที่พากย์สดเปิดสถานีโทรทัศน์สีช่อง 7 และมีเด็กสร้างซึ่งเป็นพนักงานของสถานีเช่น ชูชาติ อินทร ธรรมรัตน์ นาคสุริยะ ดำรง พุฒตาล เป็นต้น (เบญญาภา เพิ่มสุริยา, สัมภาษณ์, 10 ธันวาคม 2545)

ภาพยนตร์ที่นำมาพากย์มีทั้ง ภาพยนตร์ไทย ภาพยนตร์อังกฤษ ภาพยนตร์อินเดีย ภาพยนตร์ญี่ปุ่น ซึ่งนับได้ว่าเป็นภาพยนตร์ที่สร้างความโด่งดังให้กับช่อง 7 เช่นเรื่อง ยูโด เคนไค่ ชันชิโร่ ล่าพยัคฆ์ เป็นต้น รวมทั้งภาพยนตร์ไทยชุด เช่น ปลาบู่ทอง ขุนช้างขุนแผน

ภาพยนตร์จักรๆ วงศ์ๆ ที่เป็นนิทานพื้นบ้านหรือวรรณคดี ภาพยนตร์ชุดญี่ปุ่นถือได้ว่าเป็น ภาพยนตร์ที่เป็นจุดเด่นของช่อง 7 สี ในช่วงระยะเวลาหนึ่ง เพราะผู้ชมชื่นชมในเสียง นักพากย์มากจนกระทั่งมารอบพบตัวจริง โดยเฉพาะจากภาพยนตร์ เรื่องยูโด ซึ่งนำเสนอ โดย มุกะ ทาเควากิ มีชูชาติ อินทร เป็นผู้ให้เสียงภาษาไทย จนต้องแอบหนีออกไปทาง ด้านหลังสถานี หรือ ล่าพยัคฆ์ ที่มีพระเอกคู่คือ ดำรง พุฒตาล และธรรมรัตน์ นาคสุริยะ เป็นต้น

สถานีโทรทัศน์ช่อง 9

ในระหว่างที่เป็นช่อง 4 บางขุนพรหม ได้มีความพยายามสร้างสถานีโทรทัศน์สีขึ้น ก่อนที่ช่อง 4 จะถูกเปลี่ยนแปลงเป็น ช่อง 9 อสมท. มีการทดลองออกอากาศแต่ยังไม่ได้ ทำการแพร่ภาพออกอากาศจริง เนื่องจากความไม่พร้อมหลายประการ จึงทำให้ช่อง 7 สี เปิดตัวเป็นโทรทัศน์สีช่องแรก นักพากย์ในช่อง 4 ส่วนหนึ่งจึงต้องทำหน้าที่พากย์สดในการ ทดลองออกอากาศของสถานีโทรทัศน์สีด้วย ซึ่งได้แก่ ฉันทนา ธाराจันทร์ กนกวรรณ ด่านอุดม นันทวัน เมฆใหญ่ รอง เค้ามูลคดี และศิริพร วงศ์สวัสดิ์ แต่หลังจากที่มีการ เปลี่ยนแปลง จึงทำให้นักพากย์ส่วนหนึ่งไปร่วมทีมกับต่างสถานีโทรทัศน์ หรือเบนเข็มไป ทำงานต่างสาขา หรืออาชีพอื่นๆ

ดังนั้นที่ยังคงเห็นชื่อมาเป็นทีม ช่อง 9 จึงได้แก่ ดาเรศ - ศุภมิตร ศาตะจันทร์ กำธร สุวรรณปิยะศิริ สมจินต์ ธรรมทัต ฉันทนา ธाराจันทร์ เป็นต้น ซึ่งหลายคนที่ได้รับ ตำแหน่งหน้าที่ประจำสูงขึ้น ไม่สามารถทำหน้าที่พากย์ได้ด้วยกฎระเบียบของสถานี จึงลาออกไปเพื่อเป็นนักพากย์อิสระก็มี เช่น กำธร สุวรรณปิยะศิริ และสมจินต์ ธรรมทัต เป็นต้น ส่วนนักพากย์อีกกลุ่มหนึ่งซึ่งเป็นพนักงานประจำและมาร่วมพากย์ในภายหลัง ได้แก่ ศันสนีย์ สมานวรวงศ์ เรวัตติ ศิริศัพท์ นิรันดร์ บุญยรัตพันธุ์ วิภาดา จตุยศพร เป็นต้น (กำธร สุวรรณปิยะศิริ, สัมภาษณ์, 19 มกราคม 2546)

ในช่วงแรก ทีมพากย์ภาพยนตร์ประจำช่อง 9 จะถูกแบ่งออกเป็น 2 ทีม คือ ทีมพากย์ภาพยนตร์ต่างประเทศ ซึ่งจะพากย์ภาพยนตร์ที่คนแสดงเป็นส่วนใหญ่ ได้แก่ ดาเรศ ศาตะจันทร์ ศุภมิตร ศาตะจันทร์ กำธร สุวรรณปิยะศิริ สมจินต์ ธรรมทัต เป็นหลัก ส่วนทีมพากย์การ์ตูน ได้แก่ เรวัตติ ศิริศัพท์ นิรันดร์ บุญยรัตพันธุ์

คันสนีย์ สมานวรวงศ์ เป็นต้น เนื่องจากภาพยนตร์การ์ตูนญี่ปุ่น เรื่อง ไดมอส ยอดขุนพล ซึ่งเป็นรายการที่มาเช่าเวลาประสบความสำเร็จมาก จึงทำให้ช่อง 9 หันเหแนวทางจากภาพยนตร์ที่คนแสดงมาเน้นที่ภาพยนตร์การ์ตูน และผลิตรายการ ช่อง 9 การ์ตูน ขึ้นมา โดยจัดซื้อภาพยนตร์เองโดยตรง

หลังจากนั้นเป็นต้นมาช่อง 9 จึงมุ่งเน้นผลิตรายการภาพยนตร์การ์ตูนเป็นหลัก โดยมีภาพยนตร์เรื่องยาวน้อยลง จึงทำให้ทีมพากย์ภาพยนตร์ต้องยุบตัวเองไปในที่สุด ทำให้นักพากย์ไม่เพียงพอจึงต้องจ้างนักพากย์อิสระซึ่งเป็นนักพากย์อาชีพที่มีประสบการณ์การพากย์มาก่อนมาเสริมทีมบางส่วน เช่น มนูญ เรื่องเชื้อเหมือน ไกรวัลย์ วัฒนไกร สุภาพ ไชยวิสุทธิกุล เป็นต้น (สุภาพ ไชยวิสุทธิกุล, สัมภาษณ์, 1 กุมภาพันธ์ 2546)

เนื่องจากนักพากย์ส่วนใหญ่เป็นพนักงานประจำ จึงทำให้ต้องทำหน้าที่อื่นๆ ด้วย อีกทั้งค่าตอบแทนในการพากย์ไม่เท่าเทียมกัน จึงทำให้นักพากย์ประจำส่วนหนึ่งลาออกจากการเป็นพนักงานประจำเพื่อเป็นนักพากย์อิสระ ซึ่งได้รับค่าตอบแทนมากกว่า และมีอิสระในการทำงานมากกว่าเช่น นิรันดร์ บุญยรัตพันธุ์ เป็นต้น ภาพยนตร์การ์ตูนญี่ปุ่นชุด ไดราเอมอน และ ดร.สลัมป์ ซึ่งทำให้นิรันดร์ บุญยรัตพันธุ์ ได้รับสมญานามว่า น้ำตอยเซมเบ้ จากการพากย์ในเรื่อง ดร. สลัมป์ จนโด่งดังเป็นที่รู้จักของเด็กๆ แฟนการ์ตูน

สถานีโทรทัศน์ช่อง 9 อสมท. ได้ปรับเปลี่ยนครั้งใหญ่ โดยคุณมิ่งขวัญ แสงสุวรรณ เป็นผู้อำนวยการ เพื่อให้เป็นสถานีโทรทัศน์แห่งความทันสมัย เปลี่ยนตราสัญลักษณ์ เปลี่ยนจาก ช่อง 9 อสมท. เป็น โมเดิร์นไนน์ ส่วนด้านงานพากย์ก็ยังคงเป็นทีมเดิม โดยเน้นรายการช่อง 9 การ์ตูน เป็นหลัก

สถานีโทรทัศน์สีช่อง 3

จากแรกเริ่มสถานีโทรทัศน์ช่อง 4 บางขุนพรหมจนถึงช่อง 3 ซึ่งเริ่มแพร่ภาพออกอากาศเมื่อ ปี 2513 ทางสถานีโทรทัศน์ช่อง 3 พยายามสานต่อรูปแบบของการนำภาพยนตร์ต่างประเทศเข้ามาฉายในช่วง 2 ปีแรกของการแพร่ภาพของช่อง 3 ได้พยายามปรับปรุงรายการมาตลอด แต่ก็ยังไม่ได้รับความนิยมเท่าที่ควร ดังนั้นในเดือนมกราคม

2515 จึงได้มีการรื้อโครงสร้างรายการใหม่หมด ก่อนหน้านั้นรายการละครถือได้ว่า เป็นหัวใจของการผลิตของฝ่ายผลิตรายการ เพราะคนดูให้การต้อนรับอย่างดี ได้รับความนิยมสูงขึ้นเรื่อยๆ ก่อนที่จะเริ่มเสื่อมความนิยมลงในเดือนพฤษภาคม 2515

ดังนั้นจึงได้มีการเปลี่ยนนำภาพยนตร์ชุดจากต่างประเทศมาออกอากาศแทนและนับว่าเป็นการตัดสินใจที่ถูกต้อง เพราะรายการนี้กลายเป็นสัญลักษณ์และจุดขายของช่อง 3 ไปในที่สุด ซึ่งภาพยนตร์ในขณะนั้นมี ขวัญใจสายลับ สิงห์พยาบาล เหนือมนุษย์ ถล่มนาซี เป็นต้น โดยครั้งแรกได้ออกอากาศในช่วงเวลา 20.30 น. ของทุกวันในช่วงเวลาเดียวกัน ก่อนที่จะเพิ่มช่วงเวลากำหนดขึ้นตามลำดับ ไม่เพียงแต่นำแนวความคิดด้านภาพยนตร์ต่างประเทศมาเป็นรายการหลักเท่านั้นทางช่อง 3 ยังมีการระดมเอานักพากย์โรงภาพยนตร์และนักพากย์เดินสายจากที่ต่างๆ มาโดยทำการคัดเลือก รวมทั้งยังได้ทำหนังสือขอยืมตัวนักพากย์ต่ออธิบดีกรมประชาสัมพันธ์จากช่อง 4 บางขุนพรหม มาด้วย ซึ่งก็คือ ศิริพร วงศ์สวัสดิ์ ฉันทนา ธาธาจันทร์ อนุวัตร สุวรรณโรช และ รอง कैมูลคดี แต่ไปเพียงสองคน คือ อนุวัตร สุวรรณโรช และ ศิริพร วงศ์สวัสดิ์ (ครบรอบ 25 ปีสถานีโทรทัศน์ช่อง 3, 2538: 45)

นอกจากนักพากย์ที่ได้เชิญมาจากช่อง 4 แล้วก็ยังมีนักพากย์อีกหลายท่านที่มาจากพากย์หนังกลางแปลงและหนังในโรงภาพยนตร์ด้วย เช่น อุดม สุนทรจามร ซึ่งเป็นดาราพากย์ของภาพยนตร์ต่างประเทศตามโรงภาพยนตร์ รังสรรค์ ศรีศรากร และนอกจากนี้ก็มีเด็กสร้างที่ทางช่อง 3 เปิดรับสมัครและมีการทดสอบเขามาหรือเป็นพนักงานของช่อง 3 อยู่แล้วเช่น จักรพันธ์ ยมจินดา กรณิการ์ ประภัสภักดี จักรกฤษณ์ หาญวิชัย และ พจมาน หงษ์ทอง เป็นต้น นับจากที่มีการปรับเปลี่ยนผังรายการแล้วก็นับได้ว่าเป็นความสำเร็จของช่อง 3 ที่สามารถสร้างความนิยมทางด้านภาพยนตร์ต่างประเทศให้สูงกว่าช่องอื่นได้ ในปี พ.ศ. 2516 ได้มีรายการที่ฉายภาพยนตร์เรื่องยาวเช่น ทีวีเธียเตอร์ ไฮโก้เธียเตอร์ วิคเอ็นเธียเตอร์ หนังสือสุดสัปดาห์ และได้มอนเธียเตอร์ ตามมา และยังเพิ่มรายการสำหรับเด็กและครอบครัวขึ้นระหว่างเวลา 17.30 – 19.00 น.

นับแต่นั้นเป็นต้นมาช่อง 3 ก็ยึดเอาภาพยนตร์ต่างประเทศไม่ว่าจะเป็นหนังชาติใด ภาษาใดมาเป็นรายการหลักในผังรายการของทุกปี เช่นภาพยนตร์จีนชุดเปาบุ้นจิ้น ที่ประสบความสำเร็จมาจนทำให้อุดม สุนทรจามร ผู้พากย์เป็นเปาบุ้นจิ้นมีชื่อเสียงโด่งดังจนเป็นที่รู้จักกันดี จนทำให้กลายเป็นชื่อผลิตภัณฑ์ผงซักฟอก (อุดม สุนทรจามร, สัมภาษณ์, 28 กุมภาพันธ์ 2546) จากนั้นก็มีการนำมาฉายใหม่พากย์ใหม่โดย กำธร สุวรรณปิยะศิริ ก็โด่งดังไม่แพ้กัน จารชนคอมพิวเตอร์ มือปราบใจสิงห์ สิงห์หนุ่ม ยอดตำรวจหญิง ปีศาจสังหาร และตะลุยโลกล้านปี ส่วนภาพยนตร์จีนก็มีทั้งของไต้หวันและฮ่องกง เช่น นางสิงห์เจ้ายุทธจักร กระบี่จอมราชันย์ คอมพิวเตอร์หญิง จอมดีเดือด สิงห์ปืนปราบ ภาพยนตร์ชุด นางฟ้าซาลี ภาพยนตร์ชุดสั้นเรื่อง รุสท์ และภาพยนตร์จีนชุดเขี้ยวฮือฮือ

ในปี 2522 เนื่องจากภาพยนตร์ต่างประเทศได้รับความนิยมมาก และการพากย์ต้องเป็นการพากย์สด ซึ่งใช้วิธีการผลิตเปลี่ยนทีมพากย์เป็นสองชุด เพราะว่าภาพยนตร์ได้รับความนิยมมากจนต้องเพิ่มเวลาขึ้นจึงทำให้ต้องขยายห้องพากย์จากเดิมขึ้นเป็น 2 ห้อง ซึ่งใช้ได้ทั้งพากย์ภาพยนตร์และอ่านข่าว แต่ละห้องสามารถจุคนพากย์ได้ถึง 12 คน แทนที่จะเป็น 4 หรือ 6 คนอย่างที่เป็นมา ทั้งนี้เพื่อให้สอดคล้องกับนโยบายปรับปรุงการพากย์ภาพยนตร์ที่ต้องการให้นักพากย์แต่ละคนพากย์แทนผู้แสดงในเรื่องให้น้อยตัวที่สุดและเพื่อไม่ให้เกิดการซ้ำซากด้านเสียง จากการที่ภาพยนตร์จีนชุดได้รับความนิยมสูง ทางสถานีจึงเพิ่มเวลาฉายภาพยนตร์จีนชุดขึ้นมาอีกหนึ่งช่วงและประเดิมฉายด้วยเรื่อง หงษ์ผงาดฟ้า และจับอิดนึ่ง นอกจากนั้นก็ยังมีฤทธิ์มีดสั้น พยัคฆ์ล่าพอง กระบี่สะท้านภูถ้ำมด บาบมังกกรหยก นักสู้ผู้พิชิตและอู๋เสี่ยวบ้อ (จุฑามาศ ชวณเจริญ, สัมภาษณ์, 9 กุมภาพันธ์ 2546)

ในปี 2523 ภาพยนตร์จีนชุด กระบี่ไร้เทียมทาน นำแสดงโดย ฉีเส้าเจี้ยน ให้เสียงภาษาไทยโดย รั้งสวรรค์ ศรีศรภากร เรื่องนี้โด่งดังมากถึงขนาดที่ว่าหนังสือพิมพ์รายวันฉบับใหญ่ นำเอาการนัดหมายพิสูจน์ทราบฝีมือของตัวละครในเรื่องนี้ขึ้นพาดหัวข่าวหน้าหนึ่ง และผู้ชมเกิดอาการอินเข้าไปในหนังถึงขนาดที่ว่าโทรศัพท์มาถามไถ่ว่าตัวละครจะเป็นอย่างไรบ้าง หรือบางครั้งที่นักพากย์เกิดป่วยต้องเปลี่ยนเสียง ผู้ชมก็เป็นห่วงทั้งตัวละคร

และตัวนักพากย์ นอกจากนั้นก็ยังมีเรื่อง คีตชิงเจ้ายุทธจักร และเจ้าพ่อเซี่ยงไฮ้ ที่โด่งดังไม่แพ้กัน

ในปี 2524 รายการภาพยนตร์จีนได้รับความนิยมสูงมากเช่น คมเจ็อนคม คีตสายเลือด ฤทธิ์หมดสะท้านบู๊ลิ้ม เจ้าพ่อเซี่ยงไฮ้ ภาค 2 คีตสองนางพญา เป็นต้น ซึ่งทำให้อนุวัตร สุวรรณสโรช ได้รับรางวัลเมขลาจากภาพยนตร์เรื่อง เจ้าพ่อดัลลัส จอมทรนง ยอดรักนักสืบ และกรณีการ์ ประภัสภักดิ์ ได้รับรางวัลเมขลาจากเรื่อง เจ้าพ่อดัลลัส นางฟ้าซาลิ และคีตสายเลือด

ในปี 2525 ไม่มีเรื่องที่เด่นมากนัก เพราะช่วงนี้มีนโยบายการลดภาพยนตร์ชุดจากต่างประเทศ เนื่องจากคณะกรรมการบริหารวิทยุกระจายเสียงและวิทยุโทรทัศน์ (ก.บ.ว.) ซึ่งปัจจุบันหน่วยงานนี้ได้ยุบไปแล้ว ได้วางระเบียบใหม่ให้มีรายการต่างประเทศลดลง ในช่วงเวลาหลังข่าว แต่ก็มีการแทรกรายการขึ้นมาแทนในช่วงเย็นซึ่งนำการ์ตูนที่เหมาะสมสำหรับเด็กมาบรรจุไว้เช่น ทอมกับเจอร์รี่ เสือเจ้าเล่ห์ ป๊อบอาย เณรน้อยเจ้าปัญญา ภาพยนตร์ชุดหนูน้อยจอมยุ่ง เป็นต้น ผู้ที่ได้รับรางวัลเมขลาในปีนี้ได้แก่ จักรกฤษณ์ หาญวิชัย จากภาพยนตร์เรื่อง เหนือลิขิต เรือรักเรือสำราญ และสามคนอลเวง ในช่วงปีนี้ เพิ่งจะเริ่มมีการบันทึกเทปการพากย์ แต่ยังใช้การพากย์สดอยู่บ้าง

ในปี 2526 เป็นช่วงที่รายการสำหรับเด็กโดยเฉพาะเณรน้อยเจ้าปัญญาโด่งดังมากและยังมีเรื่องนินจาฮาโตริด้วย ในขณะที่รายการภาพยนตร์จีนและรายการภาพยนตร์ฝรั่งได้รับความนิยมอยู่ในอันดับรองลงไป แต่ก็ยังมีรายการภาพยนตร์ชุดสั้นที่จัดขายเป็นรายการพิเศษเนื่องวาระครบรอบปีของทางสถานี ปรากฏว่าได้รับความนิยมในอัตราที่สูงมากโดยเฉพาะ ชุดไซกุน ส่วนหนึ่งจีนก็มีเรื่อง มังกรหยกและ ไอ้มังกรหมัดสิงโต ผู้ที่คว้ารางวัลในปีนี้ได้แก่ อุดม สุนทรจามร จากเรื่อง เรือรักเรือสำราญ ฤทธิ์มีดสั้น และมังกรหยก ฝ่ายหญิงได้แก่ ศิริพร วงศ์สวัสดิ์ จากเรื่องฤทธิ์มีดสั้น มังกรหยก และนางฟ้าจำแลง

หลังจากนั้นในปีต่อๆ มาจะเห็นได้ว่าไม่ค่อยมีภาพยนตร์ชุดใดเป็นที่โด่งดังมากเท่าที่ควรเมื่อเทียบกับสมัยก่อน เนื่องจากการแตกตัวของทีมพากย์ซึ่งนับได้ว่า เป็นยอดฝีมือในยุคจักรการพากย์ออกมาจากช่อง 3 ทำให้ทีมพากย์ของช่อง 3 ไม่สามารถคว้ารางวัลใดๆ ได้อีกเลยเป็นเวลาหลายปีจนถึง ปี พ.ศ. 2530 ถึงจะมีการช่วงชิงรางวัลนี้กลับคืนมาได้โดยทีมพากย์ที่ใช้เวลาสร้างใหม่ของช่อง 3

ปัจจุบัน พ.ศ. 2546 ช่อง 3 ได้รับความนิยมนจากผู้ชม ไม่ว่าจะเป็ภาพยนตร์จีนอย่าง เพื่อนรักหักเหลี่ยมโหดภาค 1 และ 2 F4 รักใสใสหัวใจ 4 ดวง ซึ่งโด่งดังมากโดยเฉพาะกลุ่มวัยรุ่นที่คลั่งไคล้จึงส่งผลทำให้ทีมพากย์ได้รับกระแสตอบรับเป็นอย่างดีมีกระแสเรียกร้องจากผู้ชมว่าอยากเห็นนักพากย์ที่พากย์รักใสใสหัวใจ 4 ดวง ช่อง 3 จึงนำมาทำสื่อบนรายการสี่สັນบันเทิงให้เห็นเบื้องหลังว่านักพากย์ท่านใด พากย์บทละครตัวใด และทางช่อง 3 ทำการขยายเวลาตามเสียงเรียกร้องและได้มีโครงการนำภาพยนตร์จีนซีรีส์รักใสใสหัวใจ 4 ดวง ภาค 2 ต่อมา ถือได้ว่าเป็นการช่วงชิงความนิยมของช่อง 3 ในช่วงละครหลังข่าว (นัยนา ทิพย์ศรี, สัมภาษณ์, 17 กุมภาพันธ์ 2546)

จะเห็นได้ว่าในยุคแรกๆของสถานีโทรทัศน์ทั้ง 4 ช่องที่ได้กล่าวมาข้างต้นนี้ ต่างต้องใช้การพากย์สดด้วยกันทั้งสิ้น ก่อนที่จะมีการพัฒนาจนกระทั่งสามารถมีการบันทึกเสียงได้ในภายหลัง จึงอาจกล่าวได้ว่านักพากย์ที่ได้กล่าวถึงในข้างต้นนี้ต่างเคยมีประสบการณ์ในการพากย์สดมาแล้วเป็นส่วนใหญ่ซึ่งกลุ่มนักพากย์เหล่านี้ได้กลายเป็นรากฐานให้กับนักพากย์ในยุคต่อๆมา เมื่อมีความพยายามในการสร้างนักพากย์รุ่นใหม่ขึ้นมา

ขั้นตอนในการพากย์ภาพยนตร์โทรทัศน์

การพากย์ทุกครั้งต้องมีความพร้อมทั้งบทพากย์ เจ้าหน้าที่เทคนิค และนักพากย์ ซึ่งทั้งหมดถือเป็นส่วนประกอบสำคัญในงานพากย์ ก่อนการพากย์ ทางฝ่ายเจ้าหน้าที่ก็จะเตรียมเครื่องมือ อุปกรณ์ต่าง ๆ ในการบันทึกการพากย์ ในขณะที่ทางนักพากย์เมื่อได้รับ

บทพากย์มาก็จะศึกษาบทพากย์กันอย่างละเอียด ซึ่งบทพากย์นี้ส่วนใหญ่ให้มาพร้อมกับภาพยนตร์ที่จะพากย์ ดังนั้นช่วงการศึกษบทจึงเป็นช่วงเวลาสั้นๆ ขณะที่รอเจ้าหน้าที่เทคนิคตั้งเครื่องเท่านั้น

การศึกษบทพากย์ต้องทำความเข้าใจเนื้อเรื่องที่จะพากย์ว่ามีเหตุการณ์อะไร ตัวละครมีกี่ตัว แต่ละตัวมีลักษณะอย่างไรเพื่อสะดวกในการแบ่งตัวละครแก่นักพากย์ ในทีม สำหรับนักพากย์ฝึกหัดส่วนใหญ่จะขอดูภาพยนตร์ที่จะพากย์ก่อน เพื่อฟังเสียงและศึกษาท่าทางของตัวละคร ดูว่าชื่อเหล่านี้หน้าตาเป็นอย่างไร เพื่อเข้าใจในตัวละครมากขึ้น ซึ่งวิธีการนี้เรียกว่า ดูหน้าหนัง แต่สำหรับผู้พากย์มืออาชีพที่มีประสบการณ์กว่า 20 ปีแล้ว มีความชำนาญ ไม่จำเป็นต้องดูภาพยนตร์ก่อนเพียงแต่ศึกษาจากบุคลิกตัวละครซึ่งจะให้มาพร้อมกับบทพากย์ นักพากย์นั้นก็สามารถทราบได้ว่าจะพากย์เสียงตัวละครอย่างไร

การแบ่งตัวละครในทีมพากย์นั้น จะดูความเหมาะสม และลักษณะเสียงในทีมพากย์แต่ละคน มักจะมีผู้พากย์ที่มีความสามารถแตกต่างกันออกไปอย่างเช่น ทีมพากย์ของช่อง 3 ซึ่งจะมีนักพากย์ประจำอยู่ 9 คน แต่ละคนจะมีลักษณะเสียงที่แตกต่างกัน คือ

เสียงนางเอกเรียบร้อยก็เป็นหน้าที่ของกรรมกร์ อยู่ยงสินธุ์

ตัวแก่น ๆ ก็เป็นคุณนัยนา ทิพย์ศรี

ส่วนคุณรัตติยากร ริมสินธุ์ จะพากย์เด็กผู้หญิง เด็กผู้ชาย บทผู้หญิงเรียบร้อย

บทหญิงสูงวัยจะเป็นคุณจุฑามาศ ชวนเจริญ

ส่วนนักพากย์ชายที่มีก็จะถูกกำหนดไว้เลยว่า

พระเอกเรียบร้อยก็เป็นคุณสมพร อ่วมใจบุญ หรือคุณธวัช รัตตะชัย

พระเอกกะล่อนก็เป็นเสียงคุณสิทธิสม มุตธานุกุลวงศ์

ส่วนตัวตลก คุณสุภาพ ไชยวิสุทธิกุล

ตัวคนแก่ จะเป็นหน้าที่ของคุณกำธร สุวรรณปิยะศิริ

ทั้งนี้ทุกบทบาทตัวละครสามารถสลับสับเปลี่ยนกันได้ขึ้นอยู่กับผู้จัดตัวพากย์เป็นผู้กำหนดในแต่ละเรื่อง และยังมีนักพากย์จากทีมข้างนอกมาช่วยเสริมทีมในบางเรื่องเช่น ภาพยนตร์รักใสใสหัวใจสีดวง มีคุณภรณ์ภรณ์ ประภัสร์ภักดี จาก CVD มาพากย์เสียงชั้นใช้นางเอกของเรื่อง เมื่อจัดแบ่งตัวละครกันแล้ว นักพากย์แต่ละคนจะต้องดูบทอีกครั้งเพื่อทำความเข้าใจในบทบาท เพื่อไม่ให้เกิดความสับสนตัวละครขณะทำการพากย์จริง

การพากย์ภาพยนตร์นั้นไม่มีช่วงเวลาใด ที่จะสำคัญเท่ากับช่วงเวลาที่นักพากย์กำลังพากย์ เพราะนักพากย์จะต้องนำความสามารถทั้งหมดที่มีอยู่ ออกมาใช้ในการพากย์ เพื่อให้ผู้ชมเกิดความสนุกสนาน เพลิดเพลิน และคล้อยตามภาพที่ปรากฏบนจอ สิ่งสำคัญขณะพากย์นอกเหนือจากความสัมพันธ์ของ หู ตา ปาก มือแล้ว นักพากย์จะต้องระลึกอยู่เสมอว่า ตัวเองคือผู้แสดงที่กำลังแสดงอยู่ เพื่อเสียงพากย์ที่ออกมาจะได้สมจริง เข้ากับอารมณ์ของตัวละคร แสดงท่าทางต่างๆ ตามผู้แสดง เช่น แสดงหัวเราะอย่างมีความสุข สีหน้า ท่าทางของผู้พากย์ก็ต้องเป็นไปตามนั้นด้วย

ในขณะที่พากย์อยู่นั้นถ้ามีการผิดพลาด ซึ่งอาจจะเกิดขึ้นได้หลายกรณีเช่น หลุดบท เป็นความหมายเดียวกับที่ใช้ในการแสดง คือสมาธิต่อการเป็นตัวละครถูกขัดขวางไม่อาจแสดงต่อไปได้ ในการพากย์นั้นอาจเกิดขึ้นได้ในกรณีที่ความสัมพันธ์ของ หู ตา ปาก มือไม่ดีพอ ต้องคอยพะวงอยู่กับสิ่งใดสิ่งหนึ่งทำให้ไม่เข้าถึงอารมณ์ของตัวละครหรือเข้าถึงไม่ตลอดรอดฝั่ง หรืออีกกรณีหนึ่งที่ตัวละครนั้นต้องเปลี่ยนอารมณ์มากๆ อย่างฉับพลัน นักพากย์อาจตามไม่ทัน พุดประโยคเดียวกันแต่คนละอารมณ์ก็เรียกว่าการหลุดบทเช่นกัน

นักพากย์ควรพากย์ได้หลายเสียง เพราะในบางครั้ง นักพากย์จะต้องพากย์ตัวละครหลายตัวที่มีคิวใกล้เคียงกัน เช่น นักพากย์ถูกกำหนดให้พากย์ตัวละครสองตัวได้ต่อกันนักพากย์นั้นก็มีความสามารถที่จะป็นคิวตัวเองได้ คือ การเปล่งเสียงเดียวกันไปหมด แยกไม่ออกว่าตัวละครใดกำลังพูด หรือการป็นคิว อีกกรณีหนึ่ง คือ การป็นคิวของนักพากย์ท่านอื่น เพราะเล่นนอกบทมากเกินไป จนเกินจังหวะของตัวละครที่พากย์อยู่ ทำให้เสียงพากย์ซ้อนกับนักพากย์อื่น ผู้ชมอาจเกิดความสับสนได้ ในกรณีดังที่กล่าวนี้เมื่อเกิดขึ้นแล้ว สามารถจะย้อนมาแก้ไขได้ใหม่ได้ด้วยความสะดวกของการบันทึกเทปโทรทัศน์ แต่ในกรณีที่ผิดพลาดเพียงเล็กน้อยไม่ถึงกับทำให้เสียเรื่องไป ก็สามารถผ่านไปได้อย่างเดียว การพากย์จะสิ้นสุดเมื่อครบจำนวนตอนที่กำหนดพากย์แต่ละครั้ง

หลังจากการพากย์และบันทึกการพากย์แล้ว ภาพยนตร์ก็จะส่งไปสู่กระบวนการตรวจสอบของฝ่ายรายการของช่องสถานี คือ ห้องเซ็นเซอร์ โดยใช้หลักเกณฑ์ต่างๆ ในการตรวจสอบว่า ภาพยนตร์ตอนนี้ผ่านได้หรือไม่อย่างไร ถ้าไม่ผ่านก็ต้องไปแก้ไข โดยพากย์ใหม่หรือตัดต่อใหม่ คอยจุดที่ซี (ช่วงเวลาที่ต้องการเซ็นเซอร์) ภาพไม่เหมาะสม มีความล่อแหลม เช่น ตัวละครกำลังกินเหล้า หรือสูบบุหรี่ ปรากฏตราสินค้า ดูดเสียงคำหยาบคาย คำผิดสวาทที่ไม่เหมาะสมไม่ควร ก็จะทำกรตรวจสอบ แล้วส่งไปยังห้องตัดต่อภาพอีกครั้ง ในกรณีที่หนังยาวเกินเวลาออกอากาศจะส่งไปทำอีกก็อปปีหนึ่งเพื่อตัดต่อให้พอดีกับเวลาออกอากาศก่อนจะออกอากาศจริง จากนั้นภาพยนตร์ที่ผ่านตรวจสอบพิจารณาแล้วก็จะนำไปออกอากาศตามผังรายการของทางสถานี จึงเป็นอันเสร็จสิ้นกระบวนการ (สิทธิสม มุทธานุกุลวงศ์, สัมภาษณ์, 10 กุมภาพันธ์ 2546)

4.2 การก้าวสู่การเป็นนักพากย์ภาพยนตร์โทรทัศน์

นักพากย์นับแต่อดีตจนถึงปัจจุบันนั้นมาจากหลากหลายอาชีพ ไม่ว่าจะเป็นนักเขียน เช่น นายต่วน ยาวะประภาษ หรือทิดเขียว (ดิน สีบุญเรือง) ดารานักแสดง เช่น พันคำ รong คำมูลคดี จูรี โอศิริ เป็นต้น และอาชีพอื่นๆ อีกมากมาย แต่เนื่องจากการพากย์หนังไม่มีพื้นฐานหรือมาตรฐานใด ๆ ที่กำหนดไว้ตายตัว จึงต้องใช้ความสามารถเฉพาะตัวโดยแท้จริง สิ่งนี้อาจเรียกได้

ว่าเป็นพรสวรรค์ซึ่งติดตัวมาแต่กำเนิดซึ่งจะช่วยให้การพัฒนาหรือการเรียนรู้พัฒนาขึ้นได้อย่างเร็ว แต่ส่วนหนึ่งที่ช่วยเอื้อประโยชน์ต่อการพัฒนาในการพากย์คือ การก้าวสู่เข้าสู่อาชีพหรือภูมิหลังของนักพากย์ ที่จะเป็นตัวผลักดันให้ประสบความสำเร็จได้เร็วหรือช้า มากหรือน้อยต่างกันไป

ดังนั้นทั้งพรสวรรค์และภูมิหลังของนักพากย์ต้องดำเนินไปพร้อมๆ กัน เพราะภูมิหลังเป็นเหมือนการสั่งสมเวลาและประสบการณ์กับสิ่งใดสิ่งหนึ่งในชีวิตที่จะมีผลกระทบต่อการก้าวเดินไปข้างหน้า อาจมากน้อยต่างกันไป มีข้อได้เปรียบเสียเปรียบต่างกันไป เช่น นักพากย์ในเขตเมือง จะได้เปรียบที่เสียงพากย์จะไม่มีสำเนียงท้องถิ่น ในขณะที่นักพากย์ท้องถิ่นส่วนใหญ่ จะมีสำเนียงท้องถิ่น ซึ่งในกรณีนี้จะไม่มีปัญหาใดๆ เลย หากการผลิตไม่มีลักษณะกระจายออกจากศูนย์กลางที่ใช้ภาษากลางเป็นภาษาราชการ หรือกรณีของนักพากย์ที่เกิดจากโทรทัศน์ จะได้เปรียบเรื่องของการพูดชัดเจน ถูกต้องตามอักขระวิธี เนื่องจาก มีการฝึกฝนการอ่าน การใช้เสียงในขณะนี้นักพากย์ต่างจังหวัดหรือนักพากย์ท้องถิ่นส่วนใหญ่ใช้วิธีทดลองในภาคสนามทันที ไม่มีการฝึกฝนการอ่าน ทำให้การอ่านอาจไม่ถูกต้องตามอักขระวิธี เป็นต้น

ด้วยเหตุนี้จึงเป็นเหตุผลที่เราจำเป็นต้องศึกษาของภูมิหลังของนักพากย์ด้วย เพื่อที่จะเป็นแนวทางในการมองภาพรวมของนักพากย์จนถึงปัจจุบัน รวมทั้งเป็นการสร้างแนวความคิดที่เป็นเหตุเป็นผลด้วยว่าเพราะเหตุใดจึงทำให้เกิดผลเช่นนั้น เพราะนักพากย์รุ่นใหม่หรือคนรุ่นใหม่ที่มีความสนใจในการพากย์ภาพยนตร์ส่วนใหญ่คิดว่าการพากย์ภาพยนตร์เป็นเรื่องง่าย มีเพียงความตั้งใจมุ่งมั่นที่จะเป็นนักพากย์ก็เพียงพอแล้วจึงเป็นแนวคิดที่ไม่ถูกต้องนัก เพราะยังจำเป็นต้องมีปัจจัยอื่นๆ เข้าเติมเต็มในการเป็นนักพากย์ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง พรสวรรค์ อาจดูเป็นเรื่องยากในการอธิบายคำว่าพรสวรรค์ ให้เป็นรูปธรรม แต่อาจสามารถอธิบายได้ว่าควรจะเป็น ความสามารถพิเศษในการใช้เสียง ดัดเสียง เปลี่ยนเสียงให้มีอารมณ์ได้อย่างเป็นธรรมชาติ และความสามารถในการพัฒนาการใช้เสียงได้อย่างรวดเร็ว หลังจากได้เรียนรู้ภายในระยะเวลาอันสั้น

บางคนที่มีพรสวรรค์ อาจเป็นนักพากย์ได้โดยบังเอิญ โดยไม่ได้ตั้งใจก็มี อย่างเช่น สุภาพไชยวิสุทธิกุล ศุภสร มุมแดง กลุ่มคนเหล่านี้ มีพื้นฐานการศึกษาไม่ได้จบวุฒิปริญญา ไม่เคยพากย์ภาพยนตร์ แต่มีความสนใจ และประสบโอกาสในการพากย์โดยบังเอิญเพราะนักพากย์ตัวจริงที่

ต้องพากย์ไม่มา จึงทดลองพากย์แทน พากย์แรกๆ จะผิดพลาดมาก พากย์ตรงปากบ้างไม่ตรงปาก บ้าง สุ่มเสียงอาจจะชอบกล แปร่งปร่า แต่อาศัยความคล่องพากย์ลุ่มตะ หรือที่เรียกกันว่าพากย์ดำน้ำ พากย์ให้คนสนุกหัวเราะ พากย์เกือบทุกวันจนชำนาญเข้าที่ได้อย่างรวดเร็ว จนทำให้กลายเป็นนักพากย์อาชีพในเวลาต่อมา เนื่องจากมีความสามารถเรียนรู้ และพัฒนา ได้อย่างรวดเร็ว ทำให้ปรับตัวเองให้พากย์ได้ดียิ่งขึ้น จนทำให้กลายเป็นนักพากย์สายหนึ่งหรือนักพากย์ท้องถิ่นได้ในที่สุด ปัจจุบันก็สามารถปรับตัวเข้ากับการพากย์โทรทัศน์ได้เป็นอย่างดี จนทำให้เป็นนักพากย์ที่มีงานพากย์มากในระดับหนึ่ง บางคนมีอาชีพเป็นครู ชอบดูหนังมาก ดูทุกเรื่องไม่เคยพลาด ดูไปดูมาเลยเลิกสอนหนังสือ หันมาพากย์หนังก็มี คนตัดผมข้างโรงหนัง อยู่ๆ กลายเป็นนักพากย์ แม่ค้าขายของหน้าโรงหนังไปติดนักพากย์ จนแต่งงานกันไป ไม่ช้าก็กลายเป็นนักพากย์หญิงไปก็มี ที่เป็นสับเหวอก็มีตามหนังเร่ที่มาฉายกลางแปลงในงานวัดไปช่วยเขาทางจอเก็บจอติดตามเขาไปทุกๆ จังหวัดสุดท้ายกลายเป็นนักพากย์ไปก็มีให้เห็น (พงศ์พันธ์ เจียมชวลิต, สัมภาษณ์, 21 มกราคม 2546)

จากตัวอย่างที่ยกขึ้นมาเหล่านี้ส่วนใหญ่จะเป็นนักพากย์ท้องถิ่น หนังกลางแปลง หนังที่เดินสายเร่ แต่จะเดินดั่งหรือไม่ขึ้นอยู่กับความสามารถเฉพาะตัวของแต่ละบุคคล พวกที่ประสบความสำเร็จก็ยึดอาชีพนักพากย์กันต่อไป แต่พวกที่ไม่ประสบความสำเร็จก็ต้องล้มเลิกไปก็มี ดังนั้นอาชีพจึงค่อนข้างอยู่ในวงแคบ เพราะไม่ใช่เพียงแต่มีความตั้งใจ และความพยายาม เท่านั้นไม่เพียงพอสำหรับการเข้าสู่วงการนักพากย์ ทั้งๆ ที่การพากย์มีความสำคัญอย่างยิ่งสำหรับภาพยนตร์ไทยและภาพยนตร์ต่างประเทศ เป็นสิ่งจำเป็นสำหรับคนต่างจังหวัดและคนที่มีการศึกษาไม่สูงจะได้เข้าใจในเนื้อเรื่อง หนังจะสนุกหรือไม่ก็ขึ้นอยู่กับคนพากย์เป็นสำคัญ

นักพากย์นับเป็นบุคคลที่สำคัญที่สุดที่จะเป็นผู้ที่สืบสานให้การพากย์ยังคงมีอยู่ต่อไป เพราะฉะนั้นการศึกษาถึงการเข้าสู่การเป็นนักพากย์จึงนับได้ว่าเป็นเรื่องที่สำคัญมากต่อคุณสมบัติ ความสามารถ และประสิทธิภาพหรือคุณภาพของการเป็นนักพากย์ที่ดี มีคนจำนวนไม่น้อยที่คิดว่าการเป็นนักพากย์นั้นดูเหมือนง่ายแสนง่าย เพียงแค่อ่านบทไปตามหนัง ให้ปากกับเสียงไปพร้อมกันได้แค่นั้น ก็ถือว่าเป็นนักพากย์ได้ การเข้าสู่การเป็นนักพากย์ของนักพากย์นับแต่อดีตมีวิธีแตกต่างกัน อาจขึ้นอยู่กับองค์ประกอบหลายประการ เนื่องจากไม่มีกลไกที่เป็นระบบรองรับ เส้นทางของนักพากย์จึงมีที่มาแตกต่างกันได้ดังนี้

4.2.1 นักแสดง

มีนักพากย์จำนวนไม่น้อยที่หันเหจากการแสดงหนัง แสดงละคร ลิเก ตลกหน้า ม่าน ซึ่งเราสามารถแยกให้เห็นจุดเด่น จุดด้อย ของการมีภูมิลำเนาเป็นดารานักแสดงได้ดังนี้

จุดเด่น

1. การเป็นนักแสดงจะช่วยให้เข้าใจบทบาทของตัวละครในภาพยนตร์ได้มากขึ้น สามารถใส่อารมณ์ให้เข้ากับการแสดงของตัวละครได้ง่าย และเร็ว เพราะจะรู้สึกว่าคุณเองได้แสดงไปด้วย โดยเป็นการแสดงทางเสียง ซึ่งพื้นฐานทางด้านการแสดงที่เคยประสบมาจะสามารถช่วยให้ตีบทแตกได้มากยิ่งขึ้น ตัวอย่างนักพากย์ที่มีพื้นฐานมาจากการเป็นนักแสดงก็เช่น เสน่ห์ โกมารชุน กำธร สุวรรณปิยะศิริ สมพงษ์ วงษ์รักไทย จูรี โอศิริ รอง คำมูลคดี วันชัย เผ่าวิบูลย์ เป็นต้น แต่จะเห็นได้ว่านักแสดงเหล่านี้ มีพื้นฐานในด้านการแสดงรอบด้าน ไม่ว่าจะเป็น ภาพยนตร์ ละครร้อง ละครรำ และอื่นๆ ดังนั้นก็จะค่อนข้างชำนาญซ้ำของ พอหันเหจากการแสดงมาพากย์หนัง จึงกลายเป็นเรื่องง่าย และถือว่าเป็นพรสวรรค์ เพราะนอกจากจะแสดงเองได้ ยังสามารถใช้เสียงแสดงได้อีกด้วย

2. การเป็นนักแสดงถือได้ว่าเป็นข้อเด่นข้อดีอย่างหนึ่งในการเข้าสู่วงการพากย์ ภาพยนตร์ เพราะหลายๆ คนมีประสบการณ์ในการแสดงมากจนเรียกได้ว่า ชั่วโงมบินสูง การปรับตัวให้เข้ากับการพากย์จึงไม่ยากมากนัก แต่ก็มีกรณียกเว้นบ้างในบางราย และอีกส่วนหนึ่งคือ ผู้ชมอาจจะคุ้นเคยกับเสียงของนักแสดง ดังนั้นในกรณีที่นักแสดงในส่วนที่สามารถปรับตัวเป็นนักพากย์ได้ ก็จะมีประสบความสำเร็จได้มากยิ่งขึ้น และสถานภาพของการเป็นนักแสดงช่วยส่งเสริมให้ผู้ชมรู้จัก และติดตามได้มากกว่านักพากย์ที่ไม่

ใช้นักแสดง เพราะเมื่อได้ยินเสียง ก็สามารถนึกภาพใบหน้าของเจ้าของเสียงได้ ทำให้ส่งเสริมสถานภาพของการเป็นนักพากย์ได้มากกว่ามาจากพื้นฐานอาชีพอื่น ที่ไม่มีชื่อเสียงหรือเป็นที่รู้จัก

จุดด้อย

1. นักแสดงทุกคนไม่สามารถทำได้ทั้งการแสดงและการใช้แสดงทางเสียงได้ เพราะว่าการพากย์ภาพยนตร์สมัยนี้มีไม่น้อย ที่คัดเลือกนักแสดงที่มีชื่อเสียงมากพากย์เสียงตัวละครต่างประเทศที่มีชื่อเสียง ในภาพยนตร์ต่างประเทศ เมื่อพากย์ไปแล้วภาพยนตร์กลับไม่ประสบความสำเร็จเท่าที่ควร เพราะนักแสดงสมัยใหม่จะมีความเป็นตัวของตัวเอง และผู้ชมคุ้นเคยกับเสียงเป็นอย่างดี จึงทำให้เกิดความรู้สึกว่านักแสดงไม่ได้สวมบทบาทแทนตัวละคร แต่กลับกลายเป็นการแสดงของตนเองมากกว่า ดังนั้นจึงทำให้ผู้ชมเกิดความรู้สึกขัดแย้ง และรู้สึกว่าไม่เข้ากับอารมณ์หนังที่ปรากฏอยู่บนจอภาพ เช่น บทของ Fox Molder ในเรื่อง The X-File เป็นเสียงของ วันชัย เผ่าวิบูลย์ ทางช่อง 7 แต่เมื่อเป็นภาพยนตร์ในโรงภาพยนตร์ เป็นเสียงของศรัณยู ผู้ชมจะคุ้นเคยกับเสียงเดิมมากกว่า อีกทั้งคุ้นเคยกับเสียงของศรัณยู วงกระจ่าง เมื่อแสดงละครเป็นอย่างดี จึงทำให้ภาพยนตร์เรื่องนี้ไม่ประสบความสำเร็จเท่าที่ควร (ปริทัศน์ วิจารณ์, สัมภาษณ์, 11 ธันวาคม 2545)

2. อีกกรณีหนึ่งคือเสียงไม่เข้ากับหน้า เพียงเพราะว่า ในแง่การตลาดตัวนักแสดงมีผลต่อการโฆษณา ประชาสัมพันธ์ ทำให้ภาพยนตร์เรื่องนั้นๆ ดูมีจุดขายมากยิ่งขึ้น บางครั้งก็ประสบความสำเร็จ แต่ส่วนใหญ่แล้วไม่ประสบความสำเร็จอย่างที่บริษัทภาพยนตร์ตั้งเป้าเอาไว้ เพราะเมื่อผู้ชมเข้าไปชมในโรงภาพยนตร์แล้วมีไม่น้อยที่ผิดหวัง เพราะรู้สึกว่าภาพกับเสียงไม่ไปด้วยกัน ในกรณีพากย์ภาพยนตร์โทรทัศน์ช่อง ITV ที่นำเอานักแสดงหนุ่มลีโอ พุฒ มาพากย์บทพระเอก ในภาพยนตร์ซีรีส์ญี่ปุ่นเรื่อง ซุปเปอร์สตาร์ ถามหารัก และ

ทาง ITV นำจุดนี้มาโปรโมตละคร แต่ผลตอบรับกลับไม่ดีอย่างที่คิดเนื่องจาก มีกระแสวิพากษ์วิจารณ์จากกลุ่มคนดูในอินเทอร์เน็ตว่า นักแสดงท่านนี้พากย์เสียงไม่เข้ากับบุคลิกตัวละครเลยยังรู้สึกว่าเป็นเสียงเดิมของเขาอยู่ ทำให้ไม่อยากดู ผลลัพธ์ในการนำนักแสดงมาจึงไม่ประสบความสำเร็จเท่าที่ควรเนื่องจากประสบการณ์ยังน้อย

จากกลุ่มตัวอย่างที่ผู้วิจัยได้ทำการสัมภาษณ์พบว่า นักแสดงที่ผันตนเองมาเป็นนักพากย์นั้น ส่วนใหญ่จะมีพื้นฐานด้านการใช้เสียงในการแสดงมาก่อน ไม่ว่าจะเริ่มจากการแสดงละครสดในสมัยยุคกำเนิดโทรทัศน์ อย่างเช่น รong เค้ามูลคดี และดวงดาว จารุจินดา เป็นต้น จะมีข้อได้เปรียบว่านักแสดงทั่วไปหลายประการ เช่น รู้จักวิธีการใช้เสียง ในการปรับเปลี่ยนเสียงตัวละคร ไม่ว่าจะเป็นการผ่อนน้ำหนักเสียงให้หนักเบาตามอารมณ์ของตัวละคร รู้จังหวะของการทอดเสียง ให้ได้อารมณ์ตามภาพที่ปรากฏบนจอ ส่วนใหญ่มักจะเป็นนักแสดงที่เริ่มต้นจากการกำเนิดโทรทัศน์ เพราะในยุคสมัยนั้นทุกคนจะต้องทำงานหลายหน้าที่ จึงเรียกได้ว่ามีพื้นฐานในการเริ่มต้นที่ดี ดังนั้นจึงมีข้อได้เปรียบในการตัดวงเอาประสบการณ์จากการทำงานเหล่านั้นมาประยุกต์ให้เข้ากับการพากย์หนังของตนเองได้

เมื่อเปรียบเทียบกับนักแสดงในยุคปัจจุบัน ซึ่งแทบจะเรียกได้ว่าไม่มีนักแสดงคนใดที่ผันตนเองเข้ามาสู่การเป็นนักพากย์เลย ส่วนใหญ่จะเป็นไปในลักษณะของการพากย์เป็นงานอดิเรกเป็นครั้งคราวเท่านั้น เพราะในภาพยนตร์ของ Walt Disney, UIP และอีกหลายบริษัทของต่างประเทศ ต้องการเสียงพากย์นักแสดงหรือนักร้องที่มีชื่อเสียง เพื่อเป็นจุดขายและความแปลกใหม่ดึงดูดผู้ชม และวิธีการในการเป็นนักแสดงจะเป็นไปในรูปแบบของการปั้นนักแสดงจากรูปร่างหน้าตามากกว่าฝีมือ เพราะถือว่าฝีมือเป็นเรื่องที่สามารถฝึกฝนกันได้ ในขณะที่หน้าตาไม่สามารถพัฒนาขึ้นได้ ดังนั้นความสามารถจึงกลายเป็นเรื่องสำคัญในอันดับรองๆ ลงมา

4.2.2 นักแสดงละครวิทยุ

มีนักพากย์จำนวนไม่น้อยที่มีจุดกำเนิดมาจากการเป็นดาราละครวิทยุมาก่อน หรือปัจจุบันมีนักพากย์ที่มาจากนักจัดรายการวิทยุเป็นอาชีพที่เน้นเรื่องเสียงเป็นสำคัญ ซึ่งทำให้มีจุดเด่นหลายประการคือ

จุดเด่น

1. วิธีการใช้เสียง นักแสดงละครวิทยุจะรู้วิธีการใช้เสียงเป็นอย่างดี ไม่ว่าจะใส่อารมณ์ใดก็สามารถทำได้โดยง่าย โอกาสในการเข้าสู่วงการพากย์จึงดูเหมือนว่าจะได้เปรียบมากกว่าสายอาชีพอื่น รองจากนักแสดง
2. การใช้อุปกรณ์ต่างๆ นักแสดงละครวิทยุจะค่อนข้างถนัดในการใช้อุปกรณ์ต่างๆ ในการทำเสียงประกอบ เพราะขณะที่แสดงละครวิทยุจะต้องทำเสียงประกอบไปด้วย ซึ่งเหมือนกับนักพากย์ในยุคแรกๆ ที่ต้องใช้เสียงประกอบไปด้วย ดังนั้นความคล่องตัวในการทำเสียงประกอบ หรือการ cut sound* จึงค่อนข้างมีมากกว่า เพียงแต่อาจต้องใช้เวลาในการปรับตัวให้เข้ากับเวลาในการพูดและภาพที่ปรากฏบนจอэкฉะยะหนึ่ง

จุดด้อย

1. ความสัมพันธ์ระหว่างภาพและเสียง การกำหนดจังหวะการพูดให้พร้อม กับภาพ เพราะว่า การแสดงละครวิทยุ นั้น นักแสดงก็จะพูดไปเรื่อยๆ ไม่มีเวลามาเป็นตัวกำหนดว่า จะต้องพูดเร็วพูดช้า เพราะไม่มีภาพเป็นตัวกำหนด

* ระบบ cut sound เป็นการตัดสลับระหว่างเสียงพากย์กับเสียงดนตรีและเสียงประกอบ โดยมากเครื่องมือที่ใช้จะมีลักษณะเป็นเหมือน cut out ที่ใช้ตัดไฟหรือเป็นสวิทช์ เมื่อโยกไปข้างหนึ่งจะมีเสียงดนตรีและเสียงประกอบพร้อมกับเสียงภาษาต้นแบบออกมาพร้อมกัน เมื่อโยกไปอีกข้างหนึ่งเสียงทั้งหมดจะเงียบไป นักพากย์จะต้องพากย์เสียงตนเองทับลงบนภาพที่ไม่มีเสียงนั้น หรือเรียกติดปากว่า ยกดับ-สับดัง หมายถึงเมื่อยกคันโยกขึ้นเสียงในภาพยนตร์จะดับ เมื่อสับคันโยกลงเสียงในภาพยนตร์จะดัง (มิ่งขวัญ เจียประเสริฐ, 2542 : 408)

เวลา ในกรณีที่นักแสดงละครวิทยุมาพากย์หนึ่ง แรกๆ จะค่อนข้างสับสนกับการให้เสียงให้พร้อมกับปากและตรงกับภาพที่เห็นในจอ การจะพูดตามอารมณ์ไปเรื่อยๆ เหมือนกับละครวิทยุจึงทำไม่ได้ เพราะจะทำให้พากย์ไม่ทัน ดังนั้น อาจจะต้องใช้เวลาสักพักในการปรับตัว แต่หลังจากนั้นก็ค่อยๆ ชื่น

2. การตัดเสียงเป็นตัวละครต่างๆ กลายเป็นเรื่องง่าย เพราะการแสดงละครวิทยุส่วนใหญ่ นักแสดงจะต้องตัดเสียงเป็นตัวละครหลายตัวอยู่แล้ว การตัดเสียงให้เปลี่ยนไปตามวัยต่างๆ จึงไม่ใช่เรื่องยาก และบางครั้งต้องตัดเสียงทำให้เกินจริง เพราะการแสดงละครวิทยุเป็นการใช้เสียงและมีการบรรยายภาพประกอบไปด้วย เพื่อให้ผู้ฟังสามารถจินตนาการภาพตามได้ ดังนั้นการใช้เสียงเกินจริงจึงเป็นเรื่องที่ปรกติ แต่เมื่อมีการปรับเปลี่ยนเป็นการพากย์ภาพยนตร์ บางครั้งการใช้เสียงเกินจริง จะทำให้เสียงไม่สัมพันธ์กับภาพ จึงมีความจำเป็นที่ต้องดัดแปลงให้เข้ากับภาพที่ปรากฏให้เห็นอยู่ในจอภาพยนตร์ อย่างเช่น การร้องไห้ ในกรณีที่ เป็นละครวิทยุ อาจจะร้องไห้ ฮือๆ เสียงดัง เพื่อให้คนฟังเห็นภาพชัดเจนได้ แต่ในกรณีที่ เป็นภาพยนตร์ ต้องขึ้นอยู่กับภาพที่เห็น ต้องร้องไห้ตามตัวละครเพื่อให้เกิดความสัมพันธ์ของภาพและเสียง เช่น การร้องไห้เบาๆ การสะอื้น ซึ่งจะให้เห็นว่าการร้องไห้มีหลายประเภท ไม่ใช่ร้องไห้ฮือๆ เสมอไป อย่างเช่นในการแสดงละครวิทยุ หรือในกรณีที่ มีตัวละครประเภท ตัวจิ๋วๆ ส่วนใหญ่ ก็ต้องส่งเสียงกรีดร้องเมื่อไม่พอใจ แต่ในภาพยนตร์การเป็นตัวจิ๋วๆ อาจเป็นตัวจิ๋วๆ แบบร้ายลึก ไม่ต้องลุกขึ้นมา ร้องกรีดกราดก็เป็นได้

นักแสดงละครวิทยุจึงจัดได้ว่าเป็นอีกอาชีพหนึ่งที่หันเหมาเป็นนักพากย์ และประสบความสำเร็จเมื่อเปรียบเทียบกับอาชีพอื่นๆ เพียงแต่มีข้อจำกัดในระยะเวลาของการเปลี่ยนแปลงในช่วงต้นเท่านั้น เมื่อผ่านจุดของการปรับตัวไปได้ ก็จะสามารถทำงานพากย์ได้อย่างมีประสิทธิภาพ (โฆเซิต กฤตนันท์, สัมภาษณ์, 18 มกราคม 2546)

4.2.3 ผู้ประกาศข่าว

มีนักพากย์หลายๆ คนที่ได้เข้ามาเป็นนักพากย์ โดยเดิมทีเป็นผู้ประกาศข่าว เป็นอาชีพที่ต้องใช้เสียงนำเสนอข่าวให้ดูน่าเชื่อถือ ผู้ประกาศข่าวส่วนใหญ่จะพากย์ให้กับสถานีโทรทัศน์ที่ตนสังกัดอยู่ บางรายมาพากย์เป็นงานอดิเรกถือได้ว่าเป็นโอกาสดีที่จะได้หาประสบการณ์แปลกใหม่ แต่ผู้ประกาศข่าวหลายคนที่ไม่ประสบความสำเร็จในการพากย์ก็มีเช่นกัน

จุดเด่น

ลักษณะเฉพาะของผู้ประกาศข่าวก็คือ ความกระฉับกระเฉง คล่องตัว ว่องไว ในการหันมาประกอบอาชีพนักพากย์ ความคล่องตัว ถือว่าเป็นข้อได้เปรียบเพราะแน่นอนว่าผู้ประกาศข่าวมักจะเป็นคนที่อ่านหนังสือได้เร็ว แตกฉาน เพราะฉะนั้นในการอ่านบทหรือจับบทพากย์ก็จะได้คล่องและไวกว่า

จุดด้อย

1. พากย์ไม่มีอารมณ์ โทนการให้เสียงก็จะเรียบๆ เนิบๆ เหมือนการอ่านหนังสือไม่สูงต่ำขึ้นลง เหมือนกับการให้เสียงในการแสดง แต่เนื่องจากลักษณะเฉพาะของนักข่าว การฝึกหัดจึงค่อนข้างทำได้เร็ว แต่อารมณ์หนึ่งอาจจะได้ไม่เต็มร้อย เพราะการตัดโทนเสียงให้เป็นไปตามวัยอาจทำได้ค่อนข้างลำบาก เนื่องจากไม่คุ้นเคย เช่นการตัดเสียงเป็นคนแก่ ส่วนมากจะต้องใช้วิธีการกดเสียงให้ต่ำลง ซึ่งอาจต้องใช้เวลาในการฝึกฝน เพราะเสียงจริงของนักพากย์อาจจะยังไม่ถึงเกณฑ์ที่สามารถตัดได้ เช่น อายุยังน้อยการตัดเสียงเป็นคนแก่อายุเกิน 50 ปี จึงไม่ใช่เรื่องง่าย วิธีการที่นักพากย์ฝึกหัดส่วนใหญ่ใช้ก็คือใช้ลิ้นช่วยประกอบในการตัดเสียง และอมเสียงให้อยู่ในกระพุ้งแก้ม ซึ่งบางครั้งฟังแล้วเหมือนกับ การอมหมาก หรือในบางกรณีที่เป็นคนเสียงสูง การกดเสียงให้ต่ำเพื่อให้เสียงแก่จึงทำได้ยาก เพราะถ้าพยายามกดเสียงให้ต่ำเกินไปเสียงก็จะหายไปในลำคอ เป็นต้น (รัตติยากร ริมสินธุ, สัมภาษณ์, 12 กุมภาพันธ์ 2546)

2. การปรับเปลี่ยนเสียงให้สอดคล้องกับภาพที่เห็นยังไม่ชัดเจน ซึ่งอาจจะแก้ไขได้ด้วยวิธีการฝึกฝนให้มากขึ้น ตัวอย่างที่เห็นได้ชัดคือ สถานีโทรทัศน์ช่อง 3 เป็นสถานีที่เปิดโอกาสให้ผู้ประกาศข่าวพากย์ภาพยนตร์ ซึ่งจะเห็นได้ว่ามีแนวคิดเช่นเดียวกับแนวคิดของคุณจำนง รังสิกุล ในสมัยโทรทัศน์ช่อง 4 บางขุนพรหม ซึ่งมีวัตถุประสงค์ให้พนักงานมีความสามารถทำงานได้หลายประเภท ในบางกรณีเช่น จักรพันธ์ ยมจินดา ซึ่งเริ่มต้นจากการพากย์ภาพยนตร์ก่อนที่จะเป็นผู้ประกาศข่าว แต่เนื่องจากผู้ชมติดภาพลักษณะของการเป็นผู้อ่านข่าวมากกว่า เมื่อพากย์เสียงลงในภาพยนตร์ แทนที่ผู้ชมจะรู้สึกคล้อยตามไปกับเสียง กลับเป็นไปในทางตรงกันข้าม เพราะผู้ชมมีความคุ้นเคยกับเสียงในการอ่านข่าวจึงไม่รู้สึกคล้อยตามความสัมพันธ์ระหว่างภาพกับเสียง เป็นต้น เช่นเดียวกับกรณีของ ศันสนีย์ นาคพงศ์ ซึ่งเริ่มต้นจากการอ่านข่าว และได้ทดลองพากย์อยู่ระยะหนึ่ง แต่ไม่ได้รับเสียงตอบรับกลับมาเท่าที่ควร ส่วนหนึ่งเพราะผู้ชมติดกับเสียงในบทบาทของผู้อ่านข่าวมากกว่า (เบญญาภา เพิ่มสุริยา, สัมภาษณ์, 10 ธันวาคม 2545)
3. จุดด้อยอีกประการหนึ่งคือ เวลา เนื่องจากเป็นการทำงานหลายประเภทในขณะเดียวกัน อย่างคุณรัตติยากร ริมสินธุ์ ซึ่งพากย์ภาพยนตร์และการ์ตูนให้กับช่อง 3 เจ้าของเสียงพากย์ซินจังเป็นที่ติดอกติดใจของเด็กๆ ยังมีหน้าที่หลักเป็นหัวหน้าฝ่ายข่าวซึ่งเป็นงานที่ต้องรับผิดชอบสูง การทุ่มเทให้กับการพากย์จึงไม่สามารถทำได้เต็มที่จึงทำหน้าที่เป็นตัวพากย์เสริมที่มีบทบาทไม่มากเป็นส่วนใหญ่

4.2.4 บุคลากรของสถานีโทรทัศน์

จุดเด่น

1. มีการฝึกอบรมภายในองค์กรในด้านของการใช้ภาษา การแสดง การร้อง การรำ เช่น กรณีช่อง 4 บางขุนพรหม มีการฝึกการอ่าน การใช้เสียง เพื่อเน้นความถูกต้องของการใช้ภาษา นอกจากนี้ยังมีการอบรมด้านการแสดง ซึ่งมีส่วนได้มากในการสร้างอารมณ์ในการให้เสียงเพื่อให้เข้าหน้าหรือบุคลิกของ

ตัวละครในภาพยนตร์ การพากย์ภาพยนตร์โทรทัศน์จะมีกรอบที่ถูกกำหนดในเรื่องของการใช้ภาษามากกว่าเพราะต้องมีความระมัดระวังในการใช้คำพูดในการใช้ภาษาที่ต้องสละสลวย เพราะมีผู้ชมทุกระดับชั้น

2. มีความพยายามสร้างคนในองค์กร เพื่อความสะดวกในการทำงาน การควบคุมผลงาน และเลือกสรรบุคลากรที่เหมาะสม เช่น ช่อง 4 บางขุนพรหม ช่อง 7 ช่อง 3 เป็นต้น ซึ่งทำให้เกิดการสร้างบุคลากรในงานพากย์มากขึ้น
3. การพากย์ส่วนใหญ่เกิดจากส่วนกลาง คือเริ่มจากกรุงเทพฯกระจายออกไปยังภูมิภาคต่างๆ ดังนั้น นักพากย์ส่วนใหญ่จะไม่มีสำเนียงภาษาถิ่น เพราะจำเป็นต้องยึดภาษากลางซึ่งถือเป็นภาษาราชการเป็นหลัก
4. การศึกษาของนักพากย์ส่วนใหญ่สูงขึ้น เนื่องจากวุฒิการศึกษาในการสมัครเข้าทำงานโทรทัศน์ เมื่อมีความรู้เพิ่มขึ้น การทำความเข้าใจกับบทพากย์หรือแก้ไขสถานการณ์เมื่อบทพากย์เกิดความผิดพลาดจึงง่ายขึ้น ประกอบกับสามารถเข้าใจในภาษาต้นแบบเช่นภาษาอังกฤษได้ ก็จะทำให้ช่วยให้จับจุดในการพากย์ภาพยนตร์ต่างประเทศได้เร็วขึ้น

จุดด้อย

1. การใช้บุคลากรภายในองค์กร ซึ่งต้องทำงานหลายหน้าที่ บางครั้งทำให้ไม่มีเวลาทุ่มเทให้กับการพากย์อย่างเต็มที่ ในบางกรณี บุคลากรที่เป็นเด็กสร้างมีขีดความสามารถจำกัด การให้อารมณ์เสียงทางการพากย์อาจทำได้ไม่เต็มที่หรือพากย์ไม่ได้อารมณ์ แต่เนื่องจากความสะดวกในการทำงานเมื่อเปรียบเทียบกับการใช้นักพากย์อาชีพที่อาจมีปัญหาดิตขัดเรื่องเวลาในการพากย์ การเลือกใช้บุคลากรภายในที่ยังมีประสบการณ์ในการพากย์น้อย อาจทำให้งานพากย์มีคุณภาพด้อยลง เพราะคุณภาพนักพากย์ยังไม่ได้พอเนื่องจากขาดประสบการณ์

2. เมื่อบุคลากรในองค์กรมีขีดความสามารถจำกัด จะเป็นการจำกัดวงของผู้ชมให้ไม่มีทางเลือก ซึ่งต้องรับสภาพของการพากย์ที่ไม่มีคุณภาพ ซึ่งจากมุมมองที่ดูเหมือนเป็นการสร้างนักพากย์มากขึ้น กลับเป็นการจำกัดวงของนักพากย์ให้แคบลง โดยการเลือกใช้คนในองค์กรที่ด้อยคุณภาพ แทนที่การเปิดรับนักพากย์ที่มีคุณภาพมากกว่าเข้ามา

4.2.5 อาชีพอื่นๆ

จากที่ได้กล่าวไปในข้างต้นว่า นักพากย์อาจมาจากหลากหลายสาขาอาชีพโดยเฉพาะอย่างยิ่งพวกนักพากย์ท้องถิ่น หนังสือกลางแปลง หนังสือเดินสายเร่ เพราะมีไม่น้อยที่มาจากอาชีพพ่อค้า แม่ค้า ทหาร ตำรวจ ดีเจ ข้าราชการ เด็กเก็บจอ ฯลฯ บุคคลในสายอาชีพเหล่านี้ส่วนใหญ่มีความรู้ น้อยแต่จะมีความตั้งใจสูง และประกอบกับการมีพรสวรรค์รวมทั้งพรแสวงที่พยายามขวนขวายหาโอกาสให้กับตัวเอง ดังนั้นจึงมีไม่น้อยที่ประสบความสำเร็จ แต่ส่วนใหญ่แล้วจะเป็นนักพากย์ท้องถิ่น กลางแปลง หรือ พวกเดินสายหนังสือเร่ เพราะส่วนใหญ่จะเป็นการพากย์คนเดียว หรืออย่างมากก็จะเป็นพากย์คู่ ชาย-หญิง ซึ่งส่วนใหญ่ก็มักจะเป็นคู่สามีภรรยา

นักพากย์เหล่านี้ก็มักจะมีสายหนังสือ* ที่ตนเองพากย์อยู่เป็นประจำบางคนก็ตั้งอยู่ทางใต้ เช่น ศรีชัย-อมราวดี ตั้งอยู่ที่นครศรีธรรมราช ชัยเจริญ ตั้งอยู่ที่ตรัง สิงห์ทอง-กวรรณิการ์ อยู่ที่หาดใหญ่ ฯลฯ ทางเหนือมีเอื้อมพร-อรอนงค์ ที่เชียงใหม่ ธงชัย-บรรเจิด-ขนิษฐา เป็นต้น ทางอีสานมี ดาราพร

* สายหนังสือ หมายถึง ผู้ประกอบธุรกิจซื้อ,ขาย,ให้เช่า ภาพยนตร์ในต่างจังหวัดโดยดำเนินการเองหรือเป็นผู้รับช่วงต่อจากผู้จัดจำหน่ายในส่วนกลาง และติดต่อนำภาพยนตร์เข้าฉายตามโรงภาพยนตร์ หรือฉายในที่อื่นๆ มีสายหนังสืออยู่รวม 6 สาย ครอบคลุมอาณาเขตการฉายภาพยนตร์ในจังหวัดต่างๆ ดังนี้ สายเหนือ ตั้งแต่อยุธยาขึ้นไปจนถึงเชียงใหม่รวมสระบุรี สายอีสาน ภาคอีสานทั้ง 16 จังหวัด ตั้งแต่นครราชสีมา รวมถึงสระบุรี สายตะวันออก ชลบุรี ระยอง จันทบุรี ตราด นครนายก ฉะเชิงเทรา สายใต้ ตั้งแต่ประจวบคีรีขันธ์ลงไปจนถึงภาคใต้รวม 14 จังหวัด สายหนังสือแบ่งจังหวัด จังหวัดรอบๆ กทม. ได้แก่ นครปฐม กาญจนบุรี ราชบุรี เพชรบุรี สมุทรปราการ สมุทรสาคร สมุทรสงคราม สายชานเมือง โรงภาพยนตร์ชั้น 2 3 ในเขตกรุงเทพและโรงภาพยนตร์ในจังหวัดนนทบุรี (จำเรณูลักษณะ ฐนะวังน้อย, 2529: 3)

มหाराช สายแปดจังหวัด ก็มีโชคชัย จุ่มจิม เป็นต้น นักพากย์เหล่านี้ก็จะเดินสายพากย์อยู่ในเขตภาคพื้นที่ตนเองอยู่ ซึ่งอาจจะมีโรงประจำอยู่ในจังหวัดหนึ่ง แล้วเดินสายพากย์ไปตามจังหวัดที่อยู่ในสายตามคำเชิญ นักพากย์เหล่านี้จะคุ้นกับสภาพพื้นที่ที่ตนเองอยู่ ดังนั้นการพากย์ในแต่ละพื้นที่จะไม่เหมือนกัน ขึ้นอยู่กับสภาพแวดล้อมของพื้นที่นั้นๆ นักพากย์ที่เดินสายจึงจำเป็นต้องศึกษาพื้นที่นั้นๆ ก่อน เพราะถ้าพากย์ไม่ถูกใจผู้ชมก็มีสิทธิ์ถูกโยนให้ได้ และนักพากย์แต่ละคนต่างก็มีรูปแบบการพากย์ของตนเอง ต่างกันไป เพื่อสร้างเอกลักษณ์เฉพาะตัว ซึ่งหลายคนก็ประสบความสำเร็จ เพราะคนดูติดคนพากย์มากกว่าหนัง เพราะชอบสไตล์การพากย์ของนักพากย์คนนั้นๆ (ศุภสร มุมแดง, สัมภาษณ์, 22 ตุลาคม 2545)

จากทั้งหมดที่กล่าวมาข้างต้น ล้วนมีพื้นฐานอาชีพหรือภูมิหลังที่แตกต่างกันและมีผลกระทบต่อกลวิธีการพากย์ การเข้าสู่การเป็นนักพากย์จะไม่มีรูปแบบที่ชัดเจน ใครที่อยากพากย์ก็ทดลองพากย์ ถ้าพากย์ได้ก็พากย์ต่อไปซึ่งสามารถกระทำได้ในกรณีที่มีสนามให้ทดลอง รวมทั้งมีงานพากย์รองรับซึ่งในปัจจุบัน สนามทดลองนั้นมีน้อยจนถึงไม่มีเลย อย่างเช่น นักพากย์ต่างจังหวัด อาจเริ่มจากการพากย์กลางแปลงหรือโรงภาพยนตร์เล็กๆ ในจังหวัด แต่ปัจจุบันมีน้อย ถึงไม่มีเลย และงานพากย์เป็นการผูกขาดโดยองค์กร การเข้าสู่การเป็นนักพากย์ในปัจจุบันจึงค่อนข้างแคบลง

เมื่อเข้าสู่วงการพากย์โดยที่มีภูมิหลังแตกต่างกัน ทำให้แต่ละคนมีโอกาสในการเริ่มต้นต่างกันตามไปด้วย เช่น บางคนเริ่มต้นจากการพากย์เดี่ยว* เช่นกลุ่มนักพากย์สายหรือนักพากย์ท้องถิ่น บางคนเริ่มจาก

* พากย์เดี่ยว มีนักพากย์คนเดียว ต้องพากย์เสียงทุกเสียงผลที่ออกมาจึงอยู่ที่การกำหนดเสียงพากย์ให้เหมาะสมกับตัวละครทุกตัวโดยคนเพียงคนเดียว กรณีพากย์สด อาจทำให้การสร้างอารมณ์ทำได้ไม่เต็มที่ในรอบแรกๆ เนื่องจากนักพากย์ต้องใช้สมาธิกับการจับปากตัวละครทุกตัวให้ทำ ต้องจำเสียงให้ได้ ไม่หลงเสียง ในขณะเดียวกันต้องทำเสียงประกอบ วางแผ่นเอง ต้องทำทุกอย่างเองหมด

การพากย์คู่* เช่น นักพากย์คู่สามีภรรยา เช่น มารศรี อิศรางกูร ที่เริ่มการพากย์โดยช่วย ม.ล. รุจิรา จนกลายเป็นคู่พากย์ที่มีชื่อเสียง บ้างก็เริ่มจากเป็นทีม เช่นการพากย์ทางสถานีโทรทัศน์ ซึ่งเป็นสิ่งที่สร้างพื้นฐานการพากย์ให้มีความแตกต่างออกไปด้วย เพราะการพากย์เดี่ยว คู่ หรือทีมนี้มีผลต่อการสร้างสมประสบการณ์ส่วนบุคคล เช่น การสร้างความพร้อมในตัวของนักพากย์ ยกตัวอย่างเช่น การพากย์เดี่ยวจะทำให้นักพากย์ต้องตัดสินใจตัวละครทุกตัวและมีความเร็วหรือความตื่นตัวในการพากย์สูงเพราะต้องคอยพากย์ให้ทันตัวละครทุกตัว และต้องตัดสินใจให้ได้มากที่สุด ส่วนการพากย์คู่หรือการพากย์ทีมจะทำให้มีการสร้างสมประสบการณ์ต่างๆ ค่อยๆ ลดน้อยลงไปบ้างเมื่อเปรียบเทียบกับการพากย์เดี่ยว และนอกจากนั้นยังมีส่วนที่สร้างความสำเร็จในการพากย์อีกด้วย เช่น การพากย์ทีมอาจทำให้งานมีความสมบูรณ์มากขึ้นซึ่งอาจทำให้ผู้ชมชื่นชอบมากกว่า เพราะภาพยนตร์มีความเหมือนจริงมากกว่า ในขณะที่การพากย์เดี่ยวหรือพากย์คู่จะให้ความสนุกสนานมากกว่าความเหมือนจริง ดังนั้น การพากย์ในแต่ละรูปแบบจึงมีส่วนช่วยในการสร้างความสำเร็จในการพากย์อีกด้วย

จะเห็นได้ว่าการเข้าสู่การเป็นนักพากย์ของแต่ละคนนั้นแตกต่างกันไปอาจมีอุปสรรคหรือโอกาสมากน้อยต่างกัน มีผู้คนมากมายจากหลากหลายสาขาอาชีพทั้งนี้ก็ได้จำเป็นที่จะต้องมาจากอาชีพนักแสดง หรือเป็นคนในวงการเท่านั้นถึงจะได้เปรียบ อาจจะได้เปรียบบ้างเพราะถือว่าเป็นประสบการณ์ที่เคยสัมผัสมา ทำให้ปรับเปลี่ยนตัวได้เร็วขึ้นง่ายขึ้นเท่านั้น

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

* พากย์คู่ ชาย-หญิง ตัวละครชายทั้งหมดนักพากย์ชายจะเป็นผู้พากย์ ตัวละครหญิงทั้งหมดจะเป็นนักพากย์หญิงพากย์ ดังนั้นการส่งรับอารมณ์ย่อมมีมากกว่าการพากย์เดี่ยว สมจริงมากกว่าที่นักพากย์ชายตัดสินใจเป็นหญิงหรือเด็ก

4.3 การเรียนรู้และฝึกอบรม

ในความเป็นจริงแล้ว การเป็นนักพากย์หรือแม่แต่การเริ่มเข้าสู่อาชีพนั้นยากกว่าที่คิดมากมายนัก เนื่องจากการพากย์หนังในสมัยก่อนไม่มีโรงเรียนใดเปิดสอน ไม่มีหลักสูตร ไม่มีตำรา ไม่มีครู ไม่มีการฝึกอบรม เพราะฉะนั้นโอกาสในการเรียนรู้ถึงวิธีการพากย์นั้นจึงไม่ใช่เรื่องง่าย วิธีการเรียนรู้ของนักพากย์ส่วนใหญ่ก็คือ ครูพักลักจำ หมายถึง การที่แอบลักจำเอาจากต้นแบบ เนื่องจากไม่มีการเรียนการสอนถึงเรื่องวิธีการพากย์จริง นักพากย์หรือผู้ที่สนใจการพากย์ส่วนใหญ่ก็จะใช้วิธีดูตัวอย่างจากนักพากย์จริง และเลียนแบบ หรือจำเอาจากต้นแบบ เนื่องจากไม่มีการเรียนการสอนถึงเรื่องวิธีการพากย์หนัง นักพากย์หรือผู้ที่สนใจการพากย์ส่วนใหญ่ก็จะใช้วิธีดูตัวอย่างจากนักพากย์จริง และเลียนแบบ หรือจำเอาลักษณะเด่นของนักพากย์แต่ละคนมาใช้ โดยไปนั่งดูขณะที่พากย์กำลังพากย์ หลังจากนั้นจึงค่อยๆ ฝึกหัดเอง ค่อยๆ พัฒนา ดังนั้นการได้เห็นต้นแบบดีๆ หลายๆ คน รวมทั้งถ้าผู้ที่ไม่ได้ศึกษา เป็นคนที่มีความฉลาดเฉียบแหลม มีปฏิภาณไหวพริบ การเรียนรู้แบบนี้จะทำให้ได้ผลดีมาก เนื่องจากสามารถดึงเอาแต่ส่วนดี หรือลักษณะเด่นของนักพากย์แต่ละคนมาประยุกต์ให้เข้ากับแบบของตน อาจเป็นการสร้างสรรค์รูปแบบวิธีการพากย์แบบใหม่ หรือสร้างรูปแบบเฉพาะตนเองขึ้นมาได้

การเรียนรู้จะมีลักษณะเป็น การฝึกจริงภาคสนาม หรือเป็นการเรียนรู้ โดยการฝึกหัด ซึ่งจะเป็นการเรียนรู้ร่วมกันระหว่างนักพากย์อาชีพที่เคยมีประสบการณ์กับนักพากย์ที่เริ่มต้นใหม่ โดยมีนักพากย์อาชีพคอยชี้แนะหรือนำระหว่างที่พากย์ ในขณะที่เดียวกันนักพากย์ใหม่จะต้องฝึกซ้อมหรือพัฒนาตัวเองมากขึ้น โดยการอ่านทำความเข้าใจกับบทโดยการอ่านบททั้งเรื่อง ไม่ว่าจะในกรณีที่มีโอกาสซ้อมหรือไม่มีโอกาสซ้อมก็ตาม เช่น ในกรณีการพากย์สด การมีโอกาสซ้อมหนังก่อนพากย์ถือได้ว่าเป็นการเรียนรู้เรื่องราว และสร้างความเข้าใจในเนื้อเรื่อง ความสัมพันธ์ระหว่างตัวละคร การสร้างอารมณ์ของตัวละคร แต่ละตัวว่าเพราะอะไรตัวละครเหล่านี้จึงพูดหรือกระทำเช่นนั้น เช่นเดียวกับการอ่านบทเพื่อแสดงละครของนักแสดง การได้รู้เรื่องราวทั้งหมดจึงทำให้เกิดประโยชน์ต่อนักพากย์เป็นอย่างมาก แต่ในกรณีที่ไม่มีโอกาสได้ซ้อมกับหนังอย่างเช่นปัจจุบัน จึงทำให้นักพากย์ส่วนใหญ่ไม่เข้าใจเนื้อเรื่องตลอดทั้งเรื่อง ดังนั้นสิ่งที่ทดแทนได้คือ การอ่านบทระหว่างที่ขีดบทเพื่อพากย์ ไม่เฉพาะตัวละครที่ตนต้องพากย์เท่านั้น แต่รวมไปถึงบทของตัวละครอื่นๆ ด้วย

“...ฝีมือที่พัฒนาขึ้นมาได้ก็เพราะ มีบรมครูคอยนั่งประกบข้าง อาจารย์ข้างหนึ่ง อาจารย์ข้างหนึ่ง คอยบอกคอยเชกหัวตลอด อย่างเรื่องมุขเนี่ยอาจารย์คอยกระซิบบอกข้างหูตลอด เราก็ค่อยๆ เรียนรู้ดูวิธีการที่บรมครูท่านใช้แล้ว ค่อยจำเอามา มุขไหนดีก็จดเอาไว้ใช้...”

(วันชัย เผ่าวิบูลย์, สัมภาษณ์, 4 มกราคม 2546)

แต่เนื่องจากปัจจุบันข้อจำกัดในเรื่องเวลากลายเป็นอุปสรรคที่ทำให้ไม่มีเวลาฝึกซ้อม จึงทำให้ความสำคัญในเรื่องการซักซ้อมหรือการอ่านบทให้จบเพื่อทำความเข้าใจบทถูกมองข้ามไป

“...นักพากย์เดี๋ยวนี้เขาคิดว่าเขาเก่งกันทุกคน ไม่มีใครไม่เก่ง เลยทำให้ไม่มีการพัฒนา ย้ำอยู่กับที่ คำว่าบทได้ก็เข้าห้องพากย์กันเลย เรื่องจะซ้อมยังไม่ต้องพูดถึงเพราะส่วนหนึ่งคือไม่มีเวลา แต่มันเป็นสิ่งจำเป็น อย่างอาเนี่ย เวลาขีดบทก็อ่านไปด้วย เวลาพากย์ตอนไม่มีตัวเองพากย์ ก็ไล่ตามบทคนอื่นไป เหมือนกับอ่านเรื่องไปด้วย เพราะเราไม่มีเวลามาซ้อม การอ่านตามไปด้วยก็ช่วยให้เข้าใจบริบทของตัวละครได้มากขึ้น อาไม่คิดว่าคนเราเก่งแล้วไม่ต้องพัฒนาตัวเองเราต้องคอยดูคอยเช็คงานตัวเองด้วยว่าเป็นยังไง คนอื่นเขาเป็นยังไง อันไหนดีก็จำมาใช้ อันไหนที่ไม่ดีของเราเราก็แก้ไข ก็ยิ่งทำให้ความสามารถพัฒนาขึ้นไปเรื่อยๆ ...”

(ศุภสร มุมแดง, สัมภาษณ์, 22 ตุลาคม 2545)

“...พี่ว่าเราต้องพัฒนาตัวเองไปเรื่อยๆ อย่าคิดว่าเราเก่งแล้ว สมัยก่อนพี่ใช้วิธีการอัดเทปเสียงตัวเองใส่เทปคาสเซตนี้แหละ พากย์เสียงโน้นเสียงนี้ ทำเสียงสารพัด แล้วเปิดฟัง เราก็จะรู้ว่าเรามีข้อผิดพลาดตรงไหน อะไรที่ยังไม่ดี เราก็ซ้อมใหม่ หัดใหม่ แล้วแก้ไข การทำความเข้าใจกับบทสำคัญมาก แม้แต่ตอนที่ไปพากย์หนังใหญ่อัดแบบแยกเส้น พี่ยังต้องขอให้เขาเอาหนังทั้งเรื่องมาให้พี่ดูก่อน เพราะว่า ถ้าเราไม่เข้าใจเรื่องจะพากย์ให้ดีได้อย่างไร ยิ่งพากย์คนเดียว การ

ตอบได้อารมณ์ระหว่างพากย์มันไม่มีต้องจินตนาการเอง การที่เรามีโอกาสทำ
ความเข้าใจเรื่องทั้งหมดก่อน จึงเป็นสิ่งจำเป็น...”

(เบญญาภา เพิ่มสุริยา, สัมภาษณ์, 10 ธันวาคม 2545)

จะเห็นได้ว่า แม้กระทั่งนักพากย์ที่มีชื่อเสียง และมีความสามารถสูงยังให้
ความสำคัญกับการฝึกซ้อมและการพัฒนาความสามารถส่วนบุคคลมาก แต่ในความเป็น
จริงแล้วส่วนใหญ่ให้นักพากย์ให้ความสำคัญในเรื่องเหล่านี้น้อยลง โดยเฉพาะอย่างยิ่ง
นักพากย์รุ่นใหม่ที่เกิดจากการสร้างขององค์กรต่างๆ ไม่ให้ความสำคัญกับเรื่องเหล่านี้เลย
ถึงแม้ว่าตนเองมีความสามารถแกร่งกล้าแล้ว ยิ่งการพากย์เฉพาะในองค์กรของตน โอกาส
การเปรียบเทียบกับนักพากย์อื่นๆ ยิ่งมีน้อย ยิ่งทำให้โลกทัศน์ยิ่งแคบลงยิ่งสื่อโทรทัศน์
เป็นสื่อที่ทำให้เสียงเป็นที่ติดหูได้ง่าย ยิ่งทำให้ตนเองเป็นนักพากย์ที่ได้รับความนิยมแล้ว
เป็นส่วนใหญ่

วิธีการฝึกอบรมการพากย์มีขีดจำกัด เพราะสิ่งสำคัญต้องขึ้นอยู่กับความสามารถ
เฉพาะตัวของนักพากย์ที่จะเรียนรู้และพัฒนาตนเอง ดังนั้นนักพากย์อาชีพรุ่นเก่าสามารถ
ทำได้เพียงแค่ให้คำแนะนำในการใช้เสียง หรือกลวิธีในการพากย์บ้างเล็กน้อย แต่เนื่อง
จากการพากย์เป็นการลงสนามจริง ดังนั้น การหยุดพากย์ไปสอนไปจึงไม่ใช่วิธีการที่
กระทำกัน อีกทั้ง เป็นเรื่องความสามารถเฉพาะตัว หากแนะนำแล้วทำไม่ได้ ก็สุดวิสัยที่จะ
เปลี่ยนน้ำเสียงหรือวิธีการของนักพากย์รุ่นใหม่ให้เป็นไปตามที่ควรจะเป็น

ในปัจจุบันมีนักพากย์รวมตัวกัน จัดตั้งสถาบันเปิดหลักสูตรสอนการพากย์หลาย
แห่งด้วยกัน เป็นทางเลือกหนึ่งสำหรับผู้สนใจทั่วไปที่สนใจการพากย์ภาพยนตร์ เพียงแค่มี
เงินในการเสียค่าเล่าเรียนเท่านั้น ก็สามารถเรียนได้ แต่จะเป็นนักพากย์ได้หรือไม่ขึ้นอยู่กับ
กับคุณสมบัติพื้นฐานของตัวผู้เรียนเท่านั้น และเชื่อว่าพากย์ได้แล้วจะไปประกอบอาชีพ
นักพากย์อย่างที่บางแห่งบางสถาบันที่เปิดสอนหลักสูตรสอนการพากย์โฆษณาไว้ แต่ขึ้น
อยู่กับโอกาส และผลงานเป็นที่โดดเด่นจริงๆ ซึ่งมีนักเรียนการพากย์หลักสูตรหนึ่ง 40 คน
อาจจะได้เข้าวงการมีงานพากย์ประจำไม่ถึง 10 คน เพราะวงการพากย์ส่วนใหญ่ล้วนแต่
เป็นนักพากย์ที่มีประสบการณ์มายาวนาน ผูกขาดกับการพากย์ เสียงติดหูผู้ชมแล้ว อีกทั้ง
งานที่รองรับนักพากย์ที่มาจากการฝึกอบรมไม่ได้มีมากมาย ยิ่งถ้าเป็นการพากย์ทางสื่อ

โทรทัศน์ เป็นนักพากย์ประจำช่องต่างๆ ต้องรอให้นักพากย์ในทีมที่มีอยู่เดิมลาออกไปก่อน แล้วผู้จัดสรรทีมพากย์จะเป็นผู้เลือกนักพากย์คนใหม่ อาจจะเป็นนักพากย์ใหม่ๆ ที่ฝากฝังกันมา หรือเป็นนักพากย์จากสื่อวิดีโอ ใครที่อยากจะเป็นนักพากย์เรียกว่าต้องดิ้นรนหางาน และต้องสร้างผลงานให้เป็นที่ยอมรับ จึงจะมีงานให้ทำ โอกาสที่จะเข้าไปสู่วงการพากย์ได้ มีวิธีฝึกฝนเพื่อเป็นนักพากย์สำหรับนักพากย์หน้าใหม่ อาจแบ่งได้หลายวิธีหลายช่องทาง ซึ่งนักพากย์ทั้งหลายปฏิบัติกัน ดังนี้

4.3.1 ฝึกด้วยตัวเอง

นำภาพยนตร์ต่างประเทศที่เป็นเสียงในฟิล์ม มีตัวอักษรไทยบรรยายใต้ภาพ (Subtitling) แล้วจดคำแปลไว้ จากนั้นนำบทภาษาไทย มาทดลองพากย์ แล้วเลือกตัวละครตัวใดตัวหนึ่งที่เป็นเพศเดียว หรือวัยใกล้เคียงกับผู้ฝึกให้เสียง โดยในครั้งแรกเปิดเสียงต้นฉบับเบาๆ เพื่อให้รู้ว่าตัวละครเริ่มพูดเมื่อใด โดยอาจจะเริ่มจากภาพยนตร์การ์ตูนก่อน เพราะเป็นสิ่งที่พากย์ง่ายกว่าภาพยนตร์ที่เป็นคนแสดง เมื่อพากย์จนคล่องปากแล้ว ลองบันทึกเสียงที่ได้พากย์ไว้เพื่อนำมาฟัง จะรู้ว่าเสียงเป็นอย่างไร ในช่วงแรกๆ อาจจะยังไม่คล่อง ฟังดูไม่รื่นหูนัก แต่ถ้าฝึกบ่อยๆ จะเริ่มพอจับจุดได้ การพากย์จะลงตัวมากขึ้น ถ้ามีไมโครโฟนให้ลองใช้ในการพากย์ด้วย

ฝึกขั้นแรกโดยเริ่มจากพากย์ภาพยนตร์การ์ตูน เมื่อเริ่มพากย์คล่องแล้ว อาจจะทำตามมาด้วยภาพยนตร์จีน หรือภาพยนตร์ภาษาอังกฤษ แล้วทำเหมือนเดิม ถ้าคิดว่าพากย์ได้ดี หรือต้องการคำติชมจากนักพากย์ ส่งเทปเสียงพร้อมตัวบทพากย์ และภาพยนตร์ที่ใช้ในการพากย์ ไปยังบริษัทวิดีโอต่างๆ เช่น CVD ไรท์ พิคเจอร์ เอสที วิดีโอ หรือสถานีโทรทัศน์ช่อง 3 7 9 ITV UBC ส่วนช่อง 5 ไม่มีทีมพากย์จ้าง ทีมพากย์จากทีมนอก หรือบริษัทกันตนา สหมงคลฟิล์ม นนทนนท์ Gecco Studio ที่ได้รับลิขสิทธิ์ภาพยนตร์ จากต่างประเทศเข้ามาฉายในเมืองไทย พร้อมประวัติของตัวเอง เมื่อทางบริษัทใดสนใจเสียงพากย์ ก็สามารถจะติดต่อเรียกมาทดลองพากย์ แต่ต้องมั่นใจและแนใจจริงๆ ว่าเสียงพากย์ที่บันทึกไว้เป็นเสียงพากย์ที่ดีที่สุดแล้ว ระบบการบันทึกเสียงพากย์ดีและฟังได้ชัดเจน เพราะถ้าระบบ

บันทึกเสียงไม่ดี อาจทำให้เสียงปกติเราด้อยลงกว่าที่ควรจะเป็น แทนที่จะได้รับโอกาสกลายเป็นปิดโอกาสตัวเองไป

วิธีการนี้อาจมีน้อยรายที่ได้เข้ามาทำการพากย์ เพราะนักพากย์มีมากพอต่อจำนวนงาน ยิ่งถ้าไม่มีเส้นสาย ไม่มีคนที่รู้จักอยู่วงใน ก็ยิ่งไม่มีโอกาสแม้แต่จะได้เข้ามาทดสอบเพื่อคัดเลือกเสียง แต่การฝึกพากย์ด้วยตนเองสามารถทำได้ที่บ้าน สะดวก ขึ้นอยู่กับเวลาและความตั้งใจ แต่ถ้าต้องการให้ได้งานต้องเข้าถึงตัวแหล่งงาน เข้าถึงตัวนักพากย์ให้ได้

4.3.2 สมัครงานเป็นนักพากย์ฝึกหัดในองค์กรที่มีการพากย์ภาพยนตร์

สามารถเข้าไปเป็นนักพากย์ฝึกหัดตาม บริษัทวิดีโอ หรือสถานีโทรทัศน์ และบริษัทที่ได้กล่าวไปข้างต้น ซึ่งหน่วยงานองค์กรเหล่านี้ อาจจะมีแนะนำไปยังกลุ่มนักพากย์หรือทีมพากย์ที่รวมตัวกันเพื่อรับงานจากหน่วยงาน องค์กร อีกต่อหนึ่ง อย่างทีมพากย์พันธมิตร หัวหน้าทีมมีนักพากย์เข้ามาฝึกหัดจนได้พากย์เป็นอาชีพก็มีให้เห็นบ้างแล้ว

“...ทีมพากย์พันธมิตรเปิดโอกาสให้ ถ้าใครอยากเป็นนักพากย์ลองมาดูงาน จากนักพากย์ในทีม ลองฝึกพากย์ดู พี่ไม่เก็บตังค์สักบาท ถ้าคุณทำงาน มี่งานให้คุณทำอยู่แล้ว แต่พี่จะบอกเลยนะถ้าพากย์ได้ก็ได้ ถ้าพากย์ไม่ได้ก็เลิกเหอะ เดือนสองเดือนก็ดูออกแล้ว ไม่อยากให้เด็กเสียเวลา ไม่อยากให้ความหวังลมๆ แล้งๆ เพราะงานพากย์บางทีฝึกให้ตาย ถ้าไม่มีพรสวรรค์มาเลยก็ทำไม่ได้ คุณต้องมีพรสวรรค์มาสัก 70% ที่เหลือฝึกกันได้ แต่ที่สำคัญต้องตั้งใจ พยายาม ช่างสังเกตแบบนักพากย์สมัยก่อน วิธีครูพักลักจำ เป็นสิ่งสำคัญ เพราะส่วนใหญ่จะไม่มานั่งสอนว่าต้องทำเป็นวิชาการ ต้องทดลอง เรียนรู้ด้วยตัวเอง...”

(ปริทัศน์ วัชรานนท์, สัมภาษณ์, 11 ธันวาคม 2545)

การเป็นนักพากย์นั้น หลายๆ คนจะทำถอยไปก่อนที่จะเข้าไปยัง
 แหล่งงานด้วยซ้ำ เพราะไม่กล้าที่จะเข้าไป ไม่อดทนเพียงพอ
 เพราะนักพากย์บางท่านต้องใช้เวลาานกว่าจะได้ทดลองพากย์ กว่าที่จะ
 ได้เป็นนักพากย์อาชีพ เรียกว่าถ้าไม่มีใจรัก และตั้งใจจริง ก็จะไปไม่ถึง
 ดวงดาว ดังเช่น คุณธนศักดิ์ นักพากย์รุ่นใหม่ พากย์ให้กับช่อง 7 เปิดเผย
 ถึงเส้นทางที่พาเข้ามาสู่อาชีพนักพากย์นี้ว่า

“...เรียนที่อักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร โดยที่ยัง
 ไม่รู้อนาคต แต่ได้คำแนะนำจากอาจารย์ที่สอนว่าตนมีเสียง
 เหมือนกับมนตรี เจนอักษร จึงได้โทรศัพท์ติดต่อขอเข้ามาเป็น
 นักข่าวช่อง 7 แต่กลับได้มานั่งเฝ้าห้องพากย์นานถึง 6 เดือน
 ก่อนจะได้มานั่งพากย์จริงเป็นอาชีพ มันเหมือนเป็นจังหวะชีวิต
 เมื่อก่อนไม่รู้ด้วยซ้ำว่ามีอาชีพนักพากย์ ผมไม่รู้อะไรเลย แต่ก็
 เหมือนดวงผมนั่งว่างๆ อยู่เดือนสองเดือนกะว่าจะเริ่มหางาน
 ใหม่แล้ว พี่ห้องเสียงก็เรียกไปลองพากย์เพื่อจะทดสอบไมค์และ
 เจ้าหน้าที่มาเห็นพอดีก็บอกว่าผมพากย์ได้ เลยได้ลองพากย์บ้าง
 นิดหน่อยเป็นนักพากย์ฝึกหัด พอเริ่มทำว่าจะหางานใหม่ก็ได้
 พากย์จริงอาทิตย์ละวันสองวัน พอคิดว่าคงไม่ได้เป็นงานประจำ
 จะหางานใหม่ก็ได้พากย์เพิ่มอีกวัน จนครบ 5 วันและเต็ม 7 วัน
 ในที่สุด สรุปลงเลยไม่ได้ไปไหนซักที่...”

(ผู้จัดการรายวัน, 2545: 3)

“...พี่ทำงานเป็นช่างอยู่ แต่ใฝ่ฝันอยากจะเป็นนักพากย์
 กะเค้าบ้าง เคยจัดรายการวิทยุ มีใบผู้ประกาศแล้ว ลองอัดเสียง
 ของตัวเอง แล้วมาดักกรอนักพากย์ทุกวันเพื่อให้เค้าเอาเสียงเรา
 ไปฟัง อีกทั้งเป็นการเปิดตัวเองให้นักพากย์รู้จักด้วย วันหนึ่งเจอ
 คุณสุภาพ ไชยวิสุทธิกุล เลยฝากฝังตัวเองเป็นศิษย์ ท่านก็ให้
 ตามไป เริ่มแรกก็ตามไปทุกที่ที่นักพากย์ไปคอยถือกระเป๋า
 ชงกาแฟ ท่านให้ทำอะไรก็ทำ เวลาคุณสุภาพพากย์ก็คอยสังเกต
 พอได้โอกาสพากย์ก็เริ่มพากย์ตัวเล็กตัวน้อยนิดๆ หน่อยๆ ตั้งแต่

วันแรกที่ตัดสินใจจะเป็นนักพากย์จนได้เป็นนักพากย์อาชีพ ได้
ร่วมทีมเดียวกับครูที่เคยสอนเรา ใช้เวลานานเกือบ 7 ปี...”

(ธวัช รัตตะชัย, สัมภาษณ์, 8 กุมภาพันธ์ 2546)

วิธีการที่บุกถึงตัวนักพากย์ถึงแหล่งข้อมูล เป็นอีกวิธีหนึ่งที่จะสามารถนำไปสู่อาชีพนักพากย์ได้ แต่ต้องพิจารณาตัวเองอย่างจริงจัง เพราะอาจต้องใช้เวลาเป็นหลายเดือนหลายปีกว่าจะถึงเป้าหมายได้

อีกวิธีการหนึ่งเป็นสถาบัน โรงเรียนฝึกหัดนักพากย์ ที่จัดตั้งมาเพื่อถ่ายทอดวิธีการพากย์โดยเฉพาะ มีการจัดทำเป็นหลักสูตร สอนทฤษฎีพร้อมปฏิบัติ มีค่าใช้จ่ายในการอบรม แต่เป็นวิธีการที่เปิดกว้างสำหรับทุกคนที่สนใจ บางคนอาจจะไม่ได้อยากเป็นนักพากย์แค่อยากรู้ อยากรอง ประสบการณ์แปลกใหม่ ก็เข้าหลักสูตรการพากย์จากสถาบันที่จัดตั้งขึ้นโดยนักพากย์ได้

4.3.3 สัมครเรียนหลักสูตรอบรมการเป็นนักพากย์

จากที่ผู้วิจัยได้ไปฝึกอบรมมาจากกลุ่ม Great Imagine (GIM) สอนโดยคุณศุภสร มุมแดง 1 หลักสูตร 48 ชั่วโมงต่อหลักสูตร 6,000 บาท เมื่อเรียนจบจะได้ประกาศนียบัตรจากโรงเรียนฝึกวิชาชีพ จากกระทรวงศึกษาธิการ อีกแห่งหนึ่งคือ สถาบันศิลปภาพยนตร์และการบันเทิง Film & Boardcasting Institute (FBI) 36 ชั่วโมงต่อหลักสูตร 10,000 บาท เดิมทีในครั้งแรกนำทีมสอนโดยคุณรอง คำมูลคดี แต่มีปัญหาขัดข้องเกี่ยวกับอาจารย์ผู้สอนเปลี่ยนมาหลายท่าน ปัจจุบันเป็นคุณธรรมรัตน์ นาคสุริยะ เป็นผู้สอน อีกสถานที่หนึ่งที่เปิดสอนก็คือหลักสูตรสอนการพากย์ของสมาคมนักพากย์ภาพยนตร์แห่งประเทศไทย นำทีมโดยคุณสมพงษ์ วงษ์รักไทย นายกสมาคมนักพากย์ภาพยนตร์แห่งประเทศไทย คนปัจจุบัน จำนวน 36 ชั่วโมงต่อหลักสูตร 4,000 บาท และยังมีอีกหลายแห่งที่ทำ

การเปิดสอน เช่น ทีมพากย์อัศวินของคุณอัศวิน เอกมนตรี* ซึ่งได้เปิดอบรมนักพากย์มาหลายรุ่นแล้ว การเรียนการสอนแต่ละแห่งก็จะเน้นการให้พากย์กับอุปกรณ์เหมือนที่นักพากย์ใช้พากย์จริง อาจารย์นักพากย์ที่เป็นผู้สอนก็คอยชี้จุดเด่นจุดด้อยของผู้เรียนแต่ละคนแล้วปรับแก้ไขกันไป แต่ชั่วโมงเรียนเพียงไม่กี่ชม. คงไม่สามารถทำให้ทุกคนที่เรียนเป็นนักพากย์ได้ เป็นแค่วิธีการเบื้องต้นให้รู้ว่าการพากย์ต้องทำอะไร และเทคนิคเพียงเล็กๆ น้อยๆ ที่อาจารย์ผู้สอนถ่ายทอด หลังจากจบหลักสูตรต้องนำไปฝึกต่อด้วยตัวเองเพิ่มเติม และการเข้าไปขอสมัครเป็นนักพากย์ฝึกหัดในทีมพากย์หรือองค์กรต่างๆ ที่มีงานพากย์ ก็อาจจะง่ายขึ้นเนื่องจากมีพื้นฐานด้านการพากย์มาบ้างแล้ว

สถาบันเหล่านี้อาจเป็นอีกทางเลือกหนึ่งสำหรับผู้สนใจในด้านการพากย์ภาพยนตร์และเป็นวิธีการหนึ่งที่จะนำการประกอบอาชีพนักพากย์ได้ ดังเช่นผู้ที่จบหลักสูตรจากสมาคมนักพากย์ภาพยนตร์แห่งประเทศไทยคุณสมพงษ์กล่าวว่า

“...พอนักเรียนเขาเรียนจบจากสมาคมนักพากย์ฯ ก็ยังได้ติดต่อกันกับเพื่อนร่วมรุ่นที่เรียนด้วยกัน และกับอาจารย์โทรคุยกันตลอด มีงานอะไรที่ไหนก็ลองบอกให้ลองไปดู พอดีที่ตีดำช่อง 7 ของ คุณสมยศ สว่างวิบุตย์ ทำการตูนสุดสาคร ให้เขาได้รับเป็นผู้ควบคุมการพากย์ จึงเรียกนักเรียนรุ่นแรกมาลองทดสอบเสียงดู ปรากฏว่าพากย์ได้กันหลายคน มีดีเจยุ่ง ซีนีนิรมล กิจกัญญาโชชัย พากย์เป็นนางละเวง ตอนนี้เป็นนักพากย์ฝึกหัดที่พันธมิตรด้วย เพื่อนๆ ร่วมรุ่นของเขาก็มีได้พากย์เสียงสุดสาคร ส่วนคนอื่นๆ ก็พากย์ตัวละครบทเล็กๆ น้อยๆ ร่วมกับนักพากย์อาชีพ”

(สมพงษ์ วงษ์รักไทย, สัมภาษณ์, 28 ตุลาคม 2545)

* คุณอัศวิน เอกมนตรี เป็นหัวหน้าทีมพากย์อัศวิน เปิดหลักสูตรอบรมนักพากย์ ติดตามรายละเอียดข้อมูลเกี่ยวกับการฝึกอบรมได้ที่ www.assawin.com เป็น เว็บไซต์แห่งเดียวที่มีเรื่องราวเกี่ยวกับการพากย์

“...มีนักเรียนหลักสูตรพากย์ที่ FBI รุ่นแรกแหกกันไปสมัครเล่นเกมช่อง 9 รายการยอดคนตะลุยฝุ่น ที่มีเทปหนึ่ง เป็นตอนนักพากย์ตะลุยฝุ่น คิดคนที่เหมาะจะเป็นนักพากย์เพียงคนเดียว จะได้เงินรางวัลและได้เข้าไปทำงานที่ CVD มีเงินเดือนให้ด้วย แล้วก็ได้คนที่เรียนที่ FBI เป็นผู้ชายจำชื่อไม่ได้แล้ว ตอนนั้นอาจารย์ยังสอนอยู่ที่นั่นเป็นคนสอนเอง...”

(ศุภสร มุมแดง, สัมภาษณ์, 22 ตุลาคม 2545)

จากวิธีการในการเรียนรู้ฝึกอบรวมทั้ง 3 วิธี ล้วนแต่เป็นวิธีการที่จะนำไปสู่การเป็นนักพากย์ได้ทั้งสิ้น ขึ้นอยู่กับวิธีการและความสามารถของแต่ละบุคคล และในการเริ่มต้นของการเป็นนักพากย์โดยเฉพาะนักพากย์รุ่นใหม่ส่วนใหญ่ นักพากย์ที่ทำการสอนและนักพากย์ที่มีประสบการณ์ต่างเห็นตรงกันว่านักพากย์รุ่นใหม่ ๆ จะมีปัญหาที่ต้องระวางดังนี้ คือ

1) การเปล่งเสียงภาษาไทยไม่ชัดเจน

คนรุ่นใหม่ส่วนใหญ่พูดไม่ชัด เนื่องจากลักษณะการพูดของคนรุ่นใหม่ส่วนใหญ่จะไม่ค่อยชัดเจน เช่นการออกเสียงตัวอักษรภาษาไทยบางตัวที่ยากแก่การแก้ไขเนื่องจากลักษณะการฝึกหัดการพูดตั้งแต่ในวัยเด็ก เช่นตัวอักษร ด ซึ่งจะมีลักษณะของคนลิ้นแบ ดังนั้น จึงทำให้ไม่สามารถเปล่งเสียงได้ตามปกติ หรือ ตัวอักษร ส หรือ เสียงควบกล้ำ ทร ซึ่งจะเปล่งเสียงและลมออกทางกระพุ้งแก้มทั้งสองข้างแทนที่การปล่อยลมออกกระหว่างไรฟันตามปกติ หรือตัวอักษร จ ฉ ท ซึ่งจะมีการออกเสียงเป็นสำเนียงตามภาษาอังกฤษ ซึ่งกรณีเหล่านี้เป็นกรณีที่พบบ่อยในกลุ่มของนักพากย์รุ่นใหม่

2) การออกเสียงไม่ถูกต้องตามอักขระวิธี

การพูดตุ๋ม คือการเปล่งเสียงคำพูดบางคำให้มีลักษณะใกล้เคียงกับการเปล่งเสียงที่ถูกต้อง แต่เป็นการเปล่งเสียงที่ผิด เช่น คำว่า มหาวิทยาลัย ซึ่งควรออกเสียงตามหลักของการออกเสียงคำควบกล้ำ มะ-หา-วิด-ทะ-ยา-ลัย แต่จะใช้วิธีการพูดแบบตุ๋ม เป็นการรวบเสียงคำและทำให้การออกเสียงผิดเพี้ยนเป็น มะ-หา-ลัย โดยไม่ออกเสียง วิด-ทะ-ยา เป็นต้น

3) การเปล่งเสียงที่ขาดน้ำหนัก

การให้เสียงพากย์ที่ไม่มีน้ำหนัก เสียงลอย* หรือเสียงเหินเนื่องจากโอกาสในการเรียนรู้ร่วมกันระหว่างนักพากย์รุ่นเก่าและนักพากย์รุ่นใหม่มีน้อย อีกทั้งนักพากย์รุ่นใหม่ขาดประสบการณ์ จึงทำให้การกำหนดหรือการตั้งเสียงพากย์ให้เหมาะสมยังทำได้ไม่ดีเท่าที่ควร ถึงแม้ว่าไม่ต้องตัดเสียง ใช้เสียงจริงตามธรรมชาติ และพากย์ให้คล้ายคลึงกับต้นฉบับมากที่สุดก็ตาม แต่การให้น้ำหนักของคำในประโยคหรือการเน้นคำเป็นเรื่องของความชำนาญ จึงทำให้เสียงขาดน้ำหนัก เวลาฟังทำให้เสียงลอย ไม่กลมกลืนกับนักพากย์อาชีพ ถึงแม้จะผ่านการผสมเสียงด้วยเทคโนโลยีแล้วก็ตาม หรือในบางกรณีของการจบประโยค ส่วนใหญ่ท้ายเสียงจะเหินขึ้นสูง ส่วนหนึ่งมาจากการพากย์ที่ไม่มีการโต้ตอบซึ่งกันและกัน ความเป็นมือใหม่จึงทำให้ต้องใช้สมาธิกับการพากย์ในแต่ละประโยคมาก ดังนั้น รูปแบบของการเปล่งเสียงในแต่ละประโยค ซึ่งลักษณะเหล่านี้ อาจเกิดขึ้นโดยไม่รู้ตัว และจับความผิดปกติได้ค่อนข้างยาก หากไม่ได้ไล่ฟังเสียงตั้งแต่ต้นจนจบ

เมื่อนักพากย์รุ่นใหม่ได้รู้ข้อบกพร่องของตัวเองก็ต้องพยายามฝึกฝนและปรับปรุงแก้ไข การฝึกด้วยตัวเอง การสมัครเข้าเป็นนักพากย์ฝึกหัด และสมัครเรียนเป็นจริงเป็นจังกับหลักสูตรที่มีการอบรมนักพากย์ เป็นวิธีการที่นักพากย์รุ่นใหม่สามารถนำไปสู่อาชีพนักพากย์ได้ทั้งสิ้น การเป็นนักพากย์อาชีพนั้นต้องใช้ความสามารถเฉพาะตัวและ

* เสียงลอย หมายถึง มิติของเสียงที่ผิดไปจากความเป็นจริง ทั้งในด้านตำแหน่ง ความลึกของเสียง ซึ่งไม่สัมพันธ์กับภาพที่เห็น ทำให้เกิดความรู้สึกที่ผิดธรรมชาติ เนื่องจากเสียงไม่กลมกลืนกับภาพ

ความพยายาม กว่าจะจะเป็นนักพากย์ได้ อาจต้องใช้เวลายาวนานเพื่อที่จะฝึกฝนจนเก่ง นักพากย์ต้องเรียนและเรียน คือเรียนแบบวิธีการพากย์ของนักพากย์ชั้นครูที่มี ประสบการณ์เพื่อนำมาปรับใช้กับการพากย์ให้เหมาะกับตัวเองและเรียน คือการเรียนรู้ ฝึกฝนตั้งแต่เริ่มหัดพากย์ จนกระทั่งพากย์อาชีพก็ยังคงเรียนรู้กันไปเรื่อยๆ เพื่อให้ การพากย์มีการพัฒนาและได้รับการยอมรับจากผู้ชมภาพยนตร์

4.4 คุณสมบัติพื้นฐานของนักพากย์

การเป็นนักพากย์นั้น ไม่ใช่สิ่งใดที่ใครอยากจะเป็นก็สามารถเป็นได้ เพราะงาน พากย์ภาพยนตร์เป็นศิลปะที่ต้องใช้ความสามารถเฉพาะตัวของผู้พากย์แต่ละคนและต้อง อาศัยพรสวรรค์ที่มีมาแต่กำเนิดอีกด้วย

“...ก่อนอื่น ต้องสำรวจตัวเองก่อนว่า ตัวเองมีเสียงอย่างไร สูง แหบห้าว พุดชัดไหม ลิ้นคับปาก ลิ้นไก่สั้น เวลาพูดจะเร็วหรือยานคาง ถ้าเป็นอย่างที่ กล่าวมานี้อย่างใดอย่างหนึ่ง ก็สมควรเลิกคิดที่จะมีอาชีพนี้เสีย เสียงดีไพละจะเป็น อันดับแรกของนักพากย์...”

(จรี ใจศิริ, 2542: 89)

ส่วนคุณมารศรี อิศรางกูร ณ อยุธยา ได้มีความเห็นต่อคุณสมบัติ ของนักพากย์คล้ายๆ กับคุณจรี ใจศิริ ว่า

“...การพากย์หนึ่งให้ดีขึ้นมิใช่เรื่องง่าย นอกจากการที่จะต้องพากย์ให้ได้ อารมณ์ความรู้สึกที่สอดคล้องกับนักแสดงแล้ว ผู้พากย์ยังต้องจับจังหวะจะโคน ของบทพูดให้พอดี ไม่ขาดไม่เกินให้คนดูเสียอารมณ์ในการดูได้ ซึ่งคุณสมบัติ ต่างๆ เหล่านี้สำหรับตัวดิฉันเองมีพร้อมจนได้รับการยกย่องจากประชาชนคนดู หนึ่งว่า เป็นนักพากย์ที่มีไหวพริบ และปฏิภาณดีเยี่ยมอีกคนหนึ่งในวงการพากย์ ...”

(เทิดเกียรติ 108 ปี บรมครูทิดเขียว, 2542: 14)

จากที่ คุณจรี ไอศิริ และคุณมารศรี อิศรางกูร ณ อยุธยา ศิลปินแห่งชาติ สาขา ศิลปะการแสดง (นักแสดง-นักพากย์) ได้กล่าวไว้ ประกอบกับเกณฑ์ในการพิจารณา รางวัลผู้พากย์ดีเด่นสำหรับเยาวชน ของสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมและประสานงาน เยาวชนแห่งชาติ (สยช.) คือ

1. ใช้อักขระ พยัญชนะที่ถูกต้องและชัดเจน
2. ไม่พากย์นอกบทในทางที่เสื่อมเสีย
3. ชี้ให้เห็นสิ่งที่ดีและไม่ดีแก่เยาวชนในภาพยนตร์ที่พากย์
4. การออกเสียงฟังเป็นธรรมชาติสอดคล้องกับอารมณ์ของผู้แสดง และให้เสียงได้หลายบุคลิก
5. มีความประพฤติส่วนตัวดี และมีมนุษยสัมพันธ์ดี

(สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมและประสานงานเยาวชนแห่งชาติ, 2524: 59)

อีกทั้งคุณสมบัติหลักๆ ของนักพากย์อาชีพหลายๆ ท่านที่ประสบความสำเร็จต่างเห็นตรงกันว่าขาดไม่ได้ในงานพากย์ ดังนั้นผู้ที่จะเป็นนักพากย์ได้จะต้องมีคุณสมบัติที่สำคัญหลายประการ ดังนี้

4.4.1 มีพื้นฐานเสียงที่ดีมีคุณภาพ

นักพากย์ภาพยนตร์ส่วนใหญ่มักจะมีเสียงดี ถ้ามีเสียงหล่อ เสียงสวย ก็ยิ่งจะได้เปรียบกว่าคนอื่น ๆ แต่ถ้าเสียงไม่หล่อ ไม่สวย แต่เสียงต้องมีเอกลักษณ์ เพราะการพากย์ไม่จำเป็นว่า จะต้องพากย์เป็นตัวพระเอกนางเอกเท่านั้น ถ้าหากสามารถเลือกพากย์ตัวละครที่เหมาะสมกับเสียง ก็สามารถเป็นนักพากย์ที่ประสบความสำเร็จได้ ที่สำคัญ เสียงต้องมีพลัง ไม่อู้อี้แบน แหบแห้ง เสียงไม่ขึ้นจมูก มีแก้วเสียงที่มี มีเสียงพูดที่ไพเราะกังวาน พูดจาชัดเจน ลิ้นไม่คับปาก

“...โดยปรกติคนเราจะมีโทนเสียงสูง กลาง ต่ำนักพากย์ที่โชคดีจะมีเสียงโทนกลางๆ ไม่สูงเกินไป ไม่ต่ำเกินไป เพราะ

เสียงสูงแหลม จะปรับลงทุ้มต่ำยาก ส่วนเสียงทุ้ม ปรับเสียงแหลมมากก็จะเหนื่อยและหนัก ดังนั้นเสียงโทนกลางๆ จะได้เปรียบที่สุด เหมือนว่าอยู่ตรงกลางจะเดินไปทางซ้าย ทางขวาก็ถึงก่อน คนอยู่ซ้ายสุดจะเดิมมาขวาสุดเหนื่อยนะกว่าจะถึง...”

(ปริทัศน์ วัชรานนท์, สัมภาษณ์, 11 ธันวาคม 2545)

“...นักพากย์ควรจะต้องมีเสียงกลมๆ กลางๆ ไม่มีเอกลักษณ์ เพื่อที่จะพากย์เข้ากันกับหน้าตัวแสดงไหนก็ได้ ไม่ขัดกัน...”

(เบญญาภา เพิ่มสุริยา, สัมภาษณ์, 10 ธันวาคม 2545)

พื้นฐานเสียงที่ดีไพเราะเสนาะหูแล้วยังรวมถึงโทนเสียงด้วยคนที่เสียงโทนกลางๆ ฟังไม่แปลกหู และกลมกลื่นเมื่อเข้ากับหน้าตัวละครที่พากย์และคนที่มีเสียงโทนกลางนี้สามารถปรับเข้ากับตัวละครได้หลายบุคลิก ถึงแม้ว่านักพากย์จะต้องตัดเสียงในการพากย์ตัวละครบางตัวก็ตาม คุณสมบัติเบื้องต้นแรกของการมีเสียงดีมีคุณภาพนั้นเป็นสิ่งที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ เพราะการตัดเสียงให้มีลักษณะผิดปรกติ เช่น เป็นคนลิ้นแแบ หรือพูดไม่ชัดนั้น สามารถกระทำได้ แต่ถ้าเสียงเดิมโดยธรรมชาติเป็นเช่นนั้นไม่สามารถตัดหรือเปลี่ยนให้พูดชัดเป็นปรกติตามธรรมชาติได้ ดังนั้นการมีพื้นฐานเสียงที่มีคุณภาพดี จึงเป็นคุณสมบัติข้อแรกที่ต้องมีและเรียกได้ว่าเป็นข้อที่มีความสำคัญมากที่สุดอีกด้วยถือได้ว่า มีพรสวรรค์ชั้นเลิศมีโอกาสเป็นนักพากย์และได้เปรียบกว่าคนอื่นๆ เลยทีเดียว

4.4.2 มีทักษะในการอ่านตี ออกสำเนียงภาษาไทยกลางได้ชัดเจน

นักพากย์จะต้องเป็นผู้ที่อ่านหนังสือได้เร็วและถูกต้อง โดยอาศัยสมาธิในการบังคับสายตาให้อ่านบทได้ไว สามารถพากย์ได้อย่างอัตโนมัติ จดจำบทได้โดยไม่ต้องก้มๆ เงยๆ คอยดูภาพกับบท และ

สามารถเข้าใจเนื้อหาของบทพากย์ในแบบที่ไม่ใช่การท่องจำ แต่เป็นการจับใจความสำคัญ อ่านหนังสือได้แตกฉาน อ่านแล้วเข้าใจบท เข้าใจความหมาย ต้องอ่านหนังสือเร็วมาก เพื่อที่จะได้เข้าใจบทได้ง่ายและตีบทแตก โดยอ่านให้เหมือนคำพูดตัวละคร เหมือนบทสนทนา

อ่านออกเสียงออกมาได้ชัดเจน คำควบกล้ำ ร ล ต้องชัดเจน อักษรจะต้องถูกต้องอักษรควบกล้ำต้องชัดเจน เช่น

ฉันรักเธอ ต้องออกเสียง ร ให้ชัดไม่ออกเสียงเป็น ล
ลักเล็กขโมยน้อย ต้องออกเสียงเป็น ล ไม่ออกเสียงเป็น ร
ขวนขวาย ไม่อ่านว่า ขนขาย
กล้ากลืน ไม่อ่านว่า ก้ากิน

สอดคล้องกับที่คุณสมจินต์ ธรรมทัต นักพากย์นักแสดง ได้กล่าวไว้ว่า

“...คนจะพากย์หนังได้ดี ควรจะต้องรู้ภาษาไทยอย่างแตกฉาน อ่านหนังสือคล่อง ตาไว ปากไว ต้องอ่านหนังสือให้ชัดเจน ตัว ร.เรื่อ หรือ ล.ลิง ตลอดจนตัวควบกล้ำต่างๆ ต้องชัดเจน คำไหนไม่แน่ใจว่าจะอ่านอย่างไรก็ควรจะถามไถ่ผู้รู้ หรือเปิดหาในพจนานุกรมดู เพื่อความถูกต้อง...”

(เทิดเกียรติ 108 ปี บรมครูทิดเขียว, 2544: 30)

ถ้าไม่สามารถอ่านให้ได้ชัดเจนก็ถือว่าไม่ผ่าน เป็นนักพากย์ไม่ได้ นอกจากนี้จะต้องมีความรู้พื้นฐานทางภาษาต่างประเทศ เช่นภาษาอังกฤษบ้างพอสมควร เพราะจะได้เปรียบที่สามารถเข้าใจบทได้มากกว่า ออกเสียงได้ถูกต้องและชัดเจนกว่า เช่นในกรณีภาษาอังกฤษ จะทำให้สามารถออกเสียงได้อย่างถูกต้อง อย่างเช่น การเรียกชื่อ Paul (พอล) จะออกเสียงเป็น พร ไม่ได้ หรือ บิลล์ คลินตัน ต้องออกสำเนียงให้ใกล้เคียงเจ้าของภาษาให้ได้ เมื่อเปล่งเสียงออกมา เสียงต้องไม่เหน่อ หรือมี

สำเนียงของภาคใดภาคหนึ่ง เพราะจะทำให้การออกเสียงเป็นภาษากลางมีปัญหา เช่น ภาคเหนือ จะออกเสียง ง ไม่ได้ จะออกเสียงเป็น ฮ แทน เช่น งาน เป็น ฮาน หรือทางใต้ จะออกเสียงมีสำเนียงทองแดง เวลาพูดจะเร็วและรวบ บางครั้งทำให้ฟังไม่ทัน หรือ ออกเสียง ฟ ไม่ได้ จะออกเสียง ค แทน เช่น ฟาร์ม เป็น ความ คนสุพรรณบุรี นครปฐม ราชบุรี ก็ จะออกเสียงเหนือ

เมื่อมีการพากย์บันทึกเสียง กระบวนการผลิตมาจากศูนย์กลางคือกรุงเทพฯ ลักษณะการพากย์แบบเดิมที่มีการแฝงลักษณะท้องถิ่นจึงถูกครอบงำด้วยวัฒนธรรมเมืองกรุง คือไม่มีการใช้ภาษาท้องถิ่นในการพากย์ หรือแม้แต่การพากย์ที่มีสำเนียงท้องถิ่น ที่ไม่เป็นที่ยอมรับในการพากย์ภาพยนตร์ปัจจุบัน นักพากย์ล้วนให้ความเห็นว่า สำเนียงท้องถิ่นจะมีผลต่อการพากย์อย่างแน่นอน เพราะมาตรฐานการพากย์เปลี่ยนไป ทำให้ทุกคนต้องพูดชัดและไม่มีสำเนียงท้องถิ่น และส่วนใหญ่การมีสำเนียงท้องถิ่น จะทำให้การเปล่งเสียงคำพูดภาษากลางไม่ชัดเจน

4.4.3 มีความรอบรู้ ปฏิภาณไหวพริบดี

นักพากย์จำเป็นต้องมีลูกเล่นต่างๆ ที่จะทำให้ผู้ชมรู้สึกเพลิดเพลินในการชมภาพยนตร์ บางครั้งอาจจะมีปัญหาเฉพาะหน้าบางอย่างเกิดขึ้นได้ เช่น บางครั้งนักพากย์ไม่ดูภาพยนตร์หรืออ่านบทพากย์มาก่อนเลย แต่จำเป็นต้องพากย์ทันทีที่นักพากย์ไม่มีโอกาสได้ซ้อมก็ต้องใช้ไหวพริบและปฏิภาณเข้าช่วย ถ้านักพากย์ได้ซ้อมก่อนนักพากย์ก็จะสามารถทราบได้ว่าตอนไหนควรจะพากย์อย่างไรให้ผู้ชมได้รู้สึกสนุกสนานและตอนไหนจะแทรกความรู้เรื่องอะไรลงไปได้บ้าง ถ้านักพากย์ไม่ได้อ่านบทหรือดูภาพยนตร์ก่อน นักพากย์ก็ต้องคิดไปในขณะที่พากย์ ภาพยนตร์ว่าจะต้องพากย์อย่างไร ดังที่คุณพิสิฐ กลิ่นสุวรรณ นักพากย์ที่มีพันธมิตรกล่าวไว้ในนิตยสารแฮมเบอร์เกอร์ว่า

“...การพากย์สมัยนี้มันง่ายเพราะว่าอัดในห้องอัด ผิดเอาใหม่ได้ แต่สมัยผมผัดมันเอาใหม่ไม่ได้คนดูเต็มไปหมด ถ้าผิดเราต้องแก้ตัวให้มันเป็นตลก คนพากย์สมัยก่อนถึงได้พากย์หนังตลก ต้องแก้ไขให้คนดูขำไม่งั้นเขาจะให้เอาปฏิภาณไหวพริบต้องมาก...”

(แฮมเบอร์เกอร์, 2545: 53)

นักพากย์ต้องรู้จักคิดติดตามงานและพยายามปรับปรุงตัวเองอย่างสม่ำเสมอ ต้องเป็นคนหูไว ตาไว สมองไว มีความรู้รอบตัวเกี่ยวกับเหตุการณ์รอบตัว ทันทุกสถานการณ์ มีอารมณ์ขันอยู่ในตัว อีกทั้งนักพากย์ควรจะเป็นผู้มีความรู้รอบด้าน ไม่ว่าจะเป็นเรื่องที่ได้ใกล้เคียงกับเนื้อหาภาพยนตร์ เช่น ทางด้านสังคม วัฒนธรรม ประเพณี หรือความรู้จากข่าวสารบ้านเมือง ซึ่งตัวนักพากย์เองสามารถสอดแทรกความรู้เหล่านี้ เพื่อให้การพากย์สนุกสนานและมีสาระขึ้น แต่ขณะเดียวกันก็ต้องมีขอบเขตในการสอดแทรกความรู้เหล่านี้ด้วย นอกจากนี้นักพากย์ควรมีความรู้ทางภาษาต่างประเทศบ้าง เช่น ภาษาอังกฤษ เพื่อช่วยบทพากย์ในกรณีที่นักแสดง แปลแล้วไม่เข้ากับสำนวนไทย ก็จะช่วยแก้ไขให้พากย์ได้คล่องปากขึ้น การหาความรู้ใหม่ๆ ไม่จำเป็นต้องมาจากหนังสือที่ได้อ่าน หรือข่าวที่ได้ยินแต่เพียงเท่านั้น แต่ความรู้ อาจเกิดจากประสบการณ์ที่ได้พบเห็นกับตนเอง เช่น จากสถานการณ์ในชีวิตจริงของนักพากย์ ก็สามารถนำมาใช้กับการพากย์ได้เช่นกัน

4.4.4 มีประสาทสัมผัสที่รวดเร็ว

การเป็นนักพากย์ที่ดีนั้นจะต้องมีประสาทสัมผัสที่ค่อนข้างไว เนื่องจากการพากย์ต้องใช้อวัยวะหลายส่วนในร่างกายทำงานไปพร้อมๆ กัน ซึ่งในการบังคับอวัยวะต่างๆ ให้ทำงานร่วมกันอย่างมีประสิทธิภาพ จำเป็นจะต้องมี คือ สมาธิ ในการทำงานค่อนข้างสูง เพื่อที่จะบังคับอวัยวะต่าง ๆ เหล่านี้คือ

หู ต้องคอยฟังเสียงสิ่งต่างๆ รอบข้าง ในยุคแรกๆ เนื่องจากไม่มีเสียงเป็นตัวนำ ก็ต้องใช้หูคอยฟังคิวดนตรี คิวเอฟเฟค เพื่อที่จะสามารถตอบทได้ถูกต้อง ในยุคต่อๆ มาที่ต้องฟังเสียงต้นฉบับ ก็ต้องคอยฟังจังหวะว่าเสียงต้องฉบับเริ่มเมื่อใด เพื่อที่จะได้เริ่มพากย์ ให้จังหวะการพูดของนักพากย์ตรงกับจังหวะการขยับปากของนักแสดงในจอในขณะเดียวกัน ก็ต้องคอยฟังเสียงนักพากย์ที่พากย์ร่วมด้วย เพราะจะได้จับจังหวะคิวพากย์ของตนให้สอดคล้องกับนักพากย์คนอื่นๆ ด้วย

ตา นอกจากต้องเป็นคนที่อ่านหนังสือได้เร็วและถูกต้องแตกฉานแล้ว ตาจะต้องไวพอที่จะดูปากของตัวละครในภาพยนตร์พร้อมทั้งจับอริยาบทต่างๆ ของตัวละคร เพื่อให้พากย์ได้อย่างถูกต้อง และต้องใช้สายตาสลับดูบทขึ้นลงด้วยในขณะเดียวกัน เพราะฉะนั้นในขณะที่พากย์ สายตาจะต้องกวาดไปเร็วกว่าปาก คือต้องพยายามใช้สายตาสลับกวาดบทล่วงหน้าให้จบประโยคไปก่อน แล้วจำทั้งประโยคไว้ หรือที่ในวงการนักพากย์เรียกกันว่าอมคำ พอได้จังหวะที่จะพากย์ก็เงยหน้าขึ้นดูจอแล้วปล่อยคำพูดออกไปจะทำให้โอกาสที่ผิดพลาดน้อย และทำให้สามารถสังเกตอาการกิริยาการแสดงของนักแสดงได้ดีกว่าด้วย เพราะฉะนั้นต้องค่อนข้างเป็นคนตาไว อ่านรวบประโยคได้เร็วในขณะที่ก้มๆ เงยๆ พากย์ได้

ปาก ใช้ในการพากย์ ซึ่งต้องเริ่มคำพูดและจบคำพูดให้พร้อม กับตัวละครเสมอ ไม่ใช่เพียงแต่พูดเท่านั้น บางกรณีอาจจะต้องทำประกอบอื่นๆ ด้วย เช่น ผีวปาก ร้องเพลง ให้จังหวะ บางครั้งอาจจะต้องคอยทำเสียงแปลกประหลาดไปด้วย

มือ ต้องคอยพลิกบทเพื่อตามคำ โดยไม่ให้เกิดเสียงดังในระหว่างพลิกบทด้วย ในขณะที่ในสมัยยุคแรกต้องคอยทำเสียงประกอบ หรือ Cut sound ไปด้วย

ในการที่จะใช้ประสาททุกส่วนให้ได้พร้อมเพรียงกันนั้น สมองจะต้องคอยสั่งการและทำงานอยู่ตลอดเวลา เพราะไม่ใช่ว่าในการพากย์ทุกครั้ง ทุกสิ่งทุกอย่างจะราบรื่นเสมอไป ส่วนใหญ่ปัญหาที่เจอก็คือ บทพากย์เพราะถ้าหากบางครั้ง บทขาดตกบกพร่อง นักพากย์จะต้องใช้สมองคิดแก้ไขสถานการณ์ให้ได้ อาจจะใช้วิธีการด้น คือการพากย์โดยไม่มีบท เหมือนกับลิเก หรือตลก ที่ในบางครั้งในการเล่นสด มีการนอกบท ก็ต้องด้นไป โดยพยายามใช้คำหรือเหตุการณ์ที่เกี่ยวข้องกับสถานการณ์ที่เผชิญอยู่ในฉากนั้นๆ เพื่อให้แก้ปัญหาเฉพาะหน้าไปได้

4.4.5 มีความอดทนสูง สุขภาพดีทั้งกายและใจ

โดยเฉพาะนักพากย์ฝึกหัด การยอมรับของผู้ชมยังไม่มี เพราะผู้ชมส่วนใหญ่ยังยึดติดกับเสียงพากย์เก่า อาจเกิดอคติกับเสียงพากย์ใหม่ที่ฟังไม่ชินหู ดังนั้นการที่จะเป็นนักพากย์ได้ก็ต้องอาศัยความอดทนอย่างมาก ที่จะทำให้นายอมรับเสียง ต้องอดทนต่อเสียงวิจารณ์อย่างคุณปริทัศน์ วัชรานนท์ หัวหน้าทีมพากย์พันธมิตรกล่าวถึงความผิดพลาดของตัวเองที่ยากจะลืมว่า

“...มีหนังอยู่เรื่องหนึ่งที่เป็นความผิดพลาด เรื่อง *Battle Royal* เกมรกรโรงเรียนพันธุ์โหด เป็นหนังญี่ปุ่นที่พี่ชอบมาก จริงๆ เนื้อเรื่องมันแรงหนักมาก เจ้าของหนังกลัวไม่ผ่านเซ็นเซอร์บอกให้พวกพี่พากย์ฮาๆ ไปเลยแหกบทตามใจชอบ เพื่อลดตึกรึความแรงของหนัง กลายเป็นว่าไปหักทางหักอารมณ์หนัง ยังเสียใจอยู่เลยไม่น่าพากย์ไปแบบนี้ รู้สึกว่านักวิจารณ์และกลุ่มคนดูบางกลุ่มด่าละเลย มันก็จริงอย่างที่เค้าว่า...”

(ปริทัศน์ วัชรานนท์, สัมภาษณ์, 11 ธันวาคม 2545)

จากคำกล่าวของคุณปริภังค์ วัชรานนท์ สอดรับกับกระแสวิพากษ์
วิจารณ์จากสื่อมวลชนคนดูหนึ่งค่อนข้างแรง ในคอลัมภ์คนถือรีโมทเขียน
โดยนิ้วเพชร กล่าวว่า

“...ใครไปดูหนังเรื่อง *Battle Royal* แล้วจะรู้สึกเศร้าเอามากๆ
เพราะหนังที่ทำออกมาได้กินหัวใจเรื่องนี้ ถูกทำลายเสียยับเยินราวกับ
หนังตลกราคาถูกกันทีเดียว เหตุเพราะคนพากย์พยายามตั้งใจใส่มุขกัน
ตลอดทั้งเรื่อง แต่มุขตลกเหมาะกับหนังตลกไม่ใช่หนังที่เข้มข้นจริงจัง
เพราะฉะนั้นการเอามุขทั้งหลายมาใส่ไว้ในหนังที่เข้มข้นจริงจังหรือ หนัง
ที่ผู้สร้างเขาไม่ได้ตั้งใจให้ตลกนั้นมันจึงเป็นการทำลายหนังของเขาอย่าง
น่าสังเวช ทำลายแบบขาดกาลเทศะโดยสิ้นเชิง...”

(ผู้จัดการรายวัน, 2545: 8)

การที่ได้รับคำติชมจากนักวิจารณ์คนดูต้องยอมรับและนำมา
ปรับปรุงแก้ไขเป็นบทเรียน ไม่ปล่อยงานให้ผ่านไปได้อย่างบางครั้ง
หนังที่มีบทพูดเยอะเร็วต้องใช้เวลาบางเรื่องข้ามคืนข้ามวัน อีกทั้ง
การทำงานเป็นทีมต้องสามัคคีงานถึงจะออกมาดีและสมบูรณ์ และขณะ
เดียวกันก็ต้องอดทนต่อการฝึกฝน ให้เกิดความชำนาญ เพราะการซ้อม
บ่อยจะช่วยให้ทราบจุดบกพร่อง และหาทางแก้ไข ปรับปรุงในที่สุด

เนื่องจากการพากย์ภาพยนตร์มีระยะเวลาการทำงานค่อนข้างยาว
นาน บางครั้งต้องนั่งทำงานวนหนึ่งๆ เกิน 12 ชม.ทำงานกันเป็นทีม การ
ที่จะมีเวลาส่วนตัวหรือให้กับครอบครัวค่อนข้างน้อย เพราะถ้าคนหนึ่ง
หยุดที่งานที่เหลือก็ทำงานลำบาก ดังนั้น การที่จะมีวันหยุดทุกวันเสาร์-
อาทิตย์หรือวันหยุดนักขัตฤกษ์จึงเป็นเรื่องที่ทำค่อนข้างยาก การทำงาน
เป็นกลุ่ม อาจทำให้มีการกระทบกระทั่ง ขัดแย้งกันบ้าง ดังนั้นจึงต้องค่อนข้าง
มีความอดทนเพราะบางครั้งอาจมีแรงกดดันในการทำงานสูง ยิ่งถ้า
เป็นทีมพากย์สังกัดโทรทัศน์ความกดดันสูง เพราะใครๆ ก็อยากเข้ามาทำ
เพราะงานมีตลอด รายได้แม้ไม่มากแต่สม่ำเสมอ แต่ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับคน

จัดสรรที่มพากย์ว่าจะพอใจหรือไม่ ถ้าเกิดปัญหาไม่พอใจกันมีสิทธิ์ที่จะโดนลดงานหรือไม่ให้งาน ทำให้ต้องออกจากทีมโดยปริยาย อย่างช่อง 3 นักพากย์ทุกคนไม่มีข้อผูกมัด รับงานนอกได้อิสระ เช่น งานพากย์วิดีโอ ถือว่าเป็นนักพากย์อิสระรับเงินตามจำนวนชิ้นงานไม่มีเงินเดือนประจำ ทำให้มีความกดดันสูงระหว่างผู้ร่วมงานกันเอง และผู้จัดสรรงานให้กับนักพากย์

คุณสมบัติเบื้องต้นทั้งหมดที่กล่าวมาข้างต้นเป็นสิ่งจำเป็นที่นักพากย์และผู้ที่จะเริ่มเข้ามาเป็นนักพากย์ต้องมีเป็นทุนเดิม ซึ่งเป็นความเห็นส่วนใหญ่จากนักพากย์ผู้มีประสบการณ์และประสบความสำเร็จในอาชีพการพากย์มายาวนาน แต่นี่เป็นเพียงแค่คุณสมบัติเบื้องต้นที่เมื่อได้มาเป็นนักพากย์แล้ว มีการเรียนรู้ฝึกฝนในการทำงานจนมีความชำนาญเป็นมืออาชีพ นักพากย์แต่ละคนก็จะมีกลวิธีหรือเทคนิคต่างๆ ในการพากย์ที่เป็นเอกลักษณ์เหมือนหรือแตกต่างกันออกไป นั่นก็คือสิ่งที่ทำให้ผลงานพากย์ออกมาเป็นที่ยอมรับจากกลุ่มผู้ชม และบุคคลในวงการพากย์

4.5 กลวิธีในการพากย์ภาพยนตร์โทรทัศน์

เมื่อมีคุณสมบัติพื้นฐานของการเป็นนักพากย์แล้ว การที่จะเป็นนักพากย์อาชีพที่ได้รับการยอมรับนับถือในฝีมือของคนในวงการเดียวกัน หรือกระแสดอรับของกลุ่มผู้ชม นักพากย์แต่ละท่านมีกลวิธีในการทำงานการพากย์อย่างไร เพื่อให้ผลงานออกมามีเอกลักษณ์ นักพากย์หลายๆ ท่านต่างมีกลวิธีเหมือนหรือแตกต่างกันออกไป กลวิธีในการพากย์นั้นเกิดขึ้นพร้อมกับประสบการณ์ที่สั่งสมมายาวนานของนักพากย์ เพื่อตอบสนองต่อการทำงานพากย์ และตรึงผู้ชมให้ได้สนุกเพลิดเพลินกับภาพยนตร์จากต่างประเทศที่สื่อสารด้วยเสียงของนักพากย์คนไทย

ลักษณะโดยรวมของรูปแบบภาพยนตร์ต่างประเทศ (ภาษาจีน ภาษาอังกฤษ)* ที่ได้แพร่ภาพทางสื่อโทรทัศน์ มีลักษณะดังนี้

1. ภาพยนตร์เรื่องยาว หมายถึง ภาพยนตร์ที่เสนอขายตั้งแต่ต้นจนจบภายในครั้งเดียวและมีความยาวตั้งแต่ 1 – 2 ชั่วโมง ภาพยนตร์เรื่องยาวมักจะถูกบรรจุอยู่ในชุดรายการที่มีชื่อเรียกต่างกันไป เช่นรายการ มิวีออนทรี หนึ่งดั่งวันหยุด Big Cinema หนึ่งดั่งแดนมังกร เป็นต้น แล้วแต่เจ้าของรายการจะตั้งผู้ชมไม่จำเป็นต้องติดตามชมทุกครั้ง เนื่องจากเป็นการเสนอขายจบเรื่องในครั้งเดียว ซึ่งถือเป็นความสะดวกของผู้ชม
2. ภาพยนตร์ชุด หมายถึง ภาพยนตร์ที่มีเนื้อหาแบ่งออกเป็นตอนๆ และจะเสนอขายติดต่อกันไปจนจบตามจำนวนตอนของภาพยนตร์ชุดนั้นๆ ทั้งนี้สามารถแบ่งออกได้เป็น 2 ประเภทคือ
 - 2.2.1 มีโครงเรื่อง (Plot) เดียวตลอดเรื่อง เช่น ภาพยนตร์จีนชุด มังกรหยก เพื่อนรักหักเหลี่ยมโหดภาค 1 และ 2 อ้อยเขียวป้อ ทางช่อง 3 ซึ่งจะมีโครงเรื่องเดียวกันตลอดเรื่อง และเป็นเรื่องยาวติดต่อกันไปจนจบ ผู้ชมจะต้องติดตามชมโดยตลอด เพราะถ้าหากขาดการติดตามชมก็อาจจะไม่สามารถปะติดปะต่อเรื่องได้
 - 2.2.2 มีโครงเรื่อง (Plot) แยกจากกันในแต่ละตอนหรือที่เรียกว่า ภาพยนตร์ซีรีส์ เช่น ภาพยนตร์จีนเรื่อง ตำนานรักดอกเหมย ช่อง 3 The X File ช่อง 7 เป็นต้น ซึ่งเป็นภาพยนตร์ชุดที่เป็นเรื่องยาว แต่ละตอนจะมีโครงเรื่องแยกจากกันโดยเด็ดขาด ภาพยนตร์ชุดประเภทนี้ หากได้รับความนิยมจากผู้ชมมาก เมื่อจบชุดไปแล้วก็นำมาสร้างใหม่เป็นตอนต่อได้

* เกณฑ์ในการแบ่งภาษา(จีน อังกฤษ) เป็นการแบ่งในเชิงการพากย์ โดยนักพากย์ส่วนใหญ่ให้ความเห็นตรงกันตามความถี่ของจำนวนงานที่พากย์ และลักษณะที่แตกต่างกันในการพากย์

ลักษณะเฉพาะของภาษาต้นแบบในการพากย์ภาพยนตร์

ภาษาแต่ละภาษาจะมีเอกลักษณ์และลักษณะเฉพาะของตัวเอง ซึ่งจะเป็นตัวกำหนดให้กลวิธีการพากย์ต่างกันไป แบ่งได้ตามลักษณะประเภทของภาษาดังนี้

1. ภาพยนตร์ภาษาอังกฤษ

ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่คนไทยจะคุ้นเคยเป็นอย่างดีเมื่อเปรียบเทียบกับภาษาอื่น จนเรียกกันติดปากว่า หนังฝรั่ง ในแต่ละปี ภาพยนตร์ที่มีเสียงเป็นภาษาอังกฤษ จัดได้ว่าเป็นภาพยนตร์ที่เข้ามาฉายในไทยมากเป็นอันดับหนึ่ง นักพากย์จึงค่อนข้างคุ้นเคยกับหนังฝรั่งเป็นอย่างดี หลายคนได้ให้ความคิดเห็นเกี่ยวกับหนังฝรั่งไว้ว่า

“...ภาษาเป็นตัวกำหนดนักพากย์ อย่างในภาษาอังกฤษ เวลาพากย์หนังฝรั่งเรารู้ได้เลยว่า เสียงค่อนข้างตรง นิ่ง แล้วก็นุ่ม เพราะฉะนั้นเวลาพากย์เราก็ต้องคอยจับเสียงตามเขา จะให้พากย์กระซกแบบหนังจีนก็ไม่ได้ เพราะมันไม่ใช่สไตล์นั้น...”

(รัตนา ปัจจุบัน, สัมภาษณ์, 9 ธันวาคม 2545)

“...หนังฝรั่งจะสุ่ม นุ่มลึก มีลีลาของเขา...”

(สมพร อ่วมใจบุญ, สัมภาษณ์, 10 กุมภาพันธ์ 2546)

“...พากย์หนังฝรั่งจะไม่มีการทำเสียงเล็กเสียงน้อย เวลาพากย์หนังฝรั่งต้องนุ่มนวล เพราะพวกนี้จะมีบุคลิกของเขา...”

(นัยนา ทิพย์ศรี, สัมภาษณ์, 17 กุมภาพันธ์ 2546)

จะเห็นได้ว่านักพากย์แต่ละคนจะมีแนวความคิดเกี่ยวกับลักษณะของ
 หนึ่งฝรั่งที่ค่อนข้างใกล้เคียงกัน ซึ่งเราสามารถสรุปลักษณะของภาษาและการ
 พากย์หนึ่งฝรั่งหรือหนึ่งที่ใช้ภาษาอังกฤษได้ดังนี้

- 1.1 สำเนียงการพูดของภาษาอังกฤษ เวลาพูดมักจะมีการหยุดกลางประโยค หรือ
 มีการดังเลไม่แน่ใจ อย่างเช่น ah, well, umm แล้วหยุดรอจังหวะ เป็นต้น
- 1.2 การจบประโยค จะไม่เน้นที่ต้องลงท้ายด้วยคำว่า คะ ครับ เพราะเนื่องจาก
 ลักษณะของภาษาอังกฤษที่จะไม่มีคำลงท้าย ถึงแม้ว่าจะมีระดับของภาษาที่
 แตกต่างกันในประโยค ก็ไม่ควรจบคำท้ายเช่นเดียวภาษาไทย เพราะจะทำให้
 ประโยคนั้นๆ ไม่มีน้ำหนัก
- 1.3 ลักษณะของภาพยนตร์จะมีจังหวะทิ้งของประโยค มีลีลาที่ขึ้นอยู่กับช่วง
 เวลา เพราะฉะนั้นการพากย์ต้องให้จังหวะตาม เหมือนเป็นการตบมุขให้หลัง
 จังหวะพอดี
- 1.4 ความสัมพันธ์ระหว่างตัวละคร จะไม่มีลำดับชั้นของภาษา เช่น คำว่า I
 สามารถแทนความหมายได้ทั้งพ่อ แม่ พี่ น้อง ไม่แตกต่างกัน ดังนั้น จึงต้อง
 คำนี้ถึงคำสรรพนามของตัวละคร ซึ่งแสดงความสัมพันธ์ต่อกัน ในกรณีที่
 ผู้แปลบทผิดพลาด นักพากย์จะต้องแก้ไขเพื่อช่วยหนังได้
- 1.5 รูปแบบของภาษาจะค่อนข้างนุ่มนวล แต่กระชับ ไม่กระแทกกระทั้นเหมือน
 เช่น ภาษาจีน ดังนั้นในการพากย์จะต้องไม่พยายามทิ้งหางเสียงในตอนท้าย
 ประโยค

ในเรื่องของการพากย์ภาพยนตร์ภาษาอังกฤษไม่เป็นที่นิยมการเล่นนอกบท
 เพราะจะทำให้เสียอรรถรสของหนัง เนื่องจากมีกรอบกำหนดเรื่อง ช่วงเวลาของ
 หนัง ถ้าเล่นนอกบทหรือสอดแทรกมากเกินไปหรือไม่ถูกจังหวะจะทำให้ความหมาย
 ของภาพยนตร์เสียไปและไม่เข้ากับรูปแบบของภาพยนตร์ เมื่อเปรียบเทียบกับ
 ภาพยนตร์จีนแล้ว จะมีโอกาสหรือจังหวะให้เล่นนอกบทได้มากกว่า

จากลักษณะดังกล่าว จึงทำให้วิธีการพากย์หนังฝรั่ง มีรูปแบบที่ต่างไปจากหนังประเภทอื่น การที่นักพากย์สามารถจับจุดสำคัญเหล่านี้และนำมาประยุกต์ให้เข้ากับการพากย์ของตัวเอง ก็จะเป็นจุดหนึ่งที่ทำให้การสื่อความหมายทางภาษาชัดเจนมากขึ้น และทำให้ประสบความสำเร็จได้อย่างเช่นนักพากย์หลายคนที่กำลังกล่าวมาแล้วข้างต้น

ข้อจำกัดทางภาษาจะเป็นปัญหาสำคัญที่คอยเป็นตัวกั้นกลางความเข้าใจมาทุกยุคสมัย แม้กระทั่งในภาพยนตร์ ที่อาจจะเรียกได้ว่าเป็นศิลปะแขนงหนึ่งที่เคลื่อนไหวด้วยภาษาภาพอันเป็นภาษาเฉพาะที่สามารถเข้าใจได้ แต่ก็ไม่ทั้งหมด (จิระนันท์ พิตรปรีชา, 2541: ก) วัฒนธรรมหลายอย่างที่ไทยเราไม่มี รวมทั้งภาษาสแลงอีกมากมายที่เป็นอุปสรรคในการปรับเปลี่ยนภาษา ในสมัยปัจจุบันคนไทยรู้ภาษาอังกฤษมากขึ้น ดังนั้นการเปิดรับการเรียนรู้ภาษาและวัฒนธรรมของบ้านเขาเมืองเขาก็ง่ายขึ้น ถ้าเปรียบเทียบกับภาษาอื่น

อย่างไรก็ดี การถ่ายทอดถอดความภาษาอังกฤษออกมาให้ได้สมบูรณ์แบบบางครั้งก็ไม่สามารถทำได้ เพราะความหมายอาจจะออกไปในแนวทางหยาบคาย หยาบโดนก็มีพอสมควร ถ้าหากจะแปลออกมาตามตัวอักษร นอกจากจะไม่ได้ใจความแล้ว ยังทำให้เกิดความหมายที่ไม่เหมาะสมขึ้นมาได้ การที่มีบทตลกอยู่ในภาพยนตร์แต่ละเรื่องก็ดูจะเป็นปัญหาหนึ่งในการแปลดังที่คุณจิระนันท์ พิตรปรีชา ได้เขียนไว้ในหนังสือชะงักดูเงาว่า

“...มีบางตอนที่แปลไม่ได้จริงๆ อย่างตอนอาร์โนลด์กดคอมพิวเตอร์แล้วพิมพ์ไปไปตามรหัสคำสั่งต่างๆ หรือ มุขตลก จากเรื่อง (True Lies) ตลกฝรั่งในหนังบางทีก็แปลยากที่สุด เพราะถ้าแปลตรงก็ไม่ตลก ถ้าบิดเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับคนไทย ก็อาจจะได้ผลแต่กลับถูกคนดูอีกกลุ่มหนึ่งเล่นงาน”

(จิระนันท์ พิตรปรีชา, 2541:15)

ในเรื่องของการแปลภาษา และวัฒนธรรมที่เกี่ยวข้องเนื่องจากภาษาจึงเป็นหน้าที่หลักของนักแปลบทที่จะสามารถถ่ายทอดให้มาเป็นภาษาไทยที่คนดูเข้าใจ ครบถ้วนในเนื้อเรื่อง ส่วนนักพากย์จะเป็นตัวสุดท้ายที่จะปรับแต่งภาษาของบทพากย์ให้เข้ากับปากตัวละครได้อย่างลงตัว

นักพากย์ในสมัยก่อนนั้น กลวิธีการพากย์หนังฝรั่ง เพื่อเรียกร้องความสนใจของคนดูและสร้างแบบแผนเอกลักษณ์เฉพาะตัวขึ้นมา เช่น

“...เวลาทิดเขี้ยวพากย์นั้นเสียงทุ้มเป็นส่วนใหญ่ ส่วน ม.ล.รุจิรา นั้นมีเสียงชัดเจนแบบขึ้นจมูกนิดๆ หนังฝรั่งพากย์ไทยสมัยก่อนตอนเริ่มไตเติ้ลพออ่านชื่อเสียงของผู้แสดงเสร็จแล้ว คนพากย์จะต้องแสดงกลเม็ดเด็ดพรายในการพากย์ด้วยการโปรยเรื่อง เช่น บางคนชอบเริ่มต้นด้วยการขบเสภาหรือไม่ก็จบด้วยเสภา บางคนก็รวบรัดมัดประเด็นบอกเค้าโครงความเป็นมาของเรื่อง และคนพากย์หนังสมัยก่อนยังต้องใช้วิธีเล่าประกอบ เพื่อให้คนดูเข้าใจเนื้อเรื่อง...”

(อุดม สุนทรจามร, สัมภาษณ์, 28 กุมภาพันธ์ 2546)

การให้ความสำคัญกับภาษาต้นแบบของภาพยนตร์สามารถส่งผลให้เห็นในการพากย์ได้อย่างชัดเจน เพราะผู้ชมจะรู้สึกคลืนไปกับหนัง มีอารมณ์คล้อยตามไปด้วย แต่มีนักพากย์จำนวนไม่น้อยที่มีความเห็นแตกต่างไปว่าภาษาต้นแบบไม่ส่งผลให้การพากย์แตกต่างกัน แต่ถึงกระนั้นกลุ่มนักพากย์เหล่านี้ก็ได้รับอิทธิพลของภาษาในการพากย์ไปอย่างไม่รู้ตัว เช่นในกรณีการเลือกใช้คำให้เหมาะสม เป็นต้น

2. ภาพยนตร์ภาษาจีน

จากอดีตที่มีการนำเข้าภาพยนตร์ ภาพยนตร์จีนแทบจะไม่มีบทบาทในตลาด ภาพยนตร์ไทยเลย ทั้งๆ ที่มีคนจีน และคนไทยเชื้อสายจีนอยู่ในประเทศไทยไม่น้อย แต่หลังจากที่มีการนำภาพยนตร์จีนชุดเข้ามาฉายทางสถานีโทรทัศน์

ภาพยนตร์จีนกลับได้รับความนิยมอย่างสูง จนกลายเป็นภาพยนตร์ที่ครองตลาดเป็นอันดับสองรองจากหนังฝรั่ง ไม่ว่าจะโรงภาพยนตร์หรือสื่อโทรทัศน์

หนังจีนที่เราได้ชมกันแบ่งได้เป็น 2 ประเภทนั่นก็คือ

- ภาพยนตร์จีนสากลสมัยใหม่ ซึ่งส่วนมากแล้วจะเป็นหนังจากฮ่องกง ซึ่งจะเป็นภาษาจีนกวางตุ้ง จะมีลักษณะที่โจ่งฉ่าง พุดเสียงดัง ดุเดือด ไม่ค่อยนุ่มนวล
- ภาพยนตร์จีนประวัติศาสตร์ ที่มีการต่อสู้ กำลั๋งภายใน จะเป็นจีนแผ่นดินใหญ่เป็นส่วนใหญ่ ซึ่งจะใช้ภาษาจีนกลาง ซึ่งจะค่อนข้างยาวกว่า และยากกว่า โดยมากจะใช้คำพุดพุ่มเฟือย ถ้าเป็นหนังจีนโบราณจะมีลักษณะที่คล้ายกับการแสดงจิว ดังนั้นจะต้องเอื้อนคำ ค่อนข้างมีลีลามาก ต้องทิ้งจังหวะและน้ำหนักเสียงให้อ่อนช้อยตามไปด้วย

ลักษณะของการพากย์ภาพยนตร์จีน จึงต้องขึ้นอยู่กัประเภทของภาพยนตร์ด้วย ว่ามีลักษณะเป็นภาพยนตร์ปัจจุบันที่เป็นสากล หรือภาพยนตร์เชิงประวัติศาสตร์ ซึ่งนักพากย์หลายคนให้ความเห็นไว้ว่า

“...หนังจีนโบราณก็เหมือนกับลิเก จะมีลีลาเป็นช่วงๆ ต้องพากย์เอื้อน ๆ ตามไป...”

(ไมเชิต กฤตนันท์, สัมภาษณ์, 18 มกราคม 2546)

“...พากย์หนังจีนจะต้องมีท่วงทำนอง อย่างหนึ่งจักรๆ วงศ์ๆ ก็ต้องพากย์ทิ้งท้ายเสียง ให้น้ำเสียงเนิบลงไป หนังจีนสากลจะต้องพากย์เร็ว กระชับ ฉะฉาน หางเสียงห้วน ต้องคล่องเพราะส่วนใหญ่บทพุดจะซ้อนกัน คนพากย์ต้องเร็ว ต้องไว ตามหนังทัน...”

(ปริภัตน์ วัชรานนท์, สัมภาษณ์, 11 ธันวาคม 2545)

โดยรวมๆ แล้ว ลักษณะของภาษาและการพากย์ภาพยนตร์จีนหรือภาพยนตร์ที่ใช้ภาษาจีน มีลักษณะดังนี้

2.1 ภาษาจีนเป็นคำโดด สั้นกระชับ คล้ายกับภาษาไทย การพากย์จึงลงจังหวะปากได้มากกว่าภาษาอังกฤษ

2.2 รูปแบบของภาษาจะค่อนข้างไม่นุ่มนวล น้ำเสียงกระแทกกระทั้น ภาพยนตร์จีนสากลจะพูดคล่องแคล่ว เร็ว แต่ในภาพยนตร์จีนโบราณต้องค่อยๆ มีการเอื้อนเอ่ย มีลีลา

2.3 สำหรับภาพยนตร์จีนเชิงประวัติศาสตร์มีการใช้คำเรียกสรรพนามเฉพาะเช่น แม่ นาง ท่านจอมยุทธ์ เจ้า ข้า เป็นต้น

ในเรื่องของการพากย์ ภาพยนตร์ภาษาจีนนิยมการเล่นนอกบท สอดแทรกมุขตลกขำขัน เหตุการณ์ปัจจุบัน เพราะจะทำให้หนังสนุกสนานมีชีวิตชีวา แต่ต้องไม่มากจนเกินไปจนดูเลอะเทอะเสียอรรถรสของภาพยนตร์

ส่วนใหญ่แล้วภาษาจีนจะมีคำที่สั้น แต่มีความหมายลึกซึ้ง คำพูดบางคำที่เมื่อแปลออกมาแล้วแสนจะธรรมดาในสายตาของผู้ชม อย่างเช่น คำดำที่ว่า เจ้า ลูกเต๋า หรือ ลูกไข่เต๋า เป็นคำดำที่ค่อนข้างแรงในภาษาจีน เพราะความหมายจากคำเดิมก็คือ กุญต์้าน แปลว่า โง่ หรือ ซื่อบื้อ แต่เมื่อแปลเป็นไทยแล้ว ความหมายกลับเบาลงไป คนไทยส่วนมากก็จะไม่เข้าใจว่าคำนี้แรงอย่างไร

นักพากย์บางคนที่มีความสามารถ บางครั้งเมื่อบทบาทไม่สมบูรณ์ ก็อาจจะช่วยแก้ไขบทบ้างในขณะที่พากย์ หรือช่วยดัดแปลงบ้างเพื่อให้เข้าใจได้มากขึ้น เพราะสิ่งที่สำคัญที่สุดก็คือ ถ้าหากแม้แต่นักพากย์ยังไม่เข้าใจในสิ่งที่ตนเองพากย์ ก็คงเป็นเรื่องยากที่คนดูจะเข้าใจ

จากลักษณะดังกล่าวนี้ ทำให้นักพากย์หลายคนประสบความสำเร็จอย่างสูง เช่นที่นักพากย์พันธมิตรเป็นต้น จะเห็นได้ว่าถึงแม้ว่าภาพยนตร์ฝรั่งยังมีการทำตัวอักษรบรรยายเป็นภาษาไทยใต้ภาพ (Subtitling) เพื่อทดแทนเสียงพากย์แต่เป็นเรื่องน่าแปลกที่ภาพยนตร์จีนจะต้องพากย์ไม่ว่าจะเป็นภาพยนตร์จีนสำหรับโรงภาพยนตร์หรือทางโทรทัศน์ สาเหตุหนึ่งอาจเนื่องมาจาก คนไทยไม่คุ้นกับภาษาจีนเท่ากับภาษาอังกฤษต่างๆ ที่มีคนจีนและคนไทยเชื้อสายจีนมาก แต่คนรู้ภาษาจีนน้อยกว่าเมื่อเปรียบเทียบกับภาษาอังกฤษ ซึ่งมีลักษณะของความเป็นสากลมากกว่า อีกทั้งบทพูดในภาษาจีนค่อนข้างมาก และซับซ้อนไปมา การใส่คำบรรยายอักษรใต้ภาพจึงไม่เหมาะสมด้วยประการทั้งปวง การถ่ายถอดเป็นภาษาไทยด้วยการพากย์ จึงดูจะเป็นวิธีที่เหมาะสม และง่ายสำหรับผู้ชมมากกว่า

ภาพยนตร์อังกฤษ เนื่องจากหนังฝรั่งมีลีลา มีจังหวะที่เป็นตัวกำหนด ดังนั้น การพากย์ต้องพากย์ให้ถูกจังหวะ เช่น การหยุดกลางประโยค การทิ้งท้ายประโยคในลักษณะการพูดไม่จบประโยค เป็นต้น ถ้าพากย์ไม่ลงจังหวะ ก็เสียอรรถรสของหนัง ซึ่งจะต่างกับภาพยนตร์ประเภทอื่นๆ ที่ไม่เน้นจังหวะของหนัง นักพากย์ที่สามารถจับรูปแบบได้ก็พากย์ได้อย่างสบาย ในขณะที่นักพากย์บางกลุ่มอาจจะไม่คุ้นหรือชินกับลีลาของหนังฝรั่ง ก็อาจจะมีอาการเกร็งเวลาพากย์บ้าง

ภาพยนตร์จีน เนื่องจากภาพยนตร์จีนเข้ามาครองตลาดเป็นอันดับสองในปัจจุบัน นักพากย์ส่วนใหญ่จึงคุ้นเคยกับการพากย์ภาพยนตร์จีน ในหนังจีนสากลการพากย์ต้องคล่อง เร็ว หนักโบราณต้องค่อยๆ เอื้อนเอ่ย มีลีลา ดังนั้น เมื่อเกิดความเคยชิน จึงทำให้การพากย์หนังจีนจึงไม่ยากเหมือนกับหนังฝรั่ง เพราะหนังจีนจะไม่ค่อยเน้นจังหวะการพูดเช่นเดียวกับหนังฝรั่ง

ทั้งภาพยนตร์จีนและภาพยนตร์ฝรั่ง ต่างก็มียารมณ์ของหนังเหมือนกัน คือมีแนว บู๊ ชีวิต ตลก แล้วแต่ว่าแต่ละเรื่องจะเน้นไปในอารมณ์ใด แต่นักพากย์ส่วนใหญ่เห็นว่าภาพยนตร์แต่ละเรื่องก็จะมีอารมณ์เกือบครบทุกอารมณ์ไม่ว่าจะเป็นภาพยนตร์ภาษาใดก็ตาม เรื่องหลักที่นักพากย์ต้องปฏิบัติก็คือพากย์ให้ได้ตามอารมณ์ของตัวละครซึ่งเป็นกลวิธีหนึ่งของนักพากย์ที่จะกล่าวต่อไป

การพากย์ทางโทรทัศน์ ถือได้ว่าเป็นสื่อสำหรับคนทุกชนชั้น ทุกเพศทุกวัย ดังนั้น การใช้ภาษาจะต้องมีขอบเขตที่อยู่ในเกณฑ์ที่ค่อนข้างสูงไม่ว่าจะเป็นความถูกต้อง ความสละสลวยและชัดเจน จำเป็นต้องหลีกเลี่ยงคำหยาบคายหรือคำไม่สุภาพต่างๆ ดังนั้น นักพากย์จะต้องระมัดระวังในการพากย์มาก ถึงแม้ว่าจะมีการแก้ไขเปลี่ยนคำพูดให้เหมาะสมโดยอัตโนมัติ ซึ่งเมื่อมองในแง่อรรถรสของภาพยนตร์แล้ว อาจจะถูกตัดออกไปบ้าง เพราะภาพยนตร์บางเรื่องมีบริบทของการใช้คำพูดที่ต้องหยาบหรือไม่สุภาพ แต่เนื่องจากต้องเปลี่ยนคำพูด อรรถรสที่ควรจะเป็นก็หายไป

เกณฑ์ในการให้เสียงตามบุคลิกตัวละคร

ในชีวิตประจำวันเราอาจได้พบผู้คนมากมาย มีลักษณะรูปร่างและน้ำเสียงแตกต่างกันไป ในการพากย์ก็เช่นเดียวกัน การให้เสียงตามลักษณะบุคลิกของตัวละคร โดยยึด Stereotype ของคนทั่วไปในชีวิตประจำวันที่เราพบเห็นเป็นตัวกำหนด จนกระทั่งกลายเป็นความเคยชิน อย่างเช่น

1. คนตัวใหญ่ อ้วน บุคลิกเสียง ใหญ่ หนา ทึบ ไม่เล็กแหลม ยกเว้นในกรณีที่จงใจให้ตกลงจึงจะบีบเสียงให้เล็ก ตรงกันข้ามกับลักษณะรูปร่างจริงของตัวละคร
2. คนตัวเล็ก ผอม บุคลิกเสียง จะเล็ก แหลม เสียงอาจขึ้นจมูก ไม่มีความเชื่อมั่นในตนเอง กรณีเดียวกันข้างต้น ถ้าต้องการเน้นให้ตกลงจึงจะตัดเสียงให้ตรงกันข้าม
3. คนผิวสี อย่างเช่น พวกอเมริกันผิวดำ ฟันเสียงจะหนา ใหญ่ ห้าว โอกาสที่จะมีเสียงเล็กเป็นไปได้ยากมาก หรือแม้แต่ในกรณีของผู้หญิงก็จะเป็นลักษณะของผู้หญิงเสียงใหญ่ แหบ ห้าว แตก จะไม่ใช่ลักษณะของคนผิวขาว ซึ่งจะใช้เสียงหวาน น้ำเสียงเรียบร้อยได้
4. พระเอก นางเอก โดยทั่วไปแล้ว ในการแบ่งตัวพากย์ในยุคก่อนๆ มักจะยึดตัวละครนำเป็นหลัก ถ้าหากพระเอกหรือนางเอกของเรื่อง ก็จะเป็นนักพากย์ที่

พากย์เป็นพระเอกหรือนางเอกประจำเป็นหลัก เพราะฉะนั้นไม่ว่าเรื่องใดก็จะ
เป็นคู่พระ คู่นางนักพากย์เดิมเป็นส่วนใหญ่ เพราะผู้ชมส่วนใหญ่ยังยึดติด
ประโยคที่ว่า พระเอกต้องเสียงหล่อ นางเอกต้องเสียงสวย

5. ตัวโกง ตัวร้าย ไม่ว่าจะเป็หญิงหรือชาย ส่วนใหญ่จะใช้เสียงแหลมสูงหรือ
ติดสำเนียงยิววน กวนประสาท จะไม่มีการใช้เสียงแบบตัวร้ายสมัยใหม่ที่ร้าย
ลึกไม่ใช้สำเนียงเป็นตัวบ่งชี้อารมณ์

6. การพากย์เสียงเด็กหญิงและชาย จะใช้เสียงนักพากย์หญิงเป็นหลัก

หลักการให้เสียงพากย์สามารถแบ่งได้ว่า อย่างน้อยนักพากย์หนึ่งคน
ควรจะต้องทำเสียงให้ได้มากน้อยเพียงไร อาจดูได้จากบทบาทของตัวละครที่
ปรกติมักจะปรากฏบนจอโทรทัศน์ดังนี้คือ

นักพากย์	ลักษณะตัวละคร
นักพากย์หญิง	1.นางเอกสาว 2.นางรองสาว 3.นางร้ายสาว 4.หญิงแก่ 5.หญิงวัยกลางคน 6.หญิงวัยรุ่น 7.เด็กชาย (อายุต่ำกว่า 15 ปี เสียงยังไม่แตก) 8.เด็กหญิง 9.ตัวละครวัยเดียวกันแต่ต่างบุคลิก
นักพากย์ชาย	1.พระเอกหนุ่ม 2.พระรองหนุ่ม 3. ตัวร้ายหนุ่ม 4.ชายแก่ 5.ชายวัยกลางคน 6.ชายวัยรุ่น 7.เด็กหนุ่ม (อายุ 15 ปีขึ้นไปเสียงแตกหนุ่ม) 8.ตัวละครวัยเดียวกันแต่ต่างบุคลิก

ลักษณะตัวละครเหล่านี้เป็นตัวละครพื้นฐานที่นักพากย์แต่ละคนต้องสามารถให้เสียงได้ ซึ่งเรียกได้ว่าทุกช่วงวัยของอายุ นอกจากนั้นอาจจะมีตัวละครวัยเดียวกัน ก็ต้องสามารถแยกเสียงให้ได้ โดยดูจากลักษณะบุคลิกของตัวละคร เช่น เข้มแข็ง ก้าวร้าว เบี้ยว หยาบกระด้าง เรียบร้อย เสียงทุ้ม เสียงแหลม เป็นต้น เหล่านี้จะเป็นส่วนช่วยในการปรับเปลี่ยนเสียงตัวละคร

ด้วยพื้นฐานของเสียงแล้ว ย่อมเป็นเรื่องยากที่จะเปลี่ยนเนื้อเสียงของคนๆ เดียวให้แตกต่างกันไป เพราะไม่ว่าจะดัดจะเปลี่ยนอย่างไร ก็ยังเป็นพื้นเสียงเดิม เนื้อเสียงเดิมของคนๆ เดียวกัน ดังนั้นการดึงเอาลักษณะบุคลิกของตัวละครเข้ามาช่วยเป็นเกณฑ์ในการให้เสียงจึงเป็นสิ่งจำเป็น การพากย์เพื่ออิงตามความเป็นจริง จึงเป็นไปได้เพียงแค่การใช้เสียงจริงของผู้พากย์กับตัวละครตัวใดตัวหนึ่งที่อยู่ในวัยและบุคลิกของผู้พากย์เองเท่านั้นที่เหลือจึงเป็นเรื่องของการดัดเสียง เพื่อให้ฉีกออกไปจากความเป็นตัวตนจริงของนักพากย์เอง และตัวละครที่เหลือทั้งหมด การฉีกเสียงตัวละครก็คือ การให้เสียงตัวละครในวัยเดียวกันให้มีความแตกต่างกัน ด้วยการหลีกเลี่ยงการใช้เสียงใกล้เคียงกัน ดังนั้นในบางกรณีจึงต้องดัดเสียงให้เกินจริงหรือให้เสียงที่แปลกออกไปจากเสียงจริง

ลักษณะการแบ่งตัวที่กล่าวมาข้างต้น ยังคงเป็นวิธีการพากย์ภาพยนตร์ทางโทรทัศน์อยู่ ทำให้เกิดความซ้ำซาก เพราะผู้ชมไม่มีทางเลือก ทำให้ไม่มีการเปิดโอกาสให้กับนักพากย์รุ่นใหม่ที่จะก้าวเข้าสู่วงการ อีกทั้งทางเลือกให้การใช้เสียงพากย์เนื่องจากตัวละครบางตัวอาจไม่เหมาะสมกับเสียงนักพากย์ในทีม แต่เพราะจำนวนนักพากย์มีจำกัด จึงทำให้ต้องพากย์เสียงตัวละครตัวนั้นๆ ไป เพราะไม่มีทางเลือก เป็นการผูกขาดโดยนักพากย์กลุ่มใดกลุ่มหนึ่งเท่านั้น

การพากย์ถือเป็นศิลปะการใช้เสียงอย่างหนึ่ง ที่ต้องอาศัยความสามารถของนักพากย์ และการฝึกฝนอย่างมาก ถึงแม้ว่าเสียงจะเป็นองค์ประกอบที่สำคัญของการพากย์แต่ถ้าเสียงไพเราะเท่านั้น แต่ขาดความสามารถที่จะจูงใจให้ผู้ฟังติดตามคล้อยตามแล้ว ต่อให้พากย์ภาพยนตร์ก็เรื่องต่อก็เรื่องก็ตาม ก็ไม่อาจเป็นที่ยอมรับของผู้ชมได้

ดังนั้นการพากย์จึงต้องอาศัยกลวิธีที่จะช่วยสนับสนุนเสียง ให้ดำเนินการพากย์ได้อย่างสมบูรณ์ที่สุด กลวิธีของนักพากย์แต่ละคนไม่เหมือนกัน แล้วแต่ว่าแต่ละคนมีหลัก เช่นไร แต่โดยทั่วไปมีกลวิธีหลัก ๆ ในการพากย์ ที่นักพากย์มืออาชีพใช้กันอยู่มีดังนี้

4.4.1 การออกเสียงให้ตรงจังหวะปากตัวละคร

ส่วนนี้เป็นทั้งกลวิธีและหลักการของการพากย์เลยก็ว่าได้ถ้าผู้พากย์ไม่มีความสามารถนี้ก็ยากที่จะประสบความสำเร็จได้ เพราะคงไม่มีผู้ชมคนใดอยาก จะชมภาพยนตร์ที่ผู้แสดงพูดที่ นักพากย์พูดที่ แต่อย่างไรก็ตามเรื่องของจังหวะ เป็นเรื่องที่ยากโดยเฉพาะนักพากย์ฝึกหัดมักจะมีปัญหามากพากย์ไม่ตรงปากบ้าง หลุดบทบ้าง และถ้าไปเจอบทพากย์ที่ไม่สมบูรณ์แปลมาไม่ดี ก็จะต้องก่อให้เกิด ความสับสนกับนักพากย์ฝึกหัดมากยิ่งขึ้น เพราะนักพากย์ฝึกหัดมักยึดติดกับบท ตัวหนังสือมีเท่าไรก็พากย์เท่านั้น ยังไม่ชินกับการตัดต่อคำพูดให้พอดี เพราะ ฉะนั้นการพากย์ให้ตรงกับปากตัวละคร จะต้องอาศัยความชำนาญ และ ประสบการณ์ของนักพากย์มากทีเดียว แต่ก็อาจจะมีบ้างเหมือนกันที่นักพากย์พูด บทจบและปากตัวละครยังขมขมบิบ ส่วนใหญ่ถ้านิดๆ หน่อยๆ ก็ใช้วิธีการอำกัน ไป การอำก็คือการเติมคำเช่น อ้า เอ่อ อืม นะ เหวอ ไซ้เหวอ จริงรีเปล่า นานะ ซึ่ง ส่วนใหญ่จะอำก็ต่อเมื่อปากนักแสดงเห็น ไม่ชัดเจนอาจจะอยู่ในระยะไกล การอำ จะช่วยให้ประโยคมีความสมบูรณ์มากขึ้นในกรณีที่บทตกหรือบทไม่ค่อยชัดเจน ทำให้ปากเหลือ แต่ถ้าปากเหลือหรือขาดจนเห็นชัดเจน ก็ต้องพากย์ซ้ำใหม่

“...ส่วนใหญ่แล้วนักพากย์อาชีพจะไม่ค่อยมีปัญหาในการพากย์ ปากเหลือหรือเกินเท่าไร ถ้ามีก็ต้องมาจากบทมีปัญหามากๆ คนแปล บทพากย์มาไม่ดี ถ้าขาดเหลือนิดๆ หน่อยๆ นักพากย์ก็ใช้วิธีอำ คำ เติมคำแก้ไขไปได้บ้างแต่ถ้ามีมากเกินไป กรณีนี้ถึงขั้นต้องส่งบทคืน ไปเลย...”

(พงศ์พันธ์ เจียมชวลิต, สัมภาษณ์, 21 มกราคม 2546)

“...ปัญหาอันดับแรกๆ ของนักพากย์เลยแหละ ที่ฝึกพากย์ในเริ่มแรก จะรีบพากย์จนหมดบท แต่ภาพบนจอยังเหลือ ประมาณว่าร้องโอ๊ยจบ ภาพตัวละครเพิ่งหกล้มลงไป ซึ่งมีอาชีพแล้วเรื่องแบบนี้ไม่มีพลาด ถ้าขาดก็สามารถใส่คำให้ลงปากได้พอดี จะทำได้ก็ต่อเมื่อ พากย์มาอย่างเจนสนามแล้ว เรียกว่าเทคนิคเฉพาะของแต่ละคนเลยว่าจะแก้ปัญหายังไง แต่ส่วนใหญ่ไม่พ้น อ่า เออ จริงหรือ นั่นสิ แต่ต้องให้ดูแบบเนียนนะ ไม่อย่างนั้นคนดูจับได้...”

(รัตติยากร ริมสินธุ, สัมภาษณ์, 12 กุมภาพันธ์ 2546)

ดังนั้นการออกเสียงให้จังหวะตรงกับปากตัวละคร เป็นสิ่งสำคัญอันดับแรกที่นักพากย์ต้องระมัดระวังและทำให้ได้แม่นยำที่สุด ต้องคอยจับจังหวะให้ดี พยายามจับบทให้ได้และการอมค่านั้นเป็นเทคนิควิธีที่นักพากย์ใช้เพื่อให้พากย์ลงจังหวะปากตัวละคร การอมค่านั้นหมายถึง การใช้สายตากวาดอ่านบทให้จบประโยคนั้นๆ แล้วจำไว้ เพราะในขณะที่เงยหน้าขึ้นเพื่อดูภาพบนจอ ก็จะสามารถเปล่งคำพูดออกไปได้ทันที โดยไม่ต้องก้มๆ เงยๆ เพราะอาจทำให้ปากหลุดจากภาพบนจอได้ ในขณะที่นักพากย์คนอื่นพากย์ ก็ใช้จังหวะที่ยังไม่มีบทพูดก้มลงดูบทและจำประโยคไว้เพื่อให้พากย์ประโยคต่อไปได้ทัน

4.4.2 การใช้เสียงได้อย่างสม่ำเสมอ

จากที่ได้กล่าวมาแล้วว่า คุณสมบัติของการเป็นนักพากย์ประการหนึ่งคือเสียง ควรเป็นคนที่น้ำเสียงดี ไพเราะน่าฟัง และมีลักษณะพิเศษของเสียงในบางประการ กล่าวคือมีเสียงที่สม่ำเสมอ คงเส้นคงวา หมายความว่าเมื่อพากย์เรื่องใดก็สามารถพากย์ได้ตลอดโดยที่ก้าลังเสียงไม่ตก เสียงไม่หายในขณะที่พากย์ ซึ่งการที่จะช่วยให้เสียงคงความสม่ำเสมอไว้ได้ ก็ต้องอาศัยร่างกายที่มีความพร้อมอยู่ตลอดเวลา ไม่ปล่อยให้มีอาการเจ็บป่วยทางระบบหายใจ การออกกำลังกายก็มีส่วนช่วยในการรักษาเสียงของนักพากย์การดัดเสียง โดยนักพากย์ต้องระลึกเสมอว่า ตัวเราคือตัวละครที่เราพากย์ เสียงที่ออกมาอย่าอมไม่ใช่เสียงของเรา นักพากย์จึงต้องมีความสามารถในการดัดเสียงตัวเองให้ได้หลายๆ

เสียง ตามบุคลิกของตัวละคร เมื่อพากย์ตัวละครตัวใดแล้วต้องปรับเสียงให้เหมาะสมเข้ากับตัวละคร ในกรณีที่นักแสดงคนเดียวต้องพากย์เสียงตัวละครด้วยกันหลายคนกว่าหนึ่งคนต้องมีการให้เสียงอย่างเช่น

“...จำได้ว่าตอนนั้นพากย์ฟงหวิน ซีพายุทะเลฟ้า มันมีพระเอกสองตัวคือ เจิ้งอวีเจี้ยน กับกั๋งฟูเจิง พี่พากย์ทั้งสองคนเลย วันหนึ่งพากย์กั๋งฟูเจิง เสียงทุ้มๆ ก่อน แล้วมานอนพัก รุ่งเช้าพากย์ เจิ้งอวีเจี้ยน เพื่อให้เสียงมันแหลมขึ้น ต้องมีการฉีกเสียงตัวละครให้ชัดเจน เพราะบทสองคนนี้เป็นตัวนำตลอดทั้งเรื่อง ความสำคัญก็เท่ากัน ถ้ามัวหลงเสียงกันบ้างไม่ คิดว่าไม่นะก็อย่างที่บอกเสียงคนหนึ่งเป็นเสียงเรา แต่อีกคนหนึ่งให้เสียงแหลมขึ้น...”

(ปริทัศน์ วัชรานนท์, สัมภาษณ์, 11 ธันวาคม 2545)

การรักษาระดับให้น้ำเสียงคงที่มีความสม่ำเสมอ เป็นสิ่งที่สำคัญมาก ถึงแม้ว่าในภาพยนตร์หนึ่งเรื่องจะรับบทสำคัญแค่เพียงตัวละครเดียว ก็ต้องรักษาระดับเสียงให้ได้ และถ้ามีความสามารถได้พากย์ตัวละครสำคัญ ที่มีลักษณะใกล้เคียงกัน การฉีกเสียงตัวละครในวัยเดียวกันให้มีความแตกต่างกัน ด้วยการหลีกเลี่ยงการใช้เสียงใกล้เคียงกัน จึงต้องตัดเสียงให้เกินจริงหรือให้เสียงที่แปลกออกไปจากเสียงจริง จึงเป็นวิธีการที่นักพากย์ใช้กัน เพื่อให้ให้น้ำเสียงในการพากย์สม่ำเสมอ เสียงไม่กลืนกันไปเป็นเสียงเดียวกัน จนฟังไม่ออกว่าเป็นเสียงของตัวละครตัวใด

4.4.3 การให้น้ำเสียงได้อารมณ์ตามตัวละคร

อรรถรสของการชมการแสดงใดๆ นั้นจะสมบูรณ์ได้ ก็ต่อเมื่อนักแสดงสามารถแสดงได้อย่างถึงอารมณ์ สามารถทำให้ผู้ชมคล้อยตามในสิ่งที่เขาแสดงได้ การพากย์ก็เช่นกัน ต้องอาศัยเรื่องกลวิธีการพากย์ให้ได้อารมณ์ที่สุด ซึ่งจะถูกถ่ายทอดออกมาด้วยเสียงพากย์ ถ้าคิดไปแล้วก็จะยากกว่าการแสดงตรงที่ว่า การแสดงนั้นนักแสดงจะเป็นผู้เล่นเอง มีอากัปกริยาในการช่วยสร้างอารมณ์ขณะที่มี

การพากย์ นักพากย์ให้เสียงโดยเพียงแต่อาศัยการแสดงของตัวละครไม่ได้มีส่วนร่วมในสถานการณ์การแสดงจริง ๆ เพราะฉะนั้นการเข้าใจอารมณ์ของตัวละครอย่างถ่องแท้จึงไม่อาจฟังการแสดงของตัวละครได้ทั้งหมด แต่ต้องอาศัยการตีความบทพากย์ให้แตก เพื่อจะได้เข้าใจอารมณ์ของเรื่อง และของตัวละคร นักพากย์แต่ละคนเวลาพากย์ภาพยนตร์ส่วนใหญ่สีหน้า แววตา จนกระทั่งมือ ไปพร้อมกับอารมณ์การพากย์ อย่างเเนบพร้อมให้ เพื่อความสมจริง ถ้านักพากย์มีอาชีพ บางครั้งก็ถึงกับน้ำตาไหลมาออกมาจริงๆ

“...วันนั้นผมไปพากย์ที่กันตนา ผมพากย์เป็นบทพระรองค่อนข้างตลกสนุกสนาน มุขแพรวพราวเชียว บังเอิญว่ามีนักศึกษาจากสถาบันหนึ่งมาทั้งชั้นเลย มาดูงาน แล้วได้มาเห็นตอนที่ผมกำลังพากย์อยู่พอดี ได้อารมณ์เลยแหละ มือ หน้าตา บุคๆ เบี้ยว ตามตัวละครเลย เด็กๆ หัวเราะฮาทั้งใหญ่ไม่ได้ขำหนังหรือก มันขำคนพากย์มากกว่าเพราะทำทางยิ่งกว่าตัวแสดงอีก...”

(สุภาพ ไชยวิสุทธิกุล, สัมภาษณ์, 1 กุมภาพันธ์ 2546)

“...ต้องกล้าๆ หน่อยนะ บางคนเสียงดีเชียว แต่ไม่กล้าแสดงออกมานั่งเรียบริ้อย ให้เสียงไม่มีอารมณ์ถึงลงจังหวะปากเสียงหวานเข้ากับหน้า แต่ไม่มีอารมณ์หนังก็จืดหมด อารมณ์หายหมด พวกที่พากย์เก่งๆ นะ เวลาพากย์ใส่อารมณ์เป็นตัวละครตัวนั้นได้เลย แล้วการพากย์จะไหลลื่นได้อารมณ์เดียวกับหนัง”

(กรรณิการ์ ออยู่ยงสินธุ์, สัมภาษณ์, 13 กุมภาพันธ์ 2546)

การให้เสียงได้อารมณ์ตามตัวละครนั้น นักพากย์ที่มีประสบการณ์สามารถทำได้โดยไม่ยากเย็น เนื่องจากมีความชำนาญ ไม่ต้องอ่านบทมาก่อน เมื่อเห็นหนังก็สามารถพากย์ได้อย่างทันทีและให้อารมณ์ตามตัวละครนั้น แต่สำหรับผู้หัดพากย์ใหม่ๆ ต้องมีการอ่านบทพากย์ ดูภาพยนตร์ที่จะพากย์ ทำความเข้าใจตัวละครที่จะพากย์ก่อนถึงจะทำได้

การที่นักพากย์รู้เรื่องราวที่ตนเองพากย์ถือว่าเป็นข้อได้เปรียบเพราะจะทำให้การลำดับเรื่อง หรือการทำความเข้าใจเรื่องทำได้ดีกว่า เช่นเดียวกับการแสดงที่นักแสดงต้องศึกษาบทก่อน เพื่อที่จะเข้าใจตัวละครนั้นๆ ว่าเพราะเหตุใดถึงทำอะไรต่างๆ เช่นนั้น ซึ่งจะทำให้สามารถถ่ายทอดอารมณ์ได้ดีกว่า แต่ในขณะเดียวกัน นักพากย์อีกกลุ่มหนึ่งมองเห็นว่า ไม่มีความจำเป็นเท่าที่ควร แต่ถ้ามีความรู้ในเรื่องที่ตนเองจะต้องพากย์ก็ดีมากขึ้นไป เพราะจะทำให้พากย์ได้เข้าใจง่ายขึ้น และในกรณีที่เกิดความผิดพลาดก็สามารถช่วยแก้ไขบทได้ นักพากย์จะต้องเป็นตัวแปลงความหมายระหว่างบทภาพยนตร์กับภาพและเสียงให้สอดคล้องกัน ดังนั้นในกรณีที่บทพากย์ไม่สมบูรณ์ นักพากย์จำเป็นต้องแก้ไข หรือทำหน้าที่เป็นตัวแปลงสัญญาณเหล่านี้

4.4.4 การเสริมมุกนอกเหนือบทพากย์

เป็นตัวเสริมที่มีความสำคัญช่วยให้การพากย์ตรงกับกรหยุดพูดของตัวละคร และช่วยให้เรื่องสนุกสนาน มีชีวิตชีวขึ้น การนอกบทต้องอาศัยพื้นฐานของนักพากย์พอควร กล่าวคือนักพากย์น่าจะเป็นผู้ที่มีอารมณ์ขันอยู่ในตัว เป็นคนพูดจาสนุกสนาน นอกจากนี้ยังต้องอาศัยประสบการณ์ของนักพากย์ว่าจะเสริมลูกเล่นหรือนอกบทอย่างไร ที่จะไม่ให้สะดุดความรู้สึกของผู้ชม ในการพากย์โทรทัศน์นั้น เป็นมีการสูมหัวกันคิดมุขก็มี หรือใครนึกอะไรได้ก็บอกกัน มุขไหนผิดก็ตัดออกไป โดยเฉพาะภาพยนตร์จีนกำลังภายใน จะมีการแทรกมุขเป็นระยะๆ ให้กับตัวละคร

“...มุขตลกเราก็เล่นกันสดๆ ใครนึกได้ก่อนก็ส่งมา เรายื่นก็ได้เราก็รับมุข ไม่ต้องเตรียม”

(อัศวิน เอกมนตรี, สัมภาษณ์, 28 กุมภาพันธ์ 2546)

“...ในหนังสือต้องมุขเยอะ คนดูจะชอบ นอกบทบ้างแต่ไม่มาก จนเลอะส่วนใหญ่จะเป็นฉาก เวลาที่มีฉากการต่อสู้ หรือเป็นฉากที่ถ่ายบรรยากาศผู้คนในตลาด อาจมีเสียงแซวตลกๆ ลอยมาเพื่อไม่ให้มันเงียบจนเกินไป หรือบางมุขที่แปลมาแล้วไม่ตลก ไม่เข้าใจ นักพากย์สามารถปรับเปลี่ยนแก้ไขได้ ถ้าในทีมพากย์ส่วนใหญ่เห็นด้วย...”

(สมพร อ่วมใจบุญ, สัมภาษณ์, 10 กุมภาพันธ์ 2546)

กลวิธีการพากย์นอกบทหยอดมุขที่ใช้ในการดึงดูดผู้ชม ส่วนใหญ่จะเป็นนักพากย์โรงหรือกลางแปลงที่สามารถวัดผลได้อย่างชัดเจน ส่วนใหญ่วิธีการที่ใช้จะเน้นที่ความสนุกสนานเฮฮา ทำให้บางครั้งนักพากย์จะมีการเล่นนอกบท สร้างบุคลิกของตัวเองละครจนกลายเป็นสัญลักษณ์ของตัวเองหรือนักพากย์นั้นๆ ซึ่งจะมีการใช้ทั้งน้ำเสียง วิธีการพากย์ สีลา และมีการใช้ภาษาที่เฉพาะตัว เช่น นักพากย์สมัยก่อนจะมีการใช้วิธีการพากย์โปรยหัว หรืออ่านคำกลอน เล่าเรื่องย่อ บอกชื่อเรื่อง บอกชื่อตัวแสดง หรือการพากย์สไตล์ความบอยอย่างเช่น โกญจนาท ที่จะพากย์ด้วยคำพูดที่ถึงลูกถึงคน ใช้คำพูดมีม ฎ เป็นต้น ซึ่งการใช้กลวิธีเหล่านี้ในการดึงความสนใจผู้ชม ทำให้ประสบความสำเร็จอย่างสูงในแต่ละพื้นที่ จึงมีนักพากย์ดังประจำถิ่นของแต่ละคน แต่ในขณะเดียวกันเมื่อเปลี่ยนสื่อ การใช้กลวิธีเหล่านี้หดหายไปเนื่องจากเกณฑ์การพากย์เปลี่ยนเป็นเน้นความสมจริง ดังนั้นจึงทำให้นักพากย์ส่วนใหญ่ทางโทรทัศน์ไม่ค่อยมีใครที่โดดเด่นมากนัก

กลวิธีการนอกบทเสริมมุขเข้าไปในหนังสือเป็นเสน่ห์อย่างหนึ่งที่ทำให้หนังสือสนุกสนาน นักพากย์แต่ละคนนอกจากมีนิสัยส่วนตัวมีอารมณ์ขัน ยังต้องมีไหวพริบ อีกทั้งประสบการณ์ในการพากย์ที่รู้จักจังหวะ ในการหยอดมุข ได้อย่างไม่ขาดไม่เกิน โดยรักษารสของเนื้อเรื่องให้คงอยู่ แต่เพิ่มความมีชีวิตชีวาเข้าไปในภาพยนตร์อีกด้วย

4.4.5 การให้เสียงเข้ากับบุคลิกตัวละคร

นักพากย์ต้องดูบุคลิกของผู้แสดง เพื่อจะได้ใส่เสียงให้เข้ากับหน้าของตัวละครแต่ละคน เมื่อผู้ชมได้ชมภาพยนตร์ก็จะารู้สึกว่าเสียงที่พากย์นั้นเป็นเสียงของตัวละครนั้นจริงๆ การดูบุคลิกของผู้แสดงนั้นดูจาก ลักษณะส่วนตัวของผู้แสดงแต่ละคนว่าผู้แสดงนั้นพูดออกเสียงเป็นอย่างไร ลักษณะการพูดเป็นแบบไหน เช่น ผู้แสดงบางคนเวลาพูดไม่กระดกคิ้วเพราะลั่นแข็ง ผู้แสดงบางคนพูดออกสำเนียงแปร่งๆ เป็นต้น ผู้พากย์จะใช้หลักเกณฑ์ดังกล่าวในการพากย์เป็นเสียงผู้แสดงคนนั้น เช่น ในการแสดงขอล้อต๊อกหรือบู วิบูลนันท์ ผู้ชมอาจจะคิดว่าผู้แสดงทั้งสองใช้เสียงตนเองในการพากย์ภาพยนตร์แต่ความจริงแล้วมิได้เป็นเช่นนั้น เพราะเสียงของล้อต๊อก และเสียงของบู วิบูลนันท์ นักพากย์ผู้ให้เสียงคือ คุณสมพงษ์ วงศ์รักไทย ซึ่งได้ใช้กลวิธีดังกล่าวนั่นเอง

การพากย์ให้เข้ากับหน้าตัวละครนั้นต้องดูท่าทางและอารมณ์ของผู้ละคร นักพากย์จะต้องดูว่าผู้แสดงนั้นแสดงเป็นบุคคลประเภทไหน และมีพื้นฐานด้านอารมณ์เป็นอย่างไร เช่น ผู้แสดงแสดงเป็นผู้ร้าย ผู้ร้ายส่วนใหญ่มักจะเป็นคนเหี้ยมโหด แข็งกร้าว เสียงที่ออกมาจึงต้องเป็นเสียงที่เข้มแข็ง ดุดัน แต่ผู้ร้ายบางคนมิได้มีลักษณะเช่นนี้ โดยอาจจะเป็นผู้ร้ายที่ทำความผิดเพราะความจำเป็น และมีความกลัวแฝงอยู่ ผู้ร้ายประเภทนี้จะเป็นคนที่หวาดระแวงอยู่เสมอ ขาดความเข้มแข็ง เสียงที่พากย์ก็จะเป็นอีกลักษณะหนึ่ง มีนักพากย์หน้าใหม่เสียงใหม่ที่ยังมีชั่วโมงบินน้อยแต่มีโอกาสดีเข้ามาพากย์หนัง มีหลายต่อหลายคนทีเสียงเมื่อพากย์เข้ากับตัวละครแล้วดูไม่กลมกลืนไม่เข้ากับหน้า ดังที่บทวิจารณ์เรื่องวันที่นักพากย์หายไป ลงในหนังสือพิมพ์ผู้จัดการกล่าวว่า

“...สำหรับ อารมณ์ อภรรพ์ อาฆาต นั้น ผมเองก็ไม่แน่ใจว่าเขาไปเอาใครมาพากย์เป็นหลัก หมิง เพราะเขาทำให้หนังซึ่งควรจะมีพลังหายไปพะเธอเกวียน ไม่เข้าใจเหมือนกันว่าหนังลงทุนสูงเรื่องนี้ทำไมจะหานักพากย์ที่มีฝีมือเด่นๆ เหมาะสมกับหน้าของตัวละครกว่านี้ไม่ได้หรือไง เขาว่าไม่ใช่แค่เรื่องทริเนครีบที่มีอาการอย่างนี้ น่องน่องที่ไปดู The eyes คนเห็นผี รอบล้อมวลชนวันก่อนนั้นก็พูดเหมือนกัน ว่า

คนพากย์เป็นพระเอกในเรื่อง คูปัญญาและวุฒิกาวะจะหนีอย่างไร
น่าเกลียด...”

(ผู้จัดการรายวัน, 2545)

ล่าสุดนี้มีการนำเอาคุณลีโอ พุฒ นักร้องนักแสดง มาพากย์บทพระเอกละครไอทีวี ซีรีส์ เรื่อง ซุปเปอร์สตาร์ถามหารัก ถือได้ว่าเป็นสถานีโทรทัศน์ช่องแรกที่น่านักแสดงมาเป็นจุดเรียกร้องความสนใจของหนัง แต่เท่าที่ฟังเสียงวิพากษ์วิจารณ์จากผู้ชมมีความเห็นว่าเสียงพากย์ของลีโอ พุฒ ไม่เข้ากับหน้าพระเอกเลย อาจเป็นเพราะว่าเป็นการพากย์ทางโทรทัศน์เรื่องแรกของเขาถึงแม้จะเคยพากย์ภาพยนตร์การ์ตูนในโรงภาพยนตร์มาแล้วก็ตาม นักพากย์ทั้งหลายต่างให้ความเห็นว่าการพากย์ให้เข้ากับหน้าหนัง เป็นหัวใจในการพากย์เลยทีเดียว

จากกลวิธีที่ได้กล่าวมาเป็นหลักใหญ่ๆ ที่นักพากย์มืออาชีพ มีประสบการณ์การพากย์กว่า 20 ปี นำมาใช้ในการพากย์ภาพยนตร์ และนักพากย์รุ่นใหม่ๆ ต่างก็ต้องเรียนรู้ แต่นักพากย์ที่เพิ่งเริ่มพากย์ภาพยนตร์โทรทัศน์ ส่วนใหญ่ ขาดการซ้อมก่อนการพากย์ จากเดิมที่ต้องอ่านบททำความเข้าใจบทและตัวละคร ทำเครื่องหมายในบท ซ้อมหนังก่อนพากย์ ก็หมดไป เนื่องจากเมื่อผิดพลาดสามารถแก้ไขใหม่ได้จึงไม่มีความจำเป็นต้องซ้อมอีกต่อไป การเรียนรู้ตัวหนังหรือทำความเข้าใจหนังจึงไม่มี เพราะวิธีการใหม่ที่ใช้คือ ซิตบท อ่านบท ทำความเข้าใจ แต่อาจจะไม่ได้เห็นหน้าหนังเลยก็เป็นได้ การทำเครื่องหมายแบ่งวรรคตอน คำพูดของตัวละครเพื่อให้พากย์สะดวกอาจมีน้อยลง เพราะไม่มีเวลาเนื่องจากปริมาณงานมากขึ้นในส่วนที่หายไปนี้อาจไม่มีปัญหาสำหรับนักพากย์เก่าที่เคยพากย์มานาน เพราะเมื่อซิตบท อ่านบท ก็สามารถเข้าใจบทได้ด้วยประสบการณ์และชั่วโมงบินสูง เมื่อเห็นหน้าตัวละคร เรียกได้ว่าอ่านบทหน้าแรกก็เข้าใจตอนจบ แต่สิ่งเหล่านี้มีผลโดยตรงกับนักพากย์เกิดใหม่ส่วนใหญ่ ประสบการณ์การพากย์ยังไม่พอ อ่านบทแล้วไม่เข้าใจบท ไม่เข้าใจบุคลิกตัวละคร ยิ่งเป็นนักพากย์ที่ไม่เก่งในด้านการใช้อารมณ์ ยิ่งทำให้ตีบทไม่แตก ไม่เข้าใจบท ไม่เข้าใจตัวละคร เสียงไม่เข้าหน้าตัวละคร ดังนั้นกลวิธีการพากย์ต่างๆ นักพากย์

ทุกคนจะเป็นเองเมื่อประสบการณ์สูงขึ้น งานจะเป็นตัวสอน เพื่อหาเทคนิค วิธีการมาช่วยส่งเสริมตัวผู้พากย์ให้มีคุณภาพงานที่พัฒนาขึ้น

4.6 ทักษะของผู้ชมต่องานพากย์ภาพยนตร์โทรทัศน์

ผู้ชมในฐานะเป็นผู้รับสารในการชมภาพยนตร์โทรทัศน์ ที่ผ่านกระบวนการถ่ายทอดทางภาษาที่ได้ผ่านการแปลให้เป็นภาษาไทย โดยมีเสียงของนักพากย์คนไทยใช้กลวิธีในการพากย์ที่มีการใช้เสียงให้ตรงตามจังหวะปากและน้ำเสียงให้เข้าถึงอารมณ์ของบทบาทที่ปรากฏจากตัวละคร มีโทรทัศน์เป็นสื่อกลาง ในความเป็นจริงแล้วผู้ชมจะติดตามชมภาพยนตร์หรือไม่ขึ้นอยู่กับคุณภาพเนื้อหาภาพยนตร์เป็นอันดับแรก อีกทั้งทางสถานีโทรทัศน์ ได้จัดซื้อภาพยนตร์ต่างประเทศเพื่อนำมาจัดอยู่ในผังรายการโทรทัศน์ จึงต้องคัดสรรพิจารณามาแล้วเป็นอย่างดี ถึงคุณภาพของภาพยนตร์ที่จะจับกลุ่มผู้ชมได้เป็นส่วนใหญ่ และด้วยวัฒนธรรมการดูภาพยนตร์ต่างประเทศจากสื่อโทรทัศน์ผู้ชมยังต้องการให้มีการให้เสียงเป็นภาษาไทย เพราะสื่อโทรทัศน์เป็นของครอบครัวทุกชนชั้นทุกเพศวัย การให้เสียงภาษาไทยจึงครอบคลุมกลุ่มผู้ชมได้กว้างขวาง

ดังนั้นเมื่อผู้ชมเลือกที่จะติดตามภาพยนตร์ในแต่ละเรื่อง ถ้านักพากย์ให้เสียงภาษาไทยได้อย่างปกติ ราบรื่นไม่ติดขัด ก็ถือว่าสมควรแล้ว ยิ่งถ้ากระแสของภาพยนตร์มาแรง นักพากย์ที่ปกติก็เป็นนักพากย์ชุดเดิมจากภาพยนตร์เรื่องอื่นๆ พากย์ไปตามมาตรฐานปกติ ก็ได้รับผลพลอยได้ว่าพากย์ดีไปด้วย เป็นการส่งเสริมสนับสนุนกันทั้งคุณภาพของภาพยนตร์และมาตรฐานในการให้เสียงภาษาไทยของนักพากย์ และแน่นอนถ้าคุณภาพหนังดี แต่ทีมพากย์ให้เสียงได้ต่ำกว่ามาตรฐานก็จะทำให้ผู้ชมไม่พึงพอใจ

จากทัศนะของกลุ่มผู้ชมที่ได้ชมผลงานพากย์ภาพยนตร์จีนทางโทรทัศน์
ไทยทีวีสีช่อง 3 มีทัศนะในประเด็นดังต่อไปนี้

4.6.1 เสียงพากย์ที่เน้นความสมจริง

กลุ่มผู้ชมเริ่มหันเข้าหาความสมจริงสมจังมากขึ้น การพากย์ที่พบเห็น
อย่างชินตาทางโทรทัศน์จึงทำให้ผู้ชมสร้างมาตรฐานใหม่ขึ้นในใจด้วยเช่นกัน จาก
เดิมการเล่นมุข อาจจะเป็นจุดสร้างความเด่นและความสนใจของผู้ชม แต่ปัจจุบัน
ความคิดเดิมถูกเปลี่ยนแปลงไป มีผู้ชมที่รับชมภาพยนตร์ทางโทรทัศน์ สามารถ
จับรายละเอียดหรือความผิดพลาดได้เป็นอย่างดี และมีลักษณะของการโต้ตอบ
โดยตรงต่อสถานีโทรทัศน์ เช่น กลุ่มผู้ชมที่ได้ชมภาพยนตร์จีนตำนานรักดอกเหมย
ได้โทรมาถามว่าเสียงนางเอกทำไมเปลี่ยนไป หายไป 2 ตอนแล้ว ชอบเสียงเดิม
มากกว่า ทางช่อง 3 ต้องชี้แจงไปว่านักพากย์เสียงเดิมไม่สบายกะทันหันจึง
เปลี่ยนเสียง อีกกรณีหนึ่งคือ ผู้ชมที่บ้านที่ชมภาพยนตร์จีนช่อง 3 โทรศัพท์มา
ทางฝ่ายสถานีว่า เขาได้ซื้อวีซีดีภาพยนตร์เรื่องเพื่อนรักหักเหลี่ยมโหด จำนวน 1 ชุด
หลังจากที่ได้ติดตามรับชมจากช่อง 3 ประทับใจในเรื่องที่สนุก การดำเนินเรื่อง
ยอดเยี่ยม อีกทั้งทีมพากย์ช่อง 3 พากย์ไว้ได้ดี เสียงตัวละครทุกตัว สมกับบุคลิก
ตัวละคร แต่เมื่อได้นำภาพยนตร์ที่ซื้อภาพยนตร์มาชม เสียงพากย์กลับไม่ใช่เสียง
ทีมเดียวกับที่เคยดูจากช่อง 3 คุณภาพเสียงของตัวละครไม่ดีเท่ากับที่ช่อง 3 เคย
พากย์ไว้ ชอบช่อง 3 พากย์มากกว่า และแสดงความชื่นชมกับทีมพากย์ด้วย โดย
ได้ถามว่าเสียงพระเอกหรือนักแสดงคนอื่นๆ ใครเป็นคนพากย์ บางครั้งรู้ว่าทีม
ช่อง 3 มีเสียงคุณกัณฐ์ สุวรรณปิยะศิริ และจำเสียงได้ ว่าพากย์ด้วยใช่หรือไม่
(นัยนา ทิพย์ศรี, 17 กุมภาพันธ์ 2546)

การแสดงความคิดเห็นต่อผลงานการพากย์ของทีมีพากย์มีส่วนสำคัญที่สะท้อนถึงการทำงานว่ามีผู้ชมยอมรับเพียงใด แต่ก็ไม่ใช่จะมีแต่คำชมเพียงอย่างเดียว ในส่วนของผู้ชมที่แสดงทัศนคติต่อการพากย์ของนักพากย์ว่าบางครั้งก็ยังมีข้อผิดพลาดเช่นกัน อย่างกรณีที่ภาพยนตร์จีนกำลังภายใน อย่างเรื่องมังกรหยก มีการเล่นมุขเยอะจนเกินไปทำให้เลอะเทอะแต่ผู้ชมบางท่านกลับแสดงทัศนคติว่า ดูหนังจีนต้องขำ ตลก สนุกสนาน เป็นเสน่ห์ของภาพยนตร์จีน แต่อย่างไรก็ตามก็ควรพากย์ให้อยู่ในกรอบของเนื้อหาเดิม ไม่ให้เนื้อเรื่องเสียอรรถรส อีกกรณีหนึ่งผู้ชมส่วนหนึ่งที่เข้าใจภาษาจีน เวลาเข้าชมภาพยนตร์จีนที่มีการพากย์เป็นภาษาไทย ภาพยนตร์จีนส่วนใหญ่ที่ฉายทางช่อง 3 จะมีบรรยายเป็นภาษาจีนด้วย จะให้ความเห็นว่านักพากย์แปลความหมายไม่เหมือนเดิม บางครั้งคนละเรื่องคนละความหมายไปเลยก็มี

ดังนั้น นักพากย์จึงจำเป็นต้องเปลี่ยนรูปแบบการพากย์เพื่อตอบสนองความต้องการของผู้ชมเช่นกัน มีการเรียกร้องความสามารถของนักพากย์ที่เหมาะสม ยิ่งในกรณีที่ผู้ชมมีการศึกษาสูงและสามารถมีความเข้าใจภาษาต่างประเทศได้ดี เมื่อการพากย์ไม่สามารถตอบสนองสิ่งที่ผู้ชมต้องการได้ ผู้ชมก็จะหันไปหารูปแบบการแปรรูปทางภาษาแบบอื่นทดแทน อย่างเช่น การชมภาพยนตร์เสียงในฟิล์ม แต่ในสื่อโทรทัศน์ผู้ชมยังต้องการที่จะชมภาพยนตร์ที่มีการพากย์เป็นภาษาไทยเนื่องด้วยโทรทัศน์มีหน้าจอไม่ใหญ่เหมือนจอภาพยนตร์ที่ฉายในโรงภาพยนตร์ การที่นำตัวอักษรมาบรรยายได้ภาพจึงตัวเล็ก และดูชัดหูชัดตา อีกทั้งการฟังเสียงในฟิล์มจำนวนมากที่เป็นเด็กหรือไม่มีพื้นฐานทางภาษาต่างประเทศไม่สามารถรับชมได้ ทางเลือกสำหรับผู้ที่ไม่ต้องการฟังเสียงพากย์ผู้ที่มีโทรทัศน์ปรับเป็นระบบเสียงหลายภาษาสามารถทำได้ และบางครั้งสถานีโทรทัศน์บางช่องได้นำภาพยนตร์ต่างประเทศที่พากย์ไทยแล้ว แต่ยังคงมีตัวอักษรบรรยายได้ภาพให้ด้วย แต่กรณีนี้จะมีให้เห็นเฉพาะภาพยนตร์ที่เคยฉายตามโรงภาพยนตร์และทางสถานีโทรทัศน์ ได้นำมาลงเสียงพากย์ไทยใหม่โดยภาพยนตร์บางเรื่องมีตัวอักษรบรรยายได้ภาพอยู่ด้วย แต่ก็เป็นส่วนน้อย ในส่วนของภาพยนตร์จีนชุดจะมีการบรรยายได้ภาพที่เป็นเป็นภาษาจีนยังไม่มีนำมาแปลเป็นภาษาไทย เหตุที่ไม่นำมาทำเป็นบรรยายไทยด้วยเพราะต้องมีในเรื่องของ

ค่าใช้จ่าย และมีผู้กลุ่มน้อยมากถ้าเทียบกับการดูภาพยนตร์ที่พากย์เป็นเสียงภาษาไทย

4.6.2 เสียงของตัวละครน่าต้องมีเสียงไพเราะน่าฟัง

สิ่งที่ผู้ชมแสดงทัศนคติอีกประการหนึ่ง คือ เสียงพากย์ที่เป็นตัวเด่นของเรื่อง อย่างพระเอก หรือนางเอก ต้องเป็นเสียงหล่อ เสียงสวย ผู้ชมมีความคาดหวังในใจว่าเมื่อพระเอกและนางเอกหน้าตาดีและน้ำเสียงที่ออกมาต้องไพเราะสวยและหล่ออย่างหน้าตา ดู ทำให้รู้สึกน่าฟังน่าติดตาม ผู้ชมจะคุ้นเสียงนักพากย์ที่ได้พากย์พระเอก นางเอก ส่วนใหญ่จะเป็นเสียงนักพากย์คนเดิมหรือน้ำเสียงลักษณะเดิมในทุกๆ ตอน และในเรื่องต่อไป ก็ยังคงได้ยินเสียงนักพากย์เป็นน้ำเสียงเดิม แต่อาจจะปรับให้เข้ากับบุคลิกตัวละคร ตามแต่ละบทบาท

จากการติดตามเสียงตัวละครนั้น ทำให้นักพากย์อยากที่จะพากย์เสียงพระเอก นางเอก โดยเฉพาะทางโทรทัศน์ ทั้งๆ ที่สถานีโทรทัศน์มีอัตราค่าตอบแทนในการพากย์ไม่สูง แต่นักพากย์ส่วนใหญ่พยายามที่จะให้ตนเองได้เข้าเป็นนักพากย์ประจำช่อง เพราะเป็นการสร้างสถานะให้กับตนเอง เพราะโทรทัศน์เป็นสื่อที่เข้าถึงทุกครัวเรือน ทุกชนชั้น ผู้ชมต้องได้ยินได้ฟังได้ชมทุกวัน ดังนั้นการพากย์ทางโทรทัศน์จึงเหมือนการกรอกหูผู้ชมให้เกิดความเคยชิน ไม่ว่าจะเสียงจะดีหรือไม่ก็ตาม การพากย์ทางโทรทัศน์ทำให้เสียงติดหูผู้ฟังได้อย่างรวดเร็ว โดยเฉพาะการพากย์เป็นตัวละครเอก นางเอก ซึ่งเป็นการสร้างเส้นทางไปสู่การทำงานด้านอื่นๆ เช่นการพากย์วิดีโอ การอัดสปอตโฆษณา การอ่านสารคดี หรือการพากย์ภาพยนตร์เสียงในฟิล์ม เพราะเมื่อเสียงติดหู ไม่ว่าจะใครฟังก็รู้สึกคุ้นเคย บริษัทผู้ผลิตวิดีโอ หรือ บริษัทโฆษณาต่างๆ ก็มักจะใช้นักพากย์เหล่านี้มากกว่า

นักพากย์หลายคนที่ประสบความสำเร็จจากการพากย์เป็นตัวละครเอก นางเอก และสามารถสร้างทีมพากย์เองได้เช่น ศิริพร วงศ์สวัสดิ์ ที่โด่งดังจากการเป็นนางเอกทางช่อง 4 และช่อง 3 ซึ่งได้บุกเบิกทีมพากย์เสียงเอก ชูชาติ อินทร ซึ่งเคยโด่งดังจากการเป็นพระเอกช่อง 3 ในบท จำเริญปิ่นพินิต และแม่คโกลเวอร์ ที่หันมาบุกเบิกทีมพากย์อินทรีย์ เป็นต้น และยังมีนักพากย์อีกหลายต่อหลายคนที่ประสบความสำเร็จเช่น มนต์รี เจนอักษร พระเอกจากการพากย์ภาพยนตร์ไทย และช่อง 7 ซึ่งเป็นเจ้าพ่อในวงการใส่เสียงลงโฆษณาอีกคนหนึ่ง ส่วนทางช่อง 3 เสียงที่โดดเด่นเป็นที่รู้จักกันคือคุณกำธร สุวรรณปิยะศิริ ที่มีประสบการณ์ในการพากย์ภาพยนตร์โทรทัศน์มายาวนาน ผู้ชมจะจำเสียงเป่าปู้นจิ้นที่คุณกำธรพากย์ได้ และในเรื่องต่อๆ มาไม่ว่าตัวละครตัวใดที่คุณกำธรพากย์ จะลักษณะเสียงเป็นเป่าปู้นจิ้นหมด แต่ละคนมีความสามารถเฉพาะตัวในการพากย์ระดับคุณภาพทั้งสิ้น การพากย์ทางโทรทัศน์จึงเป็นองค์ประกอบที่ช่วยผลักดันให้ประสบความสำเร็จมากขึ้น

ด้วยเหตุนี้เองที่ทำให้นักพากย์ทางโทรทัศน์รุ่นต่อมามีความเข้าใจว่า การพากย์เป็นพระเอก นางเอกนั้นเป็นการสร้างสถานะ สร้างงานอื่นๆ ให้ตามมาและยึดติดในตัวบุคคล พยายามผลักดันตนเองให้ได้พากย์พระเอก นางเอก โดยบางครั้งไม่ได้คำนึงถึงความสามารถเฉพาะตัวของตนเอง

ในด้านข้อจำกัดของเสียงนักพากย์ที่เป็นไปตามวัย เป็นข้อจำกัดอย่างหนึ่ง ถึงแม้ว่าจะไม่มีการเกษียณอายุในวงการพากย์ แต่โดยธรรมชาติของมนุษย์ทั่วไป เมื่ออายุมากขึ้น หลายสิ่งหลายอย่างก็ร่วงโรยตามกาลเวลา เสียงที่เป็นเป็นสิ่งที่สำคัญมากที่สุดของนักพากย์ ก็มีการเปลี่ยนแปลงเช่นเดียวกัน เพราะเมื่ออายุมากขึ้น เสียงจะเปลี่ยนไป โดยเฉพาะอย่างยิ่งในนักพากย์หญิง อาการที่เริ่มปรากฏเห็นชัดเป็นอันดับแรกคือ พากย์เสียงเด็กไม่ได้ เพราะบีบเสียงไม่ลง ต่อมาก็เริ่มเป็นตัวสาว สุดท้ายก็พากย์ได้แต่ตัวแก่ ซึ่งทำให้คุณสมบัติในการพากย์มีขีดจำกัด เช่นเดียวกัน หรือในกรณีนักพากย์ชาย เสียงจะเริ่มแตก ไม่ใส พากย์เสียงเด็กหนุ่มไม่ได้ ต่อมาก็คือตัวหนุ่มปรกติ สุดท้ายก็ต้องลงเอยที่ตัวแก่ ผู้ชมส่วนหนึ่ง

แสดงทัศนคติต่อเสียงนักพากย์ที่ฟังออกว่าเป็นคนเริ่มสูงวัย แต่มาตัดเป็นเสียงสาว เสียงเด็ก ไม่แนบเนียน ทำให้รู้สึกแปลกหู แต่ถ้าดูบ่อยๆ ก็จะชินและยอมรับไปได้เองอย่างไม่มีทางเลือก

4.4.3 กลวิธีในการพากย์ในผลงานนักพากย์

กลวิธีในการพากย์เป็นสิ่งที่สร้างเอกลักษณ์ของนักพากย์แต่ละคน ดังเช่นนักพากย์รุ่นเก่าเคยสร้างเอกลักษณ์และประสบความสำเร็จมาแล้ว ซึ่งกลวิธีการพากย์นี้ อาจใช้เพื่อดึงดูดความสนใจของผู้ชม กลวิธีดังกล่าวของนักพากย์ได้แก่

การออกเสียงให้ตรงจังหวะปากตัวละคร

การให้เสียงได้อย่างสม่ำเสมอ

การใช้น้ำเสียงได้อย่างอารมณ์ตามตัวละคร

การให้เสียงเข้าบุคลิกตัวละคร

การเสริมมุขนอกเหนือบทพากย์

กลวิธีทั้งหมดนี้ส่วนใหญ่เมื่อผลงานออกไป ย่อมเป็นสิ่งที่นักพากย์ พิถีพิถันทำให้ออกมาดีที่สุดในเบื้องต้นแม้ว่าเบื้องหลังจะยุ่งยากหรือมีข้อติดขัดอะไรก็ตาม ในส่วนเบื้องหลังนี้ ผู้ชมไม่อาจรู้ได้เลย เพราะสิ่งที่ผู้ชมได้เห็นได้ยินเสียงคือ ภาพยนตร์ที่ผ่านกระบวนการพากย์เสร็จสมบูรณ์มาแล้ว แต่สิ่งที่สังเกตได้หรือจับความผิดปกติ ถึงขั้นทำให้ภาพยนตร์เสียอรรถรส ก็คือการให้เสียงเข้ากับหน้าตัวละครและการให้เสียงได้อย่างอารมณ์ตามตัวละครผิดเพี้ยนไป ส่วนกลวิธีข้ออื่นๆ เป็นสิ่งที่ไม่ค่อยพบเห็นความผิดพลาด และกลวิธีที่ผู้ชมชื่นชอบในการพากย์ ภาพยนตร์โดยเฉพาะภาพยนตร์จีนก็คือ การพากย์เสริมมุข การพากย์นอกบท จะทำให้เกิดเสียงหัวเราะได้ ได้ความบันเทิงเพิ่มขึ้นกับภาพยนตร์ที่รับชม

ผู้ชมสร้างมาตรฐานการวัดเสียงเข้าหน้า เถลไถลในการวัดนั้นผู้ชมจะใช้
เกณฑ์เรื่อง Stereotype เป็นตัวกำหนดว่าตัวละครใดควรจะมีเสียงเช่นใด และตัว
วัดความน่าเชื่อถือคิดว่าตัวละครจะต้องมีเสียงเช่นนั้นเป็นเรื่องความรู้สึกและความ
นึกคิด ส่วนใหญ่ผู้ชมไม่สามารถระบุเป็นเกณฑ์ที่ชัดเจนได้ว่าเสียงที่ถูกต้องเป็น
อย่างไร แต่จะใช้ความรู้สึกที่ว่าเสียงที่ได้ยินไม่ขัดกับใบหน้าที่เห็น เมื่อใดถ้าได้ยิน
เสียงเล็กแหลมจากคนตัวอ้วนใหญ่ ผู้ชมก็จะรู้สึกว่าไม่เหมาะสม เสียงไม่เข้ากับ
ใบหน้า

จากทัศนะของผู้ชม ผู้วิจัยเห็นว่า การพากย์เป็นสิ่งที่จะต้องรับผิดชอบต่อ
สังคม การพากย์มีความจำเป็นต่อสังคม เพราะเป็นสิ่งที่จรรโลงสังคมให้เกิด
ความมีส่วนร่วม หรือมีความรู้สึกว่าเป็นพวกเดียวกัน การมีภาพยนตร์ที่พากย์เป็น
เสียงภาษาไทย จึงเป็นสิ่งที่แสดงถึงความเป็นชาติไทย ซึ่งนักพากย์ส่วนใหญ่
เห็นว่า การพากย์แบบไทยนั้นมีเอกลักษณ์ที่การพากย์หนังของประเทศอื่น
เปรียบเทียบไม่ได้เพราะการพากย์แบบไทยจะเน้นที่ความสนุกสนานของเนื้อเรื่อง
เป็นหลัก

โดยสรุปแล้วผู้ชมยังคงต้องการให้มีการพากย์ภาพยนตร์โทรทัศน์ต่อไป
โดยเฉพาะภาพยนตร์จีน ที่ถึงแม้ต้องการให้มีการพากย์ที่สมจริง แต่ยังคงชื่นชอบใน
กลวิธีการใช้มุขตลก นอกบทของเหล่านักพากย์ ทีมพากย์ และควรใช้ให้เหมาะสม
ในกรอบของเนื้อเรื่องไม่เสียอรรถรสของภาพยนตร์ อีกทั้งผู้ชมยังเห็นว่าให้นัก
พากย์ใช้กลวิธีในการให้เสียงได้อารมณ์ตามตัวละคร และพากย์เสียงให้เข้ากับ
หน้าตัวละครเป็นสิ่งสำคัญที่นักพากย์ต้องระมัดระวัง โดยผู้ชมยังคงยึดติดกับ
เสียงพระเอกและนางเอกที่ยังคงต้องมีเสียงที่ไพเราะน่าฟังเป็นเสียงที่ฟังแล้วไม่
แปลกหู

ทักษะของผู้ชมจึงเป็นสิ่งหนึ่งที่ช่วยชี้ให้เห็นถึงความสามารถของนักพากย์ ถึงแม้ว่าจะไม่ใช่ปัจจัยที่สามารถชี้วัดให้เห็นถึงความสำเร็จของนักพากย์ได้ทั้งหมด กลุ่มผู้ชมที่เป็นกลุ่มตัวอย่างมีความรู้ มีประสบการณ์ในการดูภาพยนตร์โทรทัศน์ และมีภาพยนตร์ที่ติดตามเป็นประจำ ต่างลงความเห็นว่างานภาพยนตร์ต่างประเทศที่นำมาฉายในสื่อโทรทัศน์การให้เสียงภาษาไทย ยังเป็นสิ่งจำเป็น นอกจากความอรรถรสของหนังที่มีอยู่เดิม เมื่อนำมาแปลเป็นภาษาไทย และพากย์โดยนักพากย์คนไทยอรรถรสของเรื่องจะไม่ลดน้อยลง สื่อความหมายความเข้าใจในบริบทของความเป็นไทย.

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง “กลวิธีการสื่อสารในการพากย์ภาพยนตร์โทรทัศน์” นั้น มีวัตถุประสงค์เพื่อที่จะศึกษาวิธีการพากย์ภาพยนตร์โทรทัศน์ การก้าวสู่อาชีพนักพากย์ คุณสมบัติพื้นฐาน รวมไปถึงการฝึกฝนการเป็นนักพากย์ภาพยนตร์โทรทัศน์ และศึกษาทัศนคติของผู้ชมที่มีต่อผลงานพากย์ภาพยนตร์ของนักพากย์

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative research) โดยผู้วิจัยใช้วิธีการสังเกตการณ์ (Observation) การทำงานของนักพากย์และได้เข้าไปมีส่วนร่วมในการฝึกฝนและทำงานตามแต่โอกาสจะอำนวย และฝึกฝนตามหลักสูตรของกลุ่ม Great imagine (GIM) เป็นจำนวนหนึ่งหลักสูตรเพื่อให้เข้าถึงการเป็นนักพากย์ที่แท้จริงว่ามีวิธีการพากย์อย่างไร รวมไปถึงการเรียนรู้ฝึกฝนในการเป็นนักพากย์ เพื่อให้สามารถรู้สึกและเข้าใจถึงกลวิธีต่างๆ ของนักพากย์ ในการพากย์ภาพยนตร์โทรทัศน์ ประกอบกับการสัมภาษณ์เชิงลึก (Depth interview) นักพากย์ผู้มีประสบการณ์ในการพากย์มายาวนานกว่า 20 ปี และทีมนักพากย์จากสถานีโทรทัศน์ช่อง 3 และกลุ่มผู้ชม รวมถึงใช้วิธีวิจัยเชิงเอกสาร (Documentary research) ดังผลการวิจัยที่เสนอมาเป็นลำดับก่อนหน้าแล้ว สำหรับเนื้อหาในบทนี้จะเป็นการสรุปผลการวิจัยตามคำถามนำวิจัยแต่ละข้อที่ตั้งไว้จากนั้นจึงเป็นการอภิปรายผลเพิ่มเติมนอกเหนือจากการสรุปผลดังกล่าว แล้วจึงอภิปรายถึงข้อจำกัดของการวิจัยครั้งนี้รวมถึงข้อเสนอแนะสำหรับการศึกษารื่องการพากย์ในโอกาสต่อไป

จากการศึกษาวิจัยได้ผลวิจัยดังนี้

คำถามนำวิจัยข้อที่ 1 นักพากย์มีกลวิธีการพากย์ภาพยนตร์โทรทัศน์อย่างไร

ผลการวิจัย

การเป็นนักพากย์อาชีพที่ได้รับการยอมรับนับถือในฝีมือของคนในวงการเดียวกัน หรือกระแสตอบรับของกลุ่มผู้ชมนักพากย์แต่ละท่าน มีกลวิธีในการทำงานการพากย์อย่างไร เพื่อให้ผลงานออกมาดีมีเอกลักษณ์ นักพากย์หลายๆ ท่านต่างมีกลวิธีเหมือนหรือ

แตกต่างกันออกไปกลวิธีในการพากย์นั้นเกิดขึ้นพร้อมกับประสบการณ์ที่สั่งสมมายาวนานของนักพากย์ เพื่อตอบสนองต่อการทำงานพากย์และตริ้งผู้ชมให้ได้สนุกเพลิดเพลินกับภาพยนตร์จากต่างประเทศที่สื่อสารด้วยเสียงของนักพากย์คนไทย งานวิจัยครั้งนี้ได้ศึกษา กลวิธีในการพากย์ภาพยนตร์ที่เป็นภาษาอังกฤษและภาษาจีนตามแนวทางที่นักพากย์ได้แบ่งแยกการพากย์ตามประเภทลักษณะของภาษาเป็นเกณฑ์

นักพากย์หลายคนได้ให้ความคิดเห็น เกี่ยวกับลักษณะเฉพาะของภาษาในการพากย์ ซึ่งเราสามารถสรุปลักษณะของภาษาและการพากย์ภาพยนตร์ภาษาอังกฤษและภาษาจีนได้ดังนี้

ภาพยนตร์อังกฤษ เนื่องจากหนังฝรั่งมีลีลา มีจังหวะที่เป็นตัวกำหนดตั้งนั้น การพากย์ต้องพากย์ให้ถูกจังหวะ เช่น การหยุดกลางประโยค การทิ้งท้ายประโยคในลักษณะการพูดไม่จบประโยค เป็นต้น ถ้าพากย์ไม่ลงจังหวะ ก็จะเสียอรรถรสของหนัง ซึ่งจะต่างกับภาพยนตร์ประเภทอื่นๆ ที่ไม่เน้นจังหวะของหนัง นักพากย์ที่สามารถจับรูปแบบได้ก็พากย์ได้อย่างสบาย ในขณะที่นักพากย์บางกลุ่มอาจจะไม่คุ้น หรือชินกับลีลาของหนังฝรั่ง ก็อาจจะมีอาการเกร็งเวลาพากย์บ้าง

ภาพยนตร์ภาษาจีน เนื่องจากภาพยนตร์จีนเข้ามาครองตลาดเป็นอันดับสอง ในปัจจุบัน นักพากย์ส่วนใหญ่จึงคุ้นเคยกับการพากย์ภาพยนตร์จีน ในหนังจีนสากลการพากย์ต้องคล่อง เร็ว หนังโบราณต้องค่อยๆ เอื้อนเอ่ย มีลีลา ดังนั้น เมื่อเกิดความเคยชินจึงทำให้การพากย์หนังจีนจึงไม่ยากเหมือนกับหนังฝรั่ง เพราะหนังจีนจะไม่ค่อยเน้นจังหวะการพูดเช่นเดียวกับหนังฝรั่ง

ทั้งภาพยนตร์จีนและภาพยนตร์ฝรั่ง ต่างก็มียารมณ์ของหนังเหมือนกันก็คือมีแนวบู๊ ชีวีต ตลก แล้วแต่ว่าแต่ละเรื่องจะเน้นไปในอารมณ์ใด แต่นักพากย์ส่วนใหญ่เห็นว่า ภาพยนตร์แต่ละเรื่องก็จะมีอารมณ์เกือบครบทุกอารมณ์ไม่ว่าจะเป็นภาพยนตร์ภาษาใดก็ตาม เรื่องหลักที่นักพากย์ต้องปฏิบัติก็คือพากย์ให้ได้ตามอารมณ์ของตัวละคร

ในชีวิตประจำวันเราอาจได้พบผู้คนมากมาย มีลักษณะรูปร่างและน้ำเสียงแตกต่างกันไป ในการพากย์ก็เช่นเดียวกัน การให้เสียงตามลักษณะบุคลิกของตัวละครโดยยึด Stereotype ของคนทั่วไปในชีวิตประจำวันที่เราพบเห็นเป็นตัวกำหนด จนกระทั่งกลายเป็นความเคยชินคือ คนตัวใหญ่ อ้วน บุคลิกเสียง ใหญ่ หนา ทึบ ไม่เล็กแหลม คนตัวเล็ก ผอม บุคลิกเสียง จะเล็ก แหลม คนผิวสี อย่างเช่น พวกอเมริกันผิวดำ ฟันเสียงจะหนา ใหญ่ หัว พระเอก นางเอก พระเอกต้องเสียงหล่อ นางเอกต้องเสียงสวยตัวโกงตัวร้าย ไม่ว่าจะ เป็นหญิงหรือชาย ส่วนใหญ่จะใช้เสียงแหลมสูง หรือ ตัดสำเนียงยืวนการพากย์เสียงเด็กหญิงและชาย จะใช้เสียงนักพากย์หญิงเป็นหลัก

กลวิธีของนักพากย์แต่ละคนไม่เหมือนกัน แล้วแต่ว่าแต่ละคนมีหลักเช่นไร แต่โดยทั่วไป มีกลวิธีหลักๆ ในการพากย์ ที่นักพากย์มืออาชีพใช้กันอยู่มีดังนี้

1. **การออกเสียงให้ตรงจังหวะปากตัวละคร** ส่วนนี้เป็นทั้งกลวิธีและหลักการของการพากย์เลยทีเดียว ถ้าผู้พากย์ไม่มีความสามารถนี้ก็ยากที่จะประสบความสำเร็จได้ เพราะคงไม่มีผู้ชมคนใดอยากชมภาพยนตร์ที่ผู้แสดงพูดที่ นักพากย์พูดที่ การพากย์ให้ตรงกับปากตัวละคร จะต้องอาศัยความชำนาญ และประสบการณ์ของนักพากย์มากที่สุด แต่ก็อาจจะมีบ้างเหมือนกันที่นักพากย์พูดบทยับและปากตัวละครยังขมขมขม นักพากย์ก็จะใช้วิธีการเติมคำลงไปเพื่อจะช่วยให้ประโยคมีความสมบูรณ์มากขึ้น ในกรณีที่บทตกหรือบทไม่ค่อยชัดเจน ทำให้ปากเหลือ แต่ถ้าปากเหลือหรือขาดจนเห็นชัดเจน ก็ต้องพากย์ซ้ำใหม่

2. **การใช้เสียงได้อย่างสม่ำเสมอ** กล่าวคือน้ำเสียงสม่ำเสมอ คงเส้นคงวา หมายความว่าเมื่อพากย์เรื่องใดก็สามารถพากย์ได้ตลอดโดยที่กำลังเสียงไม่ตก เสียงไม่หายในขณะที่พากย์ ซึ่งการที่จะช่วยให้น้ำเสียงคงความสม่ำเสมอไว้ได้ นักพากย์ต้องมีความสามารถในการตัดเสียงตัวเองให้ได้หลายๆ เสียง ตามบุคลิกของตัวละคร เมื่อพากย์ตัวละครตัวใดแล้วต้องปรับเสียงให้เหมาะสมเข้ากับตัวละคร การรักษาระดับให้น้ำเสียงคงที่มีความสม่ำเสมอ เป็นสิ่งที่สำคัญมากถึงแม้ว่าในภาพยนตร์หนึ่งเรื่องจะรับบทสำคัญแค่เพียงตัวละครเดียว ก็ต้องรักษาระดับเสียงให้ได้ และถ้ามีความสามารถได้พากย์ตัวละครสำคัญที่มีลักษณะใกล้เคียงกัน การฉีกเสียงตัวละครในวัยเดียวกันให้มีความแตกต่างกัน ด้วยการหลีกเลี่ยงการใช้เสียงใกล้เคียงกัน จึงต้องตัดเสียงให้เกินจริงหรือให้

เสียงที่แปลกออกไปจากเสียงจริง จึงเป็นวิธีการที่นักพากย์ใช้กันเพื่อใช้เสียงในการพากย์สม่าเสมอ เสียงไม่กลืนกันไปเป็นเสียงเดียวกัน จนฟังไม่ออกว่าเป็นเสียงของตัวละครตัวใด

3. **การให้น้ำเสียงได้อารมณ์ตามตัวละคร** การพากย์ต้องอาศัยเรื่องกลวิธีในการพากย์ให้ได้อารมณ์ที่สุด ซึ่งจะถูกถ่ายทอดออกมาด้วยเสียงพากย์ ต้องอาศัยการตีบทพากย์ให้แตก เพื่อจะได้เข้าใจอารมณ์ของเรื่อง และของตัวละคร นักพากย์แต่ละคนเวลาพากย์ภาพยนตร์ส่วนใหญ่สีหน้า แววตา จนกระทั่งมือ ไปพร้อมกับอารมณ์การพากย์

4. **การเสริมมุขนอกเหนือบทพากย์** เป็นตัวเสริมที่มีความสำคัญช่วยให้การพากย์ตรงกับกรหยุดพูดของตัวละคร และช่วยให้เรื่องสนุกสนาน มีชีวิตชีวาขึ้น การนอกบทต้องอาศัยพื้นฐานของนักพากย์พอสมควร กล่าวคือนักพากย์น่าจะเป็นผู้ที่มีอารมณ์ขันอยู่ในตัว เป็นคนพูดจาสนุกสนาน นอกจากนี้ยังต้องอาศัยประสบการณ์ของนักพากย์ว่าจะเสริมลูกเล่นหรือนอกบทอย่างไร ที่จะไม่ให้สะดุดความรู้สึกของผู้ชม ในการพากย์โทรทัศน์นั้น เป็นมีการสวมหัวกันคิดมุขก็มี หรือใครนึกอะไรได้ก็บอกกัน มุขไหนไม่ตลกก็ตัดออกไป โดยเฉพาะภาพยนตร์จีนกำลังภายใน จะมีการแทรกมุขเป็นระยะๆ ให้กับตัวละคร กลวิธีการนอกบทเสริมมุขเข้าไปในหนังเป็นเสน่ห์อย่างหนึ่งที่ทำให้หนังดูสนุกสนาน นักพากย์แต่ละคนนอกจากมีนิสัยส่วนตัวมีอารมณ์ขัน ยังต้องมีไหวพริบ อีกทั้งประสบการณ์ในการพากย์ที่จู้จี้หวั่น ในกรหยุดมุข ได้อย่างไม่ขาดไม่เกิน โดยรักษาอรรถรสของเนื้อเรื่องให้คงอยู่ แต่เพิ่มความมีชีวิตชีวาลงไปในการพากย์อีกด้วย

5. **การให้เสียงเข้ากับบุคลิกตัวละคร** นักพากย์ต้องดูบุคลิกของผู้แสดงเพื่อจะได้ใส่เสียงให้เข้ากับหน้าของตัวละครแต่ละคน เมื่อผู้ชมได้ชมภาพยนตร์ก็จะรู้สึกได้ว่าเสียงที่พากย์นั้นเป็นเสียงของตัวละครนั้นจริงๆ การดูบุคลิกของผู้แสดงนั้นดูจาก ลักษณะส่วนตัวของผู้แสดงแต่ละคนว่าผู้แสดงนั้นพูดออกเสียงเป็นอย่างไร ลีลาการพูดเป็นแบบไหน เช่น ผู้แสดงบางคนเวลาพูดไม่กระดกคิ้วเพราะคิ้วแข็ง ผู้แสดงบางคนพูดออกสำเนียงแปร่งๆ เป็นต้น ผู้พากย์จะใช้หลักเกณฑ์ดังกล่าวในการพากย์เป็นเสียงผู้แสดงคนนั้น การพากย์ให้เข้ากับหน้าตัวละครนั้น ต้องดูท่าทางและอารมณ์ของผู้แสดง นักพากย์จะต้องดูว่าผู้แสดงนั้นแสดงเป็นบุคคลประเภทไหน และมีพื้นฐานอารมณ์เป็นอย่างไร

จากกลวิธีที่ได้กล่าวมาเป็นหลักใหญ่ๆ ที่นักพากย์มืออาชีพ มีประสบการณ์การพากย์กว่า 20 ปี นำมาใช้ในการพากย์ภาพยนตร์ และนักพากย์รุ่นใหม่ๆ ต่างก็ต้องเรียนรู้ แต่นักพากย์ที่เพิ่งเริ่มพากย์ภาพยนตร์โทรทัศน์ ส่วนใหญ่ ขาดการซ้อมก่อนการพากย์ จากเดิมที่ต้องอ่านบททำความเข้าใจบทและตัวละคร ทำเครื่องหมายในบท ซ้อมหนังสือก่อนพากย์ ก็หมดไป เนื่องจากเมื่อผิดพลาดสามารถแก้ไขใหม่ได้จึงไม่มีความจำเป็นต้องซ้อมอีกต่อไป การเรียนรู้ตัวหนังสือหรือทำความเข้าใจหนังสือจึงไม่มี เพราะวิธีการใหม่ที่ใช้คือ ชีตบท อ่านบท ทำความเข้าใจ แต่อาจจะไม่เห็นหน้าหนังสือก็เป็นได้ การทำเครื่องหมายแบ่งวรรคตอน คำพูดของตัวละครเพื่อให้พากย์สะดวก อาจมีน้อยลง เพราะไม่มีเวลาเนื่องจากปริมาณงานมากขึ้นในส่วนที่หายไปนี้ อาจไม่มีปัญหาสำหรับนักพากย์เก่าที่เคยพากย์มานาน เพราะเมื่อชีตบท อ่านบท ก็สามารถเข้าใจบทได้ด้วยประสบการณ์และชั่วโมงบินสูง เมื่อเห็นหน้าตัวละคร เรียกได้ว่าอ่านบทหน้าแรกก็เข้าใจตอนจบ แต่สิ่งเหล่านี้มีผลโดยตรงกับนักพากย์เกิดใหม่ส่วนใหญ่ ประสบการณ์การพากย์ยังไม่พอ อ่านบทแล้วไม่เข้าใจบท ไม่เข้าใจบุคลิกตัวละคร ยิ่งเป็นนักพากย์ที่ไม่เก่งในด้านการใช้อารมณ์ ยิ่งทำให้ตีบทไม่แตก ไม่เข้าใจบท ไม่เข้าใจตัวละคร เสียงไม่เข้าหน้าตัวละคร ดังนั้นกลวิธีการพากย์ต่างๆ นักพากย์ทุกคนจะเป็นเองเมื่อประสบการณ์สูงขึ้น งานจะเป็นตัวสอน เพื่อหาเทคนิค กลวิธีมาช่วยส่งเสริมตัว นักพากย์ให้มีคุณภาพงานที่พัฒนาขึ้น

คำถามนำวิจัยข้อที่ 2 นักพากย์ภาพยนตร์โทรทัศน์มีคุณลักษณะพื้นฐาน วิธีการฝึกฝนเพื่อเป็นนักพากย์อย่างไร

ผลการวิจัย

การเป็นนักพากย์นั้น ไม่ใช่สิ่งที่ใครอยากจะเป็นก็สามารถเป็นได้ เพราะงานพากย์ภาพยนตร์เป็นศิลปะที่ต้องใช้ความสามารถเฉพาะตัวของผู้พากย์แต่ละคนและต้องอาศัยพรสวรรค์ที่มีมาแต่กำเนิดอีกด้วยอีกทั้งคุณสมบัติหลักๆ ของนักพากย์อาชีพหลายๆ ท่านที่ประสบความสำเร็จต่างเห็นตรงกันว่าขาดไม่ได้ในงานพากย์ ดังนั้นผู้ที่จะเป็นนักพากย์ได้จะต้องมีคุณสมบัติที่สำคัญหลายประการคือ

1. **มีพื้นฐานเสียงที่ดีมีคุณภาพ** นักพากย์ภาพยนตร์ส่วนใหญ่มักจะมีเสียงดี ถ้ามีเสียงหล่อ เสียงสวย ก็ยิ่งจะได้เปรียบกว่าคนอื่น ๆ แต่ถ้าเสียงไม่หล่อ ไม่สวย แต่เสียงต้องมีเอกลักษณ์ เพราะการพากย์ไม่จำเป็นว่าจะต้องพากย์เป็นตัวละครเอกนางเอกเท่านั้น ถ้าหากสามารถเลือกพากย์ตัวละครที่เหมาะสมกับเสียง ก็สามารถเป็นนักพากย์ที่

ประสบความสำเร็จได้ สิ่งที่สำคัญ เสียงต้องมีพลัง ไม่อู้อี้บี้แบน แหบแห้ง เสียงไม่ขึ้นจมูก มีแก้วเสียงที่มี มีเสียงพูดที่ไพเราะกังวาน พูดจาชัดเจน ลิ้นไม่คับปาก พื้นฐานเสียงที่ดี ไพเราะเสนาะหูแล้วยังรวมถึงโทนเสียงด้วยคนที่เสียงโทนกลางๆ ฟังไม่แปลกหู และกลมกลืนเมื่อเข้ากับหน้าตัวละครที่พากย์และคนที่มีเสียงโทนกลางนี้สามารถปรับเข้ากับตัวละครได้หลายบุคลิก ถึงแม้ว่านักพากย์จะต้องตัดเสียงในการพากย์ตัวละครบางตัวก็ตาม คุณสมบัติเบื้องต้นแรกของการมีเสียงดีมีคุณภาพนั้นเป็นสิ่งที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ ดังนั้นการมีพื้นฐานเสียงที่มีคุณภาพดี จึงเป็นคุณสมบัติข้อแรกที่ต้องมีและเรียกได้ว่าเป็นข้อที่มีความสำคัญมากที่สุดอีกด้วย

2. มีทักษะในการอ่านหนังสือดี ออกเสียงสำเนียงภาษาไทยกลางชัดเจน นักพากย์จะต้องเป็นผู้ที่อ่านหนังสือได้เร็วและถูกต้อง โดยอาศัยสมาธิในการบังคับสายตาให้อ่านบทได้ไว สามารถพากย์ได้อย่างอัตโนมัติ จดจำบทได้โดยไม่ต้องก้มๆ เงยๆ คอยดูภาพกับบท และสามารถเข้าใจเนื้อหาของบทพากย์ในแบบที่ไม่ใช่การท่องจำ แต่เป็นการจับใจความสำคัญ อ่านหนังสือได้แตกฉาน อ่านแล้วเข้าใจบท เข้าใจความหมาย ต้องอ่านหนังสือเร็วมาก เพื่อที่จะได้เข้าใจบทได้ง่ายและตีบทแตก โดยอ่านให้เหมือนคำพูดตัวละคร เหมือนบทสนทนา อ่านออกเสียงออกมาได้ชัดเจน คำควบกล้ำ ร ล ต้องชัดเจน อักษรจะต้องถูกต้องอักษรควบกล้ำต้องชัดเจน ถ้าไม่สามารถอ่านให้ได้ชัดเจนก็ถือว่าไม่ผ่าน เป็นนักพากย์ไม่ได้ นอกจากนี้จะต้องมีความรู้พื้นฐานทางภาษาต่างประเทศ เมื่อเปล่งเสียงออกมา เสียงต้องไม่เหน่อ หรือมีสำเนียงของภาคใดภาคหนึ่ง เพราะจะทำให้การออกเสียงเป็นภาษากลางมีปัญหา

3. มีความรอบรู้ ปรักฎาณไหวพริบดี นักพากย์จำเป็นต้องมีลูกเล่นต่างๆ ที่จะทำให้ผู้ชมรู้สึกเพลิดเพลินในการชมภาพยนตร์ บางครั้งอาจจะมีปัญหาเฉพาะหน้า บางอย่างเกิดขึ้นได้ นักพากย์ต้องรู้จักคิดติดตามงานและพยายามปรับปรุงตัวเองอย่างสม่ำเสมอ ต้องเป็นคนหูไว ตาไว สมองไว มีความรู้รอบตัวเกี่ยวกับเหตุการณ์รอบตัว ทันทุกสถานการณ์ มีอารมณ์ขันอยู่ในตัว อีกทั้งนักพากย์ควรจะเป็นผู้มีความรู้รอบด้าน ไม่ว่าจะเป็นเรื่องที่ใกล้เคียงกับเนื้อหาภาพยนตร์ ซึ่งตัวนักพากย์เองสามารถสอดแทรกความรู้เหล่านี้ เพื่อให้การพากย์สนุกสนานและมีสาระขึ้น

4. **มีประสาทสัมผัสที่รวดเร็ว** การเป็นนักพากย์ที่ดีนั้นจะต้องมีประสาทสัมผัสที่ค่อนข้างไว ทั้งหู ตา ปาก มือ เนื่องจากการพากย์ต้องใช้อวัยวะหลายส่วนในร่างกายทำงานไปพร้อมๆ กัน ซึ่งในการบังคับอวัยวะต่างๆ ให้ทำงานร่วมกันอย่างมีประสิทธิภาพจำเป็นจะต้องมี คือ สมาธิ ในการทำงานค่อนข้างสูง

5. **มีความอดทนสูง สุขภาพดีทั้งกายและใจ** โดยเฉพาะนักพากย์ฝึกหัด การยอมรับของผู้ชมยังไม่มี เพราะผู้ชมส่วนใหญ่ยังยึดติดกับเสียงพากย์เก่า อาจเกิดอคติกับเสียงพากย์ใหม่ที่ฟังไม่ชินหู ดังนั้นการที่จะเป็นนักพากย์ได้ก็ต้องอาศัยความอดทนอย่างมาก ที่จะทำให้คนยอมรับเสียง ต้องอดทนต่อเสียงวิจารณ์การที่ได้รับคำติชมจากนักวิจารณ์คนดู ต้องยอมรับและนำมาปรับปรุงแก้ไขเป็นบทเรียนไม่ปล่อยงานให้ผ่านไปได้อย่างง่ายดาย ต้องอดทนต่อการฝึกฝน ให้เกิดความชำนาญ เพราะการซ้อมบ่อยจะช่วยให้ทราบจุดบกพร่อง และหาทางแก้ไข ปรับปรุงในที่สุด เนื่องจากการพากย์ภาพยนตร์ มีระยะเวลาการทำงานค่อนข้างยาวนาน บางครั้งต้องนั่งทำงานวนหนึ่งๆ เกิน 12 ชม.ทำงานกันเป็นทีม การที่จะมีวันหยุดทุกวันเสาร์-อาทิตย์หรือวันนักขัตฤกษ์จึงเป็นเรื่องที่ทำค่อนข้างยาก การทำงานเป็นกลุ่ม อาจทำให้มีการกระทบกระทั่ง ขัดแย้งกันบ้าง ดังนั้นจึงต้องค่อนข้างมีความอดทนเพราะบางครั้งอาจมีแรงกดดันในการทำงานสูง

ส่วนโอกาสที่จะเข้าไปสู่วงการพากย์ได้ มีวิธีฝึกฝนเพื่อเป็นนักพากย์สำหรับนักพากย์หน้าใหม่ อาจแบ่งได้หลายวิธีดังนี้

1. **ฝึกด้วยตัวเอง** คือ นำภาพยนตร์ต่างประเทศที่เป็นเสียงในฟิล์ม มีตัวอักษรไทยบรรยายใต้ภาพ แล้วจดคำแปลไว้ จากนั้นนำบทภาษาไทย มาทดลองพากย์ แล้วเลือกตัวละครตัวใดตัวหนึ่งที่เป็นเพศเดียวหรือวัยใกล้เคียงกับผู้พากย์ โดยในครั้งแรกเปิดเสียงต้นฉบับเบาๆ เพื่อให้รู้ว่าตัวละครเริ่มพูดเมื่อใด โดยอาจจะเริ่มจากภาพยนตร์การ์ตูนก่อน เพราะเป็นสิ่งที่พากย์ง่ายกว่าภาพยนตร์ที่เป็นคนแสดง เมื่อพากย์จนคล่องปากแล้ว ลองอัดเสียงที่ได้พากย์ไว้เพื่อนำมาฟัง ถ้าคิดว่าพากย์ได้ดี หรือต้องการคำติชมจากนักพากย์ ส่งเทปเสียงพร้อมตัวบทพากย์ และภาพยนตร์ ไปยังบริษัทวิดีโอต่างๆ หรือที่ได้ลิขสิทธิ์ภาพยนตร์จากต่างประเทศเข้ามาฉายในเมืองไทย

2. **เป็นนักพากย์ฝึกหัดในองค์กรที่มีการพากย์ภาพยนตร์** เช่น บริษัทวิดีโอ หรือ สถานีโทรทัศน์ ซึ่งหน่วยงานองค์กรเหล่านี้อาจจะแนะนำไปยังกลุ่มนักพากย์หรือทีมพากย์ที่รวมตัวกันเพื่อรับงานจากหน่วยงาน องค์กร อีกต่อหนึ่ง การเป็นนักพากย์นั้น หลายๆ คน จะทำถอยไปก่อนที่จะเข้าไปยังแหล่งงานด้วยซ้ำ เพราะไม่กล้าที่จะเข้าไป ไม่อดทนเพียงพอ เพราะนักพากย์บางท่านต้องใช้เวลานานกว่าจะได้ทดลองพากย์ กว่าที่จะได้เป็นนักพากย์อาชีพ เรียกว่าถ้าไม่มีใจรัก และตั้งใจจริง ก็จะไปไม่ถึงดวงดาว วิธีการที่บุกถึงตัวนักพากย์ถึงแหล่งข้อมูล เป็นอีกวิธีหนึ่งที่จะสามารถนำไปสู่อาชีพนักพากย์ได้ แต่ต้องพิจารณาตัวเองอย่างจริงจัง เพราะอาจต้องใช้เวลาเป็นหลายเดือนหลายปีกกว่าจะถึงเป้าหมายได้ แต่อย่างน้อยก็เป็นนักพากย์ฝึกหัดจะได้สังเกตดูการทำงานของนักพากย์อาชีพอย่างใกล้ชิด มีสนามทดลองพากย์

3. **สมัครเรียนหลักสูตรอบรมการเป็นนักพากย์** จากที่ผู้วิจัยได้ไปฝึกอบรมมาจากกลุ่ม Great Imagine (GIM) อีกแห่งหนึ่งคือ สถาบันศิลปภาพยนตร์และการบันเทิง Film & Boardcasting Institute (FBI) และหลักสูตรสอนการพากย์ของสมาคมนักพากย์ภาพยนตร์แห่งประเทศไทย และยังมีอีกหลายแห่งคือทีมพากย์อัศวินซึ่งได้เปิดสอนเช่นกัน สถาบันเหล่านี้อาจเป็นอีกทางเลือกหนึ่งสำหรับผู้สนใจในด้านการพากย์ภาพยนตร์และเป็นวิธีการหนึ่งที่จะนำการประกอบอาชีพนักพากย์ได้

คำถามนำวิจัยข้อที่ 3 ผู้ชมภาพยนตร์โทรทัศน์มีทัศนคติต่อผลงานพากย์ภาพยนตร์ของนักพากย์อย่างไร

ผลการวิจัย

ผู้ชมในฐานะเป็นผู้รับสารในการชมภาพยนตร์โทรทัศน์ ที่ผ่านกระบวนการถ่ายทอดทางภาษาที่ได้ผ่านการแปลให้เป็นภาษาไทย โดยมีเสียงของนักพากย์คนไทยใช้กลวิธีในการพากย์ที่มีการใช้เสียงให้ตรงตามจังหวะปาก และน้ำเสียงให้เข้าถึงอารมณ์ของบทบาทที่ปรากฏจากตัวละคร มีโทรทัศน์เป็นสื่อกลาง ในความเป็นจริงแล้วผู้ชมจะติดตามชมภาพยนตร์หรือไม่ขึ้นอยู่กับคุณภาพเนื้อหาภาพยนตร์เป็นอันดับแรก อีกทั้งทางสถานีโทรทัศน์ได้จัดซื้อภาพยนตร์ต่างประเทศเพื่อนำมาจัดอยู่ในผังรายการโทรทัศน์ จึงต้องคัดสรรพิจารณามาแล้วเป็นอย่างดี ถึงคุณภาพของภาพยนตร์ที่จะจับกลุ่มผู้ชมได้เป็นส่วนใหญ่ และด้วยวัฒนธรรมการดูภาพยนตร์ต่างประเทศ

จากสื่อโทรทัศน์ผู้ชมยังต้องการให้มีการให้เสียงเป็นภาษาไทย เพราะสื่อโทรทัศน์เป็นของครอบครัวทุกชนชั้นทุกเพศวัย การให้เสียงภาษาไทยจึงครอบคลุมกลุ่มผู้ชมได้กว้างขวาง

ดังนั้นเมื่อผู้ชมเลือกที่จะติดตามภาพยนตร์ในแต่ละเรื่อง ถ้านักพากย์ให้เสียงภาษาไทยได้อย่างปกติ ราบรื่นไม่ติดขัด ก็ถือว่าเสมอตัว ยิ่งถ้ากระแสของภาพยนตร์มาแรง นักพากย์ที่ปกติก็เป็นนักพากย์ชุดเดิมจากภาพยนตร์เรื่องอื่นๆ พากย์ไปตามมาตรฐานปกติ ก็ได้รับผลพลอยได้ว่าพากย์ดีไปด้วย เป็นการส่งเสริมสนับสนุนกันทั้งคุณภาพของภาพยนตร์และมาตรฐานในการให้เสียงภาษาไทยของนักพากย์ และแน่นอนถ้าคุณภาพหนังดี แต่ทีมพากย์ให้เสียงได้ต่ำกว่ามาตรฐานก็จะทำให้ผู้ชมไม่พึงพอใจ

จากทัศนะของกลุ่มผู้ชมที่ได้ชมผลงานพากย์ภาพยนตร์จีนทางโทรทัศน์ไทยที่วีซีดีของ 3 มีทัศนะในประเด็นดังต่อไปนี้

1. **เสียงพากย์ที่เน้นความสมจริง** กลุ่มผู้ชมเริ่มหันเข้าหาความสมจริงสมจังมากขึ้น การพากย์ที่พบเห็นอย่างชินตาทางโทรทัศน์จึงทำให้ผู้ชมสร้างมาตรฐานใหม่ขึ้นในใจด้วยเช่นกัน จากเดิมการเล่นมุข อาจจะเป็นจุดสร้างความเด่นและความสนใจของผู้ชม แต่ปัจจุบัน ความคิดเดิมถูกเปลี่ยนแปลงไป มีผู้ชมที่รับชมภาพยนตร์ทางโทรทัศน์ สามารถจับรายละเอียดหรือความผิดพลาดได้เป็นอย่างดี ดังนั้น นักพากย์จึงจำเป็นต้องเปลี่ยนรูปแบบการพากย์เพื่อตอบสนองความต้องการของผู้ชมเช่นกัน มีการเรียกร้องความสามารถของนักพากย์ที่เหมาะสม ยิ่งในกรณีที่ผู้ชมมีการศึกษาสูงและสามารถมีความเข้าใจภาษาต่างประเทศได้ดี เมื่อการพากย์ไม่สามารถตอบสนองสิ่งที่ผู้ชมต้องการได้ ผู้ชมก็จะหันไปหารูปแบบการแปรรูปทางภาษาแบบอื่นทดแทน อย่างเช่น การชมภาพยนตร์เสียงในฟิล์ม แต่ในสื่อโทรทัศน์ผู้ชมยังต้องการที่จะชมภาพยนตร์ที่มีการพากย์เป็นภาษาไทยเนื่องด้วยโทรทัศน์มีหน้าจอไม่ใหญ่เหมือนจอภาพยนตร์ที่ฉายในโรงภาพยนตร์ การที่นำตัวอักษรมาบรรยายได้ภาพจึงตัวเล็ก และดูชัดหูชัดตา อีกทั้งการฟังเสียงในฟิล์มจำนวนมากที่เป็นเด็กหรือไม่มีพื้นฐานทางภาษาต่างประเทศไม่สามารถรับชมได้ ทางเลือกสำหรับผู้ที่ไม่ต้องการฟังเสียงพากย์ผู้มีโทรทัศน์ปรับเป็นระบบเสียงหลายภาษาสามารถทำได้ และบางครั้งสถานีโทรทัศน์บางช่องได้นำภาพยนตร์ต่างประเทศที่พากย์ไทยแล้ว แต่ยังคงมีตัว

อักษรบรรยายได้ภาพให้ด้วย แต่กรณีนี้ จะมีให้เห็นเฉพาะภาพยนตร์ที่เคยฉายตาม โรงภาพยนตร์และทางสถานีโทรทัศน์ได้นำมาลงเสียงพากย์ไทยใหม่โดยภาพยนตร์บาง เรื่องมีตัวอักษรบรรยายได้ภาพอยู่ด้วย แต่ก็เป็นส่วนน้อย ในส่วนของภาพยนตร์จีนชุดจะมีการบรรยายได้ภาพที่เป็นเป็นภาษาจีนยังไม่มีการนำมาแปลเป็นภาษาไทย เหตุที่ไม่นำมา ทำเป็นบรรยายไทยด้วยเพราะต้องมีในเรื่องของค่าใช้จ่าย และมีผู้กลุ่มน้อยมากถ้าเทียบ กับการดูภาพยนตร์ที่พากย์เป็นเสียงภาษาไทย

2. **เสียงตัวละครน่าต้องมีเสียงที่ไพเราะ** สิ่งที่ผู้ชมแสดงทัศนะอีกประการหนึ่ง คือ เสียงพากย์ที่เป็นตัวเด่นของเรื่อง อย่างพระเอก หรือนางเอก ต้องเป็นเสียงหล่อ เสียงสวย ผู้ชม มีความคาดหวังในใจว่าเมื่อพระเอกและนางเอกหน้าตาดีและน้ำเสียงที่ออกมาต้อง ไพเราะสวยและหล่ออย่างหน้าตา ดู ทำให้รู้สึกน่าฟังน่าติดตาม ผู้ชมจะคุ้นเสียงนักพากย์ที่ ได้พากย์พระเอก นางเอก ส่วนใหญ่จะเป็นเสียงนักพากย์คนเดิมหรือน้ำเสียงลักษณะเดิม ในทุกๆ ตอน และในเรื่องต่อๆ ไป ก็ยังคงได้ยินเสียงนักพากย์เป็นน้ำเสียงเดิม แต่อาจจะ ปรับให้เข้ากับบุคลิกตัวละคร ตามแต่ละบทบาท
3. **กลวิธีในการพากย์ในผลงานนักพากย์** กลวิธีในการพากย์เป็นสิ่งที่สร้าง เอกลักษณะของนักพากย์แต่ละคน ดังเช่นนักพากย์รุ่นเก่าเคยสร้างเอกลักษณ์และประสบความสำเร็จมาแล้ว ซึ่งกลวิธีการพากย์นี้อาจใช้เพื่อดึงดูดความสนใจของผู้ชม กลวิธี ดังกล่าวของนักพากย์ได้แก่ การออกเสียงให้ตรงจังหวะปากตัวละคร การให้เสียงได้อย่าง สม่่าเสมอ การใช้น้ำเสียงได้อารมณ์ตามตัวละคร การให้เสียงเข้ากับหน้าตัวละคร การเสริมมุขนอกเหนือบทพากย์ กลวิธีทั้งหมดนี้ส่วนใหญ่เมื่อผลงานออกไป ย่อมเป็นสิ่งที่ นักพากย์พิถีพิถันทำให้ออกมาดีที่สุดในส่วนเบื้องหลังจะยุ่งยากหรือมีข้อติดขัดอะไรก็ตาม ในส่วนเบื้องหลังนี้ ผู้ชมไม่อาจรู้ได้เลยเพราะสิ่งที่ผู้ชมได้เห็นได้ยินเสียงคือภาพยนตร์ที่ ผ่านกระบวนการพากย์เสร็จสมบูรณ์มาแล้ว แต่สิ่งที่จะสังเกตได้หรือจับความผิดปกติ ถึง ขั้นทำให้ภาพยนตร์เสียอรรถรส ก็คือการให้เสียงเข้ากับหน้าตัวละครและการให้เสียงได้ อารมณ์ตามตัวละครผิดเพี้ยนไป ส่วนกลวิธีข้ออื่นๆ เป็นสิ่งที่ไม่ค่อยพบเห็นความผิดพลาด และกลวิธีที่ผู้ชมชื่นชอบในการพากย์ภาพยนตร์โดยเฉพาะภาพยนตร์จีนก็คือ การพากย์

เสริม मुख การพากย์นอกบท จะทำให้เกิดเสียงหัวเราะได้ ได้ความบันเทิงเพิ่มขึ้นกับ
ภาพยนตร์ที่ได้รับชม

จากทัศนะของผู้ชม ผู้วิจัยเห็นว่า การพากย์เป็นสิ่งที่ต้องรับผิดชอบต่อสังคม การพากย์มี
ความจำเป็นต่อสังคม เพราะเป็นสิ่งที่จรรโลงสังคมให้เกิดความมีส่วนร่วม หรือมีความรู้สึกว่าเป็น
พวกเดียวกัน การมีภาพยนตร์ที่พากย์เป็นเสียงภาษาไทย จึงเป็นสิ่งที่แสดงถึงความเป็น
ชาติไทย ซึ่งนักพากย์ส่วนใหญ่เห็นว่า การพากย์แบบไทยนั้นมีเอกลักษณ์ที่การพากย์หนังของ
ประเทศอื่นเปรียบเทียบไม่ได้ เพราะการพากย์แบบไทยจะเน้นที่ความสนุกสนานของเนื้อเรื่อง
เป็นหลัก

โดยสรุปแล้วผู้ชมยังคงต้องการให้มีการพากย์ภาพยนตร์โทรทัศน์ต่อไป โดยเฉพาะ
ภาพยนตร์จีน ที่ถึงแม้ต้องการให้มีการพากย์ที่สมจริง แต่ยังคงชื่นชอบในกลวิธีการใช้มุขตลก นอกบท
ของเหล่านักพากย์ ทีมพากย์ และควรใช้ให้เหมาะสมในกรอบของเนื้อเรื่อง ไม่เสียอรรถรสของ
ภาพยนตร์ อีกทั้งผู้ชมยังเห็นว่าให้นักพากย์ใช้กลวิธีในการให้เสียงได้อารมณ์ตามตัวละคร และ
พากย์เสียงให้เข้ากับหน้าตัวละครเป็นสิ่งสำคัญที่นักพากย์ต้องระมัดระวัง โดยผู้ชมยังคงยึดติดกับ
เสียงพระเอกและนางเอกที่ยังคงต้องมีเสียงที่ไพเราะน่าฟังเป็นเสียงที่ฟังแล้วไม่แปลกหู

ทัศนะของผู้ชมจึงเป็นสิ่งที่ช่วยชี้ให้เห็นถึงความสามารถของนักพากย์ ถึงแม้ว่าจะ
ไม่ใช่ปัจจัยที่สามารถชี้วัดให้เห็นถึงความสำเร็จของนักพากย์ได้ทั้งหมด กลุ่มผู้ชมที่เป็นกลุ่ม
ตัวอย่างมีความรู้ มีประสบการณ์ในการดูภาพยนตร์โทรทัศน์ และมีภาพยนตร์ที่ติดตามเป็นประจำ
ต่างลงความเห็นว่าภาพยนตร์ต่างประเทศที่นำมาฉายในสื่อโทรทัศน์การให้เสียงภาษาไทยยังเป็น
สิ่งจำเป็น นอกจากความอรรถรสของหนังที่มีอยู่เดิม เมื่อนำมาแปลเป็นภาษาไทยและพากย์โดย
นักพากย์คนไทย อรรถรสของเรื่องจะไม่ลดน้อยลง สื่อความหมายความเข้าใจในบริบทของความ
เป็นไทย.

อภิปรายผล

1. กลวิธีในการพากย์ภาพยนตร์แต่ละประเภท ต่างก็มีลักษณะเฉพาะตัวของภาพยนตร์ประเทศนั้นซึ่งจุดที่ผลักดันให้เกิดการเปลี่ยนแปลงคือ วัฒนธรรมเป็นสิ่งที่แสดงอยู่ในภาษานั้นๆ วัฒนธรรมมีความแตกต่างกันซึ่งในอีกวัฒนธรรมหนึ่งนั้นไม่มี เพราะฉะนั้นการจะเข้าใจวัฒนธรรมได้อย่างถ่องแท้ ก็คงจะเป็นเรื่องยาก เพราะการที่จะอธิบายสิ่งใดที่วัฒนธรรมไทยไม่มีไม่ปรากฏให้คนไทยได้รู้ได้เห็นและเข้าใจในสิ่งที่บริบทของสังคมไทยเราไม่มีนั้นจึงเป็นเรื่องที่ยากสำหรับผู้แปลและผู้พากย์ ฉะนั้นสิ่งที่พอจะทำได้คือพยายามสื่อให้ได้ใกล้เคียงมากที่สุดเท่าที่จะทำได้ นักพากย์ส่วนใหญ่จะทราบกันดีว่า ภาพยนตร์ของแต่ละประเทศจะมีลักษณะต่างกัน ดังนั้นเวลาที่พากย์จะต้องจับแนวทางการพากย์ให้ต่างกัน โดยเน้นตามเสียงภาษาต้นฉบับที่ได้ยินเมื่อภาษาต้นแบบเป็นตัวบังคับให้นักพากย์ต้องเปลี่ยนรูปแบบการพากย์ แต่ด้วยอิทธิพลของภาษาต้นแบบซึ่งกลืนเข้าไปในตัวนักพากย์โดยไม่รู้ตัวก็ส่งผลให้มีผลกระทบต่อการพากย์อย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้
2. การพากย์ภาพยนตร์โทรทัศน์ ยังมีความเกี่ยวข้องกับอำนาจของผู้บริหารองค์กรเข้าควบคุมงานศิลปะเพื่อประโยชน์ขององค์กร การพากย์ภาพยนตร์เป็นงานศิลปะแขนงหนึ่ง บางองค์กรมีการใช้กรอบกำหนดสำหรับพนักงานปกติทั่วไปมาเป็นตัวบังคับให้นักพากย์อยู่ในกรอบ การทำงานที่มีกรอบของเวลาเป็นตัวกำหนดจึงไม่สามารถใช้กับงานพากย์ที่เป็นงานศิลปะได้ เพราะผลที่ได้รับจะทำให้คุณภาพของงานลดลงต้องเร่งรีบ หรือการได้รับค่าตอบแทนที่ไม่คุ้มค่า ทำให้นักพากย์ไม่ทุ่มเทให้กับการทำงานอย่างเต็มที่
3. ในแง่ของการสื่อสารนั้น การพากย์ถือได้ว่าเป็นองค์ประกอบที่สำคัญ ที่นักพากย์เป็นผู้นำพาสารคนสุดท้าย จากผู้ส่งสารคือภาพยนตร์ต่างประเทศไปให้ถึงปลายทาง คือผู้รับสารที่เป็นคนไทยได้ เนื่องจากการพากย์เป็นส่วนที่เติมช่องว่างทางวัฒนธรรมซึ่งเป็นรูปแบบการดำเนินชีวิตของคนกลุ่มใดกลุ่มหนึ่งที่สืบทอดต่อเนื่องกันมาจากคนรุ่นหนึ่งไปสู่คนอีกรุ่นหนึ่ง โดยหมายรวมถึง คติ ความเชื่อ ศิลปะ ปรัชญา ศิลปกรรม จรรยา ภาษา ตลอดจนขนบธรรมเนียมประเพณีที่ยึดถือปฏิบัติกันอยู่ในสังคมนั้น ด้วยเหตุนี้การพากย์ซึ่งเป็นการสื่อสารข้ามวัฒนธรรมรูปแบบหนึ่ง ที่นำพาการนำเสนอในรูปแบบของภาพยนตร์โทรทัศน์ โดยนักพากย์คนไทยนำมาให้เสียงภาษาไทยเพื่อสื่อสารเรื่องราว อารมณ์ วิถีชีวิตในโลกของการแสดงละคร โดยนักพากย์นำบทพากย์มาถ่ายทอดด้วยสัมผัสเสียงที่สื่อสิ่งที่อยู่ในภาพยนตร์ให้ผู้ชมได้เข้าใจอย่างครบถ้วน

ข้อจำกัดและข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยในอนาคต

ผู้วิจัยมีข้อจำกัดข้อเสนอแนะจากการวิจัยเรื่อง “กลวิธีการสื่อสารในการพากย์ภาพยนตร์โทรทัศน์” ดังนี้

ข้อจำกัด

ประการแรกคือการเข้าถึงแหล่งข้อมูลในช่วงเริ่มต้นของการทำวิจัย โดยตัวผู้วิจัยเป็นเพียงบุคคลภายนอก ไม่ได้ทำงานหรือมีความเกี่ยวข้องกับสายงานด้านการพากย์ภาพยนตร์ และไม่รู้จักนักพากย์ท่านใดเป็นการส่วนตัว อีกทั้งไม่มีพื้นฐานประสบการณ์ใดใดในด้านการพากย์ภาพยนตร์เลย เป็นเพียงผู้ชมภาพยนตร์ทั่วไป แต่มีความสนใจใคร่รู้และชื่นชอบเสียง ลีลา วิธีการพากย์ของนักพากย์ภาพยนตร์หลายๆ ท่าน ดังนั้นในระยะเริ่มต้นของการทำวิจัยเรื่องนี้จึงค่อนข้างติดขัดลำบากในการเข้าถึงแหล่งข้อมูล ทั้งที่เป็นนักพากย์เองและสถานที่ที่มีการพากย์ภาพยนตร์ ข้อมูลในส่วนของเอกสารที่เกี่ยวกับการพากย์มีไม่มากนักแต่ก็พอเป็นแนวทางในการเริ่มต้นที่จะเข้าถึงแหล่งข้อมูลได้พอสมควร

ประการต่อมาคือเรื่องของเวลาการทำงานของนักพากย์ การนัดพบ นักพากย์ส่วนใหญ่เป็นนักพากย์ที่รับงานโดยอิสระ ทำงานหลายแห่งในแต่ละวัน ช่วงเวลาการทำงานคือเริ่มตอนเย็นๆ กว่าเสร็จงานเกือบเที่ยงคืน บางงานมีรายละเอียด มีความยากในตัวงาน อาจจะทำให้เวลาการทำงานเลยไปถึงตีสองตีสามหรือรุ่งเช้าเลยก็มีให้เห็นยกเว้นนักพากย์ที่ประจำเฉพาะสถานีโทรทัศน์ที่ค่อนข้างมีช่วงเวลาการทำงานที่แน่นอน คือเริ่มงานเก้าโมงเช้าเลิกงานห้าโมงเย็น ถ้ามีงานด่วนหรือไม่ทันจริงๆ ถึงจะอยู่จนงานเสร็จ แต่โดยความเป็นจริงแล้วนักพากย์ส่วนใหญ่มีอิสระในการรับงานจากที่อื่นได้ อีกอย่างกรณีที่เป็นนักพากย์ประจำอยู่ที่บริษัทวิดีโอ ก็มาพากย์ให้ช่องสถานีโทรทัศน์ ทั้งนี้เป็นการตามกันมามีสายสัมพันธ์อันดีกันมาก่อน หรือนักพากย์บางครั้งอาจจะรับงานอ่านโฆษณา สารคดี บ้าง แต่โดยมารยาทจะไม่พากย์ให้บริษัทคู่แข่ง เช่น พากย์อยู่ช่อง 3 ก็

ไม่ควรไปรับงานพากย์ช่อง 7 เป็นต้น เรียกได้ว่านักพากย์แทบไม่มีเวลาว่างเลย การสัมภาษณ์เป็นไปในลักษณะไม่เป็นทางการ เป็นการพูดคุยกันโดยส่วนใหญ่

การนัดหมายวันเวลากับนักพากย์ต้องไปยังสถานที่ทำงาน รอหลังเลิกงานจึงจะได้สัมภาษณ์ ถ้ามีช่วงพักก็อาจจะสัมภาษณ์ได้เล็กน้อยแล้วแต่นักพากย์ บางครั้งไปอยู่จนตีหนึ่งตีสองพอเลิกงาน นักพากย์เหนื่อยบอกลดเป็นวันหลังก็มี แต่ก็ยังสามารถสังเกตการณ์การทำงาน of นักพากย์ วิธีการพากย์ได้ในช่วงเวลาที่นักพากย์กำลังทำงาน เมื่อเกิดความคุ้นเคย จึงสามารถเข้าไปสังเกตการณ์ในห้องพากย์ขณะที่นักพากย์กำลังพากย์ได้ เมื่อบางครั้งไปเก็บข้อมูลที่ต้องอยู่ดีๆ ผู้วิจัยเป็นผู้หญิงและไปโดยลำพัง การเดินทางอาศัยรถประจำทาง แท็กซี่บ้างผู้วิจัยต้องคอยระมัดระวังตัวจากภัยอันตราย ความไม่ปลอดภัยที่จะเกิดขึ้นในยามค่ำคืน

อีกประการหนึ่งคือในเรื่องของกลวิธีในการพากย์ภาพยนตร์เป็นเรื่องที่เป็นเทคนิควิธีการเฉพาะตัว นักพากย์ไม่สามารถอธิบายได้เป็นคำพูดเป็นหลักชัดเจน หรือถ้าบอกลถึงกลวิธีตัวผู้วิจัยก็ไม่สามารถเข้าใจได้ว่าเป็นอะไร ในส่วนนี้จึงต้องอาศัยระยะเวลาและประสบการณ์ที่ยาวนาน คลุกคลีกับการพากย์ให้ได้มากที่สุด และต้องทดลองปฏิบัติเองด้วยถึงจะรู้กลวิธีการพากย์ได้อย่างลึกซึ้ง ฉะนั้นในการวิจัยส่วนของกลวิธีต่างๆ ในการพากย์อาจจะยังขาดตกบกพร่องไปบ้างแต่ผู้วิจัยได้พยายามศึกษาในส่วนที่นักพากย์ยอมเปิดเผยและถ่ายทอดเทคนิคในการพากย์ให้ผู้วิจัย แต่ด้วยระยะเวลาที่ไม่เอื้ออำนวย อาจจะขาดหายไปบางกลวิธีบางอย่างที่เป็นปลีกย่อย แต่ผลวิจัยได้เน้นกลวิธีในส่วนที่สำคัญ และนักพากย์ส่วนใหญ่ใช้กันอยู่จนเป็นเอกลักษณ์เฉพาะตัว ที่ส่งเสริมการทำงาน การพากย์ให้ราบรื่นเป็นที่ยอมรับและประสบผลสำเร็จในอาชีพจนกระทั่งปัจจุบัน

ประการสุดท้ายเป็นข้อจำกัดที่เป็นอุปสรรคปัญหาที่ตัวผู้วิจัยประสบพบเจอมา ในส่วนของ การที่ผู้วิจัยต้องการจะเรียนฝึกพากย์ภาพยนตร์ด้วยตัวเอง เพื่อที่จะได้รู้ถึงวิธีการฝึกฝนการเป็นนักพากย์ว่าเป็นอย่างไรเพื่อที่จะนำมาวิเคราะห์ได้มากขึ้น อีกทั้งมีนักพากย์ที่ทำการเปิดเป็นหลักสูตรการเป็นนักพากย์หลายแห่ง หลักสูตรเหล่านี้เป็นไปในเชิงพาณิชย์โดยส่วนใหญ่ ต้องเสียค่าใช้จ่ายไม่ต่ำกว่าสี่พันบาทไปจนถึงหนึ่งหมื่นบาท ตัวผู้วิจัยได้ตัดสินใจที่จะไปสมัครเรียนหนึ่งหลักสูตรมีวัตถุประสงค์เพื่อการเก็บข้อมูลวิจัยในครั้งนี้และเพื่อที่จะเป็นการเข้าไปคลุกคลีกับนักพากย์ระดับมืออาชีพและหวังว่าอาจจะได้ข้อมูลในเชิงลึก ผู้วิจัยได้ไปที่สถาบันแห่งหนึ่ง มีหลักสูตรการเรียน

การสอนเกี่ยวกับโฆษณาและภาพยนตร์ ซึ่งมีหลักสูตรสอนการพากย์ด้วย ผู้วิจัยได้รับทราบจากโฆษณาคือเป็นสถาบันที่เปิดใหม่ อ้างอิงบุคคลที่เชี่ยวชาญในสาขาที่น่าเชื่อถือจึงตัดสินใจไปติดต่อสอบถามรายละเอียด หลักสูตรการพากย์ราคาค่อนข้างแพงผู้วิจัยจึงขออนุญาตเข้าไปสังเกตการณ์ในชั่วโมงแรกก่อนที่จะตัดสินใจสมัคร เมื่อเข้าไปนักพากย์ที่สอนไม่ได้เป็นบุคคลคนเดียวกับที่ทางสถาบันอ้างชื่อไว้ แต่เป็นนักพากย์ท่านอื่น เมื่อเริ่มการเรียนการสอนนักพากย์ท่านนี้ ได้เล่าประสบการณ์ ผลงานเพื่อสร้างความน่าเชื่อถือให้กับตัวเอง ซึ่งก็ดูน่าสนใจ เมื่อหมดชั่วโมงเรียนผู้วิจัยได้ติดต่อกับนักพากย์ท่านนี้โดยตรง บอกวัตถุประสงค์ของการมาเรียนการพากย์ แต่นักพากย์ท่านนี้กลับบอกว่าไม่ต้องสมัครของสถาบันนี้ ไปเรียนกับตัวเขาได้อีกสถานที่หนึ่งที่เป็นที่ทำงานของนักพากย์ท่านนี้ ไปดูการทำงานได้ตลอดเวลา ไม่เสียค่าใช้จ่าย ผู้วิจัยจึงเห็นว่าเป็นโอกาสดีที่จะไม่ต้องสูญเสียเงินหลักหมื่น เจอนักพากย์ผู้มีประสบการณ์และใจดี จึงนัดหมายกันต่อมา

เมื่อผู้วิจัยไปยังสถานที่แห่งนั้นก็พบว่า เป็นห้องพากย์ขนาดเล็ก มีห้องติดต่อ และที่แห่งนี้ยังทำภาพยนตร์ด้วย นักพากย์ท่านนี้บอกว่าที่แห่งนี้สอนการพากย์ด้วย ราคาถูกกว่าที่อื่นๆ สรุปว่าตัวผู้วิจัยก็ต้องจ่ายค่าเรียน โดยขอแบ่งชำระจ่ายเพียงครึ่งหนึ่งก่อน การเรียนใน 2-3 ครั้งแรก มีนักเรียนอยู่ไม่เกิน 3 คน การเรียนการสอนก็ไม่มีอะไร นักพากย์ท่านนี้มาพูดคุยประสบการณ์เป็นส่วนใหญ่ ทดลองให้บทพากย์มาลองพากย์กันในระหว่างอาจารย์และผู้เรียนโดยไม่ได้ใช้อุปกรณ์ใดๆ ในการพากย์ และครั้งต่อๆ มานักพากย์ท่านนี้บอกกับผู้วิจัยว่าท่าทางมีแววจะพากย์ได้จะให้พากย์งานจริงเลย เพราะสถานที่นี้ได้ทำภาพยนตร์ด้วยและต้องลงเสียงนักพากย์ ผู้วิจัยจึงรับโอกาสด้วยความยินดี เมื่อได้บทมาอ่านดูจึงรู้ว่าเป็นหนังไทย ที่เป็นหนังเกรดต่ำทำขายในรูปแบบวีซีดี และเป็นหนังประเภทปลุกใจเสือป่า นักพากย์ท่านนี้ได้กล่าวว่าลองพากย์ดู จะไม่มีภาพในส่วนที่เป็นฉากรัก ที่ไปเปลือยออกมา พากย์เฉพาะแค่บทสนทนา ซึ่งก็ไม่มากนัก เพราะหนังไปส่วนใหญ่มักไม่ค่อยมีบทพูดอยู่แล้ว ช่วงเวลานั้นผู้วิจัยก็ต้องพากย์ ในครั้งแรกที่พากย์ก็ไม่มีอะไร พากย์เล็กน้อยพูดไม่กี่ประโยค ซึ่งเมื่อพากย์เสร็จแล้วหมดในส่วนของผู้วิจัย จึงอยู่ดูสังเกตการพากย์ของคนอื่นๆ ต่อไป สิ่งที่เห็นคือ ภาพที่ปรากฏบนจอเป็นภาพที่เรียกว่าอนาจาร อุจาดตาเลยทีเดียว มีนักพากย์ที่เป็นคนของอาจารย์นักพากย์ท่านนี้เป็นคนลงเสียง ที่มีแต่เสียงครวญคราง ในบทเข้าพระเข้านาง นานนับชั่วโมง

พอจบงานนักพากย์ได้อธิบายให้ผู้วิจัยฟังว่ามันเป็นงาน นักพากย์ต้องพากย์ได้ทุกบท ผู้วิจัยฟังแล้วมันขัดกันกับที่นักพากย์คนเดียวกันนี่เองเคยกล่าวว่า เป็นนักพากย์ต้องเลือกที่จะรับงาน อย่าไปพากย์พวกหนังโป๊ เสื่อมศีลธรรม มันไม่คุ้มกับชื่อเสียง ครั้งต่อมาผู้วิจัยไปเรียนเป็นครั้งสุดท้าย แต่พอถึงเวลากลับไม่มีการเรียน เป็นการพากย์หนังแบบเดิมอีก ผู้วิจัยจำใจต้องพากย์และคิดว่าคงไม่เป็นไรพากย์แค่เสียงพูด ปรากฏว่าในบทพากย์ฉากที่มีเสียงพูดตัวละครปรกติ มีฉากต่อเนื่องที่ไปมาก ผู้วิจัยจึงหยุดพากย์เนื่องจากไม่มีในบท แต่อาจารย์นักพากย์กลับบอกว่าช่วยใส่เสียงไปด้วย ส่วนคนอื่นที่พากย์อยู่ด้วย มองผู้วิจัยด้วยท่าทางไม่พอใจ เพราะงานเริ่มสะดุด ผู้วิจัยจึงพากย์ไปตามน้ำให้เสร็จๆ งาน

การพากย์หนังแต่ละครั้งผู้วิจัยไม่ได้แค่ตอบแทนแม่แต่น้อย เพราะการพากย์แต่ละครั้งเป็นการพากย์จริงก็ถือเป็นการฝึกฝนการพากย์ไปในตัว งานพากย์แต่ละครั้งทำงานจนมีดีค่า ประกอบด้วยความไม่พร้อมทั้งเครื่องบันทึกเสียง บทพากย์หนังที่ขาดๆ เกินๆ มาเพื่อพูดไม่กี่ประโยคกลับต้องเสียเวลาไปทั้งวัน ทั้งๆ ที่การพากย์ที่มีการพากย์ตามห้องพากย์มาตรฐานทั่วๆ ไปสะดวก รวดเร็ว ทนสมัยกว่ามาก พฤติกรรมของนักพากย์ผู้นี้ ในทัศนะของผู้วิจัยถือว่าการหลอกลวงทุจริตในอาชีพ ผู้วิจัยตัดขาดความเคารพนับถือ และไม่รับการติดต่อใดได้อีกจากนักพากย์คนนี้ เหตุการณ์ครั้งนี้ทำให้ผู้วิจัยต้องหายไปช่วงระยะเวลาหนึ่ง เสียรู้ เสียเวลา เสียตายเงิน เสียความรู้สึก ไม่คิดว่าจะมาเจอคนหากินด้วยวิธีนี้ เมื่อตั้งสติได้ใหม่ผู้วิจัยเดินตรงเข้าไปพบกับ นายกสมาคมนักพากย์แห่งประเทศไทยเพื่อให้การวิจัยดำเนินได้ต่อเนื่อง เมื่อประสบโอกาสเหมาะได้เล่าถึงสิ่งที่ตัวเองไปเจอมา และเล่าพฤติกรรมของนักพากย์ท่านนี้ ท่านจึงให้คำแนะนำ ให้ขวัญและกำลังใจกลับคืนมา และประณามนักพากย์ผู้นี้ ส่วนผู้วิจัยขอโศกกรรมให้นักพากย์ผู้นี้.

ข้อเสนอแนะ

1. การศึกษาในส่วนของประวัติบุคคลของนักพากย์แต่ละท่านเป็นเรื่องที่น่าสนใจ เช่น คุณจรี โอศิริ คุณมารศรี อิศรางกูล ณ อยุธยา ซึ่งท่านเป็นศิลปินแห่งชาติ สาขา ศิลปะการแสดง (นักแสดง-นักพากย์) และคนอื่นๆ ที่เป็นนักพากย์ระดับชั้นแนวหน้าของประเทศไทย เพื่อเป็นการสืบทอดลักษณะวิธีการเฉพาะบุคคลที่ทำให้ประสบความสำเร็จ

2. การศึกษาในส่วนของบทพากย์ภาพยนตร์ เกี่ยวกับการแปลบทเพื่อพากย์ การใช้ภาษาในภาพยนตร์ นักพากย์เป็นผู้รับบทที่แปลเรียบร้อยแล้วมาพากย์เพียงอย่างเดียว ให้เสียงได้อารมณ์ แต่ถ้าบทพากย์ไม่ดี เช่น จำนวนคำไม่พอดีกับปากตัวละคร หรือขาดเหลือเกินจากปากไป ก็ส่งผลให้การพากย์หยุดชะงักเช่นกัน นักพากย์จึงต้องการบทพากย์ที่สมบูรณ์แบบ จากการศึกษาคั้งนี้ พบว่าบทพากย์ เป็นหัวใจสำคัญในการพากย์ จึงเป็นเรื่องที่น่าศึกษาลงลึกในกระบวนการแปลบทเพื่อพากย์ด้วยเช่นกัน นักพากย์และนักแปลบทมีความเกี่ยวเนื่องกันหรือไม่อย่างไร บทพากย์เมื่อนำมาแปลเป็นภาษาไทยเป็นปัจจัยหนึ่งที่สำคัญ ส่งผลต่อวิธีการพากย์ของนักพากย์ และอรรถรสของภาพยนตร์.

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

รายการอ้างอิง

- กวรรณิการ์ อยู่ยงสินธุ์. นักพากย์. สัมภาษณ์, 13 กุมภาพันธ์ 2546.
- กำธร สุวรรณปิยศิริ. นักพากย์. สัมภาษณ์, 1 กุมภาพันธ์ 2546.
- เกศินี ธีระนันท์กุล. ผู้ชม. สัมภาษณ์, 25 มกราคม 2546.
- ไกล่รุ่ง บั้วรอด. ผู้ชม. สัมภาษณ์, 18 มกราคม 2546.
- ขนิษฐา ปะกิน่าหัง. ผู้ชม. สัมภาษณ์, 15 มกราคม 2546.
- โฆสิต กฤตนันท์. นักพากย์. สัมภาษณ์, 18 มกราคม 2546.
- จริยา ทองคำ. ผู้ชม. สัมภาษณ์, 2 ธันวาคม 2545.
- จำเริญลักษณ์ ธนะวังน้อย. รายงานการวิจัยเรื่องธุรกิจภาพยนตร์ไทย. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2529
- จิระนันท์ จินดามณี. ผู้ชม. สัมภาษณ์, 24 ธันวาคม 2545.
- จิระนันท์ พิตรปรีชา. ชะโงกดูเงา. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: แพรวเอนเตอร์เทน, 2541.
- จิระนันท์ พิตรปรีชา. หม้อแกงลิง. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : แพรวเอนเตอร์เทน, 2541.
- จุฑามาศ ชนวนเจริญ. นักพากย์. สัมภาษณ์, 9 กุมภาพันธ์ 2546.
- จรี โอศิริ. ป่าจ้อยยากแล้ว. กรุงเทพฯ : สามสี, 2542.
- จรี โอศิริ. โลกของจรี โอศิริ. กรุงเทพฯ : สามสี, 2542.
- แจ้จ้ง เอ็ม. ผู้ชม. สัมภาษณ์, 18 พฤศจิกายน 2545.
- ฉัตรนภา แจ้จ้งเอี่ยม. ผู้ชม. สัมภาษณ์, 7 มกราคม 2546.
- ฉลองรัฐ พิณเสน. ผู้ชม. สัมภาษณ์, 8 ธันวาคม 2545.
- เฉลิม ชัยชนะชูเชิด. ผู้ชม. สัมภาษณ์, 25 ธันวาคม 2545.
- ชญาภา รัตนฉายา. ผู้ชม. สัมภาษณ์, 14 พฤศจิกายน 2545.
- ชุตินา เลขากุล. ผู้ชม. สัมภาษณ์, 9 มกราคม 2546.
- โดม สุขวงศ์. ประวัติภาพยนตร์ไทย. กรุงเทพฯ : องค์การการค้าสุภาพ, 2533.
- ดิเรกนันท์ อนวัชศิริวงศ์ และ สุกัญญา สมไพบูลย์. เอกสารประกอบโครงการฝึกอบรมการพัฒนาเสียงพูดเพื่อการสื่อสาร ภาควิชาวาทยวิทยาและสื่อสารการแสดง คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2537.
- ทกิตส์ อภินิษฐ์กุลบดี. ผู้ชม. สัมภาษณ์, 8 ธันวาคม 2545.
- ทัศนีย์ ไชยมณี. ผู้ชม. สัมภาษณ์, 25 มกราคม 2546.
- ทัศนีย์ รุ่งมงคล. ผู้ชม. สัมภาษณ์, 18 ธันวาคม 2545.

- ทิม. แสมเบอร์เกอร์. ปีที่ 1, 5 ปีถัดหลัง (ตุลาคม 2545) : 52-53.
- เทิดเกียรติ 108 ปี บรมครูบิดเขี้ยว. กรุงเทพฯ : สมาคมนักพากย์ภาพยนตร์แห่งประเทศไทย, 2544.
- ธวัช รัตตะชัย. นักพากย์. สัมภาษณ์, 8 กุมภาพันธ์ 2546.
- ธีรวัฒน์ เสถียรกาล. ผู้ชม. สัมภาษณ์, 21 ธันวาคม 2545.
- นครินทร์ เกิดมณี. ผู้ชม. สัมภาษณ์, 15 ธันวาคม 2545.
- นบกมล เทียงจรรยา. ผู้ชม. สัมภาษณ์, 6 มกราคม 2546.
- นพมาศ ศิริโชคชัย. ผู้ชม. สัมภาษณ์, 11 มกราคม 2546.
- นัยนา ทิพย์ศรี. นักพากย์. สัมภาษณ์, 17 กุมภาพันธ์ 2546.
- นาถพล เตชะสิทธิ. ผู้ชม. สัมภาษณ์, 28 ธันวาคม 2545.
- นิวเพชร. คนถือวีโมท. ผู้จัดการรายวัน (24 มีนาคม 2545) : 8.
- นิวเพชร. คนถือวีโมท. ผู้จัดการรายวัน (25 มีนาคม 2545) : 8.
- เบญญาภา เพิ่มสุริยา. นักพากย์. สัมภาษณ์, 10 ธันวาคม 2545.
- เบื้องหลังนักพากย์. ผู้จัดการรายวัน (26 มีนาคม 2545) : 2-3.
- ปรารธนา มิ่งขวัญ. ผู้ชม. สัมภาษณ์, 30 ธันวาคม 2545.
- ปริภณฑ์ วัชรานนท์. นักพากย์. สัมภาษณ์, 11 ธันวาคม 2545.
- ปียมณัส รุ่งทิพย์. ผู้ชม. สัมภาษณ์, 20 พฤศจิกายน 2545.
- เปล่งแสง ชยันต์เกียรติ. ผู้ชม. สัมภาษณ์, 20 ธันวาคม 2545.
- ผาณิตา สุทธิศักดิ์. ผู้ชม. สัมภาษณ์, 4 มกราคม 2546.
- พงศ์พันธ์ เขียมชวลิต. นักพากย์. สัมภาษณ์, 21 มกราคม 2546.
- พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2525. กรุงเทพฯ : ราชบัณฑิตยสถาน, 2539
- พานี ศรีวิภาต. ผู้ชม. สัมภาษณ์, 18 มกราคม 2546.
- พูนศรี ธัญลักษณ์เมธา. ศิลปะการพากย์การ์ตูนสำหรับเด็ก. สารนิพนธ์สาขาวารสารศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2525.
- ภักดี สุทธิ. ผู้ชม. สัมภาษณ์, 29 พฤศจิกายน 2545.
- ภาสวรรณ โมรากุล. ผู้ชม. สัมภาษณ์, 19 พฤศจิกายน 2545.
- มิ่งขวัญ เจียประเสริฐ. พัฒนาการพากย์ภาพยนตร์ในประเทศไทย. วิทยานิพนธ์ปริญญา มหาบัณฑิต คณะนิเทศศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2542.
- เยาวมาลย์ ช้างกลาง. ผู้ชม. สัมภาษณ์, 19 ธันวาคม 2545.
- เยาวนันท์ เภงสุรัตน์. ประวัติศาสตร์ภาพยนตร์. กรุงเทพฯ : ณ ฌาน, 2544.

- รัชประภา ศิริภานันท์. ผู้ชม. สัมภาษณ์, 9 ธันวาคม 2545.
- รัตนา ปัจฉา. นักพากย์. สัมภาษณ์, 9 ธันวาคม 2545.
- รัตนา รัตนสมบัติ. ผู้ชม. สัมภาษณ์, 11 ธันวาคม 2545.
- รัตติยากร ริมสินธุ์. นักพากย์. สัมภาษณ์, 12 กุมภาพันธ์ 2546.
- รัตติกาล วาจาสิทธิ์. ผู้ชม. สัมภาษณ์, 7 มกราคม 2546.
- วนิดา บุญสิน. ผู้ชม. สัมภาษณ์, 15 พฤศจิกายน 2545.
- วรวิชญ เวชณุเคราะห์. ด่วน ยาวะประภาฯ : ผู้บุกเบิกการพากย์หนังเมืองไทยผู้บุกเบิกการเขียนหนังสือเด็ก. กรุงเทพฯ : พรกราฟฟิค, 2535.
- วสวัต จิริยะสิน. ผู้ชม. สัมภาษณ์, 22 ธันวาคม 2545.
- วันชัย วิชิตชลชัย. ผู้ชม. สัมภาษณ์, 3 ธันวาคม 2545.
- วันชัย เฝ้าวิบูลย์. นักพากย์. สัมภาษณ์, 4 มกราคม 2546.
- วิเชียร ธรรมตระกูล. ผู้ชม. สัมภาษณ์, 2 พฤศจิกายน 2545.
- วิวัฒน์ วัฒนา. ผู้ชม. สัมภาษณ์, 1 พฤศจิกายน 2545.
- ศุภสรณ์ มุมแดง. นักพากย์. สัมภาษณ์, 22 ตุลาคม 2545.
- สมพงษ์ วงษ์รักไทย. นักพากย์. สัมภาษณ์, 28 ตุลาคม 2545.
- สมพร อ่วมใจบุญ. นักพากย์. สัมภาษณ์, 10 กุมภาพันธ์ 2546.
- สมสิทธิ์ สองประสม. ผู้ชม. สัมภาษณ์, 5 ธันวาคม 2545.
- สถาบันภาษาจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. งานแปล 1. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2539.
- สังวาลย์ อภรณ์ศิริ. ผู้ชม. สัมภาษณ์, 1 พฤศจิกายน 2545.
- สัญญาวี สายบัว. หลักการแปล. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2533.
- สิทธิสม มุทธานุกุลวงศ์. นักพากย์. สัมภาษณ์, 10 กุมภาพันธ์ 2546.
- สิรินพร สมบุญ. ผู้ชม. สัมภาษณ์, 3 พฤศจิกายน 2545.
- สุทธิรักษ์ บุญโยม. ผู้ชม. สัมภาษณ์, 16 มกราคม 2546.
- สุภาพ ไชยวิสุทธิกุล. นักพากย์. สัมภาษณ์, 1 กุมภาพันธ์ 2546.
- สุนทนา บติการ. ผู้ชม. สัมภาษณ์, 24 มกราคม 2546.
- สุมลมาลย์ คล้าชื่น. ผู้ชม. สัมภาษณ์, 14 มกราคม 2546.
- สุรพงษ์ เตรียมชาญชัย. ผู้ชม. สัมภาษณ์, 3 พฤศจิกายน 2545.
- สุรัตน์ ผู้บังเกิดผล. ผู้ชม. สัมภาษณ์, 2 พฤศจิกายน 2545.
- เสกข์ สุทิน. ผู้ชม. สัมภาษณ์, 16 ธันวาคม 2545.

อนุวัตร สุวรรณสโรช. นิตยสารไทยโทรทัศน์ ฉบับครบรอบปีที่ 15, 2538.

อมรสุด พีระพันธ์. ผู้ชม. สัมภาษณ์, 20 พฤศจิกายน 2545.

อรพันธ์ พานิชเจริญ. การพากย์ภาพยนตร์ไทย. สารนิพนธ์สาขาวารสารศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2526.

อรอริย์ แสงวิศิษฎ์. ผู้ชม. สัมภาษณ์, 30 มกราคม 2546.

อรรถพล พลภักดิ์. ผู้ชม. สัมภาษณ์, 17 ธันวาคม 2545.

อัศวิน เอกมนตรี. นักพากย์. สัมภาษณ์, 28 กุมภาพันธ์ 2546.

อารยา แซ่โก. ผู้ชม. สัมภาษณ์, 6 ธันวาคม 2545.

อุดม สุนทรจามร. นักพากย์. สัมภาษณ์, 28 กุมภาพันธ์ 2546

อุมาพร รัตนจินดาวรรณ. ผู้ชม. สัมภาษณ์, 30 พฤศจิกายน 2545.

เอกสฤษณ์ พึ่งรอด. ผู้ชม. สัมภาษณ์, 9 มกราคม 2546.

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก ก
ประวัตินักพากย์

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สมพงษ์ วงษ์รักไทย

เจ้าของเสียงพากย์ ผ่านบทบาทการแสดงของ ดาวดังอย่าง ล้อต๊อก, มิตร ชัยบัญชา, สมบัติ เมทะนี

เกิดเมื่อวันที่ 22 ธันวาคม 2471 เป็นคนกรุงเทพมหานคร

จบการศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 7

เส้นทางเข้าสู่อาชีพนักพากย์ เริ่มจากไฉ่ฝืนอยากเป็นนักแสดงตลกอย่างล้อต๊อก ต่อมาได้เข้ามาอยู่ในคณะละครเวทีต่างจังหวัด คณะสุนทรศิลป์ จากนั้นได้มาแสดงตลก กับคณะเสน่ห์ศิลป์ คุณสมพงษ์มีโอกาสเข้าไปคลุกคลีกับห้องพากย์สมัยที่ยังเป็น ภาพยนตร์ 16 มม. จึงขอพากย์ เรื่องแรกคือ พันท้ายนรสิงห์ ต่อมาจึงได้พากย์หนัง ต่างประเทศด้วย และออกเดินสายต่างจังหวัด ภาพยนตร์เรื่องทีสร้างชื่อเสียงมากที่สุดคือ เรื่องหนึ่งต่อเจ็ด พากย์ด้วยเสียง 7 เสียง ให้แก่พระเอก 7 คน ถือได้ว่าเป็นอัจฉริยะ ทางการพากย์คนหนึ่งของประเทศไทย

ปัจจุบันดำรงตำแหน่ง นายกสมาคมนักพากย์ภาพยนตร์แห่งประเทศไทย

ผลงานทางการพากย์

- เป็นผู้ควบคุมการพากย์ ภาพยนตร์และเป็นผู้พากย์การ์ตูน เรื่องสุดสสาร ที่โด่งดัง จนเพลงจ้มาจ๊ะหิงจา เป็นเพลงโปรดปรานทั้งเด็กและผู้ใหญ่ ทางสถานีโทรทัศน์กองทัพบกช่อง 7
- ผลงานพากย์ภาพยนตร์ลิขสิทธิ์ของบริษัทเอสที วิดีโอ (หิมพานต์อัศวิน)
- เปิดสอนหลักสูตรอบรมนักพากย์ภาพยนตร์ในนามของสมาคมนักพากย์ ภาพยนตร์แห่งประเทศไทย

เบญญาภา เพิ่มสุริยา
เจ้าของเสียงพากย์ของจามณี สุรสวัสดิ์

นักพากย์ของ 7 เจ้าของนางเอกเสียงหวาน วัย 50 ปี ผู้เป็นภรรยา
ลูกสาว 2 คน (วชิรา – เพ็ญสวัสดิ์ เพิ่มสุริยา) ประดับวงการพากย์ภาพยนตร์

เริ่มเข้าสู่วงการนักพากย์ โดยเล่นละครวิทยุ ย่านสไปตโรซอมา และจึงได้มา
พากย์ภาพยนตร์ไทย

เกียรติประวัติ

รางวัลด้านการพากย์จาก รางวัลตุ๊กตาทอง รางวัลโทรทัศน์ทองคำ
รางวัลจากสำนักงานคณะกรรมการมหาชนแห่งชาติ (สยช.)

ผลงานทางวงการพากย์

ภาพยนตร์โทรทัศน์ของ 7 ภาพยนตร์การ์ตูนของ Walt Disney, UIP เป็นต้น
สไปตโรซอมา สารคดี โด่งเนนชาวด์

วชิรา เพิ่มสุริยา

นักแสดง - ทายาทนักพากย์

อายุ 30 ปี สังกัดทีมพากย์ ช่อง 7

สำเร็จการศึกษาจาก ปริญญาตรี จากมหาวิทยาลัยกรุงเทพ

คณะนิเทศศาสตร์ สาขาประชาสัมพันธ์

ประสบการณ์ในการทำงานอาชีพนักพากย์ 10 ปี เริ่มจากคุณแม่

(คุณเบญญาภา เพิ่มสุริยา) เป็นนักพากย์และได้ฝึกมาตั้งแต่เด็กๆ

เริ่มพากย์ที่ช่อง 7 ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2534 อ่านสปอตโฆษณาและสารคดี

ผลงานทางการพากย์

ภาพยนตร์ช่อง 7 รายการทีวีแชมเปียน ซุปเปอร์แก๊ง

รายการ Survivor ภาพยนตร์การ์ตูนของ Walt Disney UIP

ผลงานสร้างชื่อเสียง

ภาพยนตร์เฟิร์ลฮาเบอร์ ภาพยนตร์การ์ตูนสกุ๊ปี้ดู

เพ็ญนภัส เพิ่มสุริยา

ทายาทนักพากย์

อายุ 25 ปี สังกัดทีมพากย์ช่อง 7

สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรี จากมหาวิทยาลัยหอการค้าไทย

คณะนิเทศศาสตร์ สาขาวิทยุโทรทัศน์และกระจายเสียง

ประสบการณ์ในการทำงานอาชีพนักพากย์ 5 ปี โดยการชักชวนและได้รับ

การสนับสนุนจากคุณแม่และเพื่อนๆ คุณแม่ที่เป็นนักพากย์ช่อง 7

(คุณเบญญาภา เพิ่มสุริยา)

ผลงานทางการพากย์

ภาพยนตร์ช่อง 7 รายการทีวีแชมเปียน ซุปเปอร์แก๊ง รายการ

Survivor ภาพยนตร์การ์ตูนสกุ๊ปี้ดู Dr.Dolittle2 Ghost ship

อ่านสปอตโฆษณา เช่น MK สุกี้ KA Cream Dtac

ผลงานสร้างชื่อเสียง

ภาพยนตร์การ์ตูนเรื่อง Anastasia Dr.Dolittle2 ภาพยนตร์ซีรีส์ญี่ปุ่น

เรื่องบาปคตัญญู

ต้อปียากาย (ภาพยนตร์จีนช่อง 7)

วันชัย เผ่าวิบูลย์
นักแสดง-นักพากย์

เกิดเมื่อวันที่ 3 มิถุนายน 2496 เป็นคนอยุธยา จบการศึกษา
จากวิทยาลัยพาณิชยการ อยุธยา ด้านเลขานุการ

เริ่มต้นการทำงานด้าน Import-export ต่อจากนั้นเข้าสมัคร
นักเรียนการแสดงรุ่นแรก หลังจากนั้นสอบไปผู้ประกาศ
และเข้ามาชิงช่อง 7 ในปี 2528 จึงได้เริ่มฝึกพากย์
ภาพยนตร์จากนักพากย์รุ่นพี่ได้แก่ คุณรอง เค้ามูลคดี
คุณดวงดาว จารุจินดา เป็นต้น

ในระหว่างนั้นก็ศึกษางานพากย์และเริ่มต้นพากย์ตัวประกอบ
และยังไม่ได้พากย์จริงจัง รับงานแสดงละครโทรทัศน์ตามช่อง
ต่างๆ จนกระทั่งปี 2529 จึงได้เริ่มต้นการพากย์อย่างจริงจัง
เป็นต้นมา รวมทั้งยังแสดงละครให้กับช่อง 7 จนถึงปัจจุบัน

ผลงานทางการพากย์

พากย์ภาพยนตร์แทบทุกเรื่องทางช่อง 7

พากย์เสียงโมลเดอริโน The X File เพิ่ม لقب ดีพิศวง

จุฬามาศ ชวนเจริญ

นักพากย์ที่กวาดรางวัลจากทุกสถาบันในด้านการพากย์

นักพากย์ประสบการณ์ยาวนานกว่า 40 ปี ด้วยวัย 62 ปี

สังกัดทีมพากย์ของ 3

เริ่มเข้าวงการโดยทำงานด้านการพากย์ตั้งแต่ยุคแรกๆ ของ
การนำภาพยนตร์ต่างประเทศมาฉายทางสื่อโทรทัศน์ เป็นที่
คุ้นเคยทำงานธนาคารออมสิน มีประสบการณ์จากการ
พากย์หนังสือของสมสินซึ่งจัดทำทุกปี และพากย์ละครวิทยุ

เกียรติประวัติ

รางวัลด้านการพากย์จาก รางวัลสุวิภาวดีทอง

รางวัลโทรทัศน์ทองคำ

รางวัลจากสำนักงานคณะกรรมการเขารชนแห่งชาติ (สชช.)

ผลงานทางการพากย์

การ์ตูนจีนจิ้ง พากย์เสียงแม่ของจีนจิ้ง

ภาพยนตร์ช่อง 3 เช่น มังกรหยก ตำนานรักดอกเหมย

การ์ตูน ภาพยนตร์มีทั้ง เป็นต้น พากย์ตั้งแต่เสียงเด็ก

เสียงสาว เสียงคนแก่

กรรณิกา อยู่ยงสินธุ์

เจ้าของเสียงนางเอกผู้นำสงสารและนางเอกจอมแก่น

จบการศึกษาระดับปริญญาตรีจากคณะวารสารศาสตร์ วิชาเอกวิทยุ-โทรทัศน์
จากมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ อายุ 33 ปี
ประสบการณ์ในการทำงานอาชีพนักพากย์ 10 ปี

ประวัติการทำงานด้านการพากย์

- สมัครเข้าทีมพากย์อินทรี ฝึกพากย์กับคุณชูชาติ อินทร และได้เป็น
หนึ่งในทีมพากย์
- พากย์ภาพยนตร์ของ IBC จนเปลี่ยนเป็น UBC
- พากย์ให้กับช่อง 3 และ ทีมพากย์พันธมิตร

ผลงานทางวงการพากย์

- มังกรหยก
- ตำนานรักดอกเหมย "เพื่อนรักร้อยเล่ม"

ผลงานที่สร้างชื่อเสียง

- My Sassy Girl (ยัยตัวร้ายกับนายเจียมเจียม)
- ตำนานรักดอกเหมย เรื่อง "คำสาปสวรรค์"

สุภาพ ไชยวิสุทธิกุล

นักพากย์อิสระระดับแนวหน้าของเมืองไทย

เป็นคนจังหวัดเพชรบูรณ์ เกิดเมื่อวันที่ 27 มีนาคม 2504
เริ่มจากการเป็นเด็กฉายในโรงหนังจังหวัดเพชรบูรณ์
เมื่อรู้ว่าตัวเองชอบคิดว่าน่าจะเป็นนักพากย์ได้ จึงสมัคร
เป็นนักพากย์กับสายหนังทางเหนือ ประมาณปี 2521
จากนั้นจึงเข้ามากรุงเทพฯ ปี 2528 เริ่มพากย์วิดีโอ
และโรงหนังชั้น 2

ปี 2530 ทุ่มทีมพากย์กับ สันทิพย์ และ เสียงเอก
หลังจากนั้นจึงได้มาพากย์ทางช่อง 9 การตูน
ตั้งแต่ปี 2533 จนถึงปัจจุบัน และอยู่ในทีมพากย์ช่อง 3
และ ไอทีวี รวมไปถึงภาพยนตร์จาก Warner Brothers
สหมงคลฟิล์ม เป็นต้น

ผลงานทางการพากย์

ตำนานรักศกนเรศ

นางพญาเสือ

มังกรหยก (บทตั้งชื่อและอาจารย์พระเอก)

การ์ตูนช่อง 3 ช่อง 9 และไอทีวี

อวิฬ รัตตะชัย

ก๊วยเจ๋ง แห่งมังกรหยก

ประสบการณ์ในการทำงานอาชีพนักพากย์ 7 ปี

ก่อนพากย์หนังสือทำงานด้านช่าง เมื่อสอบใบผู้ประกาศได้

จึงเป็นนักจัดรายการวิทยุ

ใช้วิธีการครูพักลักจำ ติดตามนักพากย์ (สุภาพ ไชยวิสุทธิกุล)

ที่เป็นคนถ่ายทอดวิชาการพากย์ให้ ใช้เวลา 6-7 ปีกว่าจะได้

ร่วมทีมพากย์เป็นนักพากย์อาชีพ

ปัจจุบัน สังกัดทีมพากย์ช่อง 3

ผลงานทางการพากย์

การ์ตูนทางช่อง 3

ตำนานรักดอกเหมย

มังกรหยก

F4 รักใสใสหัวใจสีดวง

ทิวใต้เร็ก สารคดี

รัตติยากร ริมสินธุ์
ผู้ประกาศข่าว - นักพากย์

เริ่มจากการเป็นผู้ประกาศข่าวทางช่อง 3 ส่วนสาเหตุที่ได้มาพากย์เพราะทางองค์กร เรียกไปมาทดลองดู ผู้ประกาศข่าวหลายคนมาลองพากย์ ทำงานด้านพากย์มาเป็นระยะเวลา 15 ปี ปัจจุบัน เป็นหัวหน้าฝ่ายข่าวโทรทัศน์ช่อง 3 เป็นหลัก และพากย์ภาพยนตร์ ทางช่อง 3 เป็นงานรอง

ผลงานด้านการพากย์

ตำนานรักดอกเหมย

การ์ตูนช่อง 3

ผลงานสร้างชื่อเสียง

การ์ตูนชินจัง พากย์ตัวชินจัง

สมพร ช่างใจบุญ
เจ้าพ่อทีวีไต่เร็ก

สังกัดทีมพากย์ช่อง 3

ประสบการณ์ในด้านกาพากย์ 20 ปี อายุ 34 ปี

ชอบดูหนังกลางแปลง เริ่มเป็นคนหิ้วหนัง เป็นสายหนึ่งต่างจังหวัด

เหตุที่ได้พากย์เพราะนักพากย์ตัวจริงไม่มาจึงต้องพากย์แทน

ในครั้งแรกถือว่าพากย์ล้ม เพราะไม่มีประสบการณ์มาก่อน

จากนั้นเจตจำนงมีเมื่อนักพากย์ จึงสามารถพัฒนามีมือขึ้นมาได้

ผลงานทางกาพากย์

พากย์ภาพยนตร์ทีวีดีไอ

ภาพยนตร์ช่อง 3 สารคดี ทีวีไต่เร็ก

ผลงานสร้างชื่อเสียง

รักใส่ไสหัวใจสี่ดวง พากย์พระเอก (แต่หนังชื่อ)

มังกรหยก (เขี้ยก้วย)

สิทธิสม มุทธานุกุลวงศ์
จากข้าราชการสู่เส้นทางนักพากย์

นักพากย์วัย 47 ปี ประสบการณ์อาชีพนักพากย์ 11 ปี จบการศึกษาระดับปริญญาตรี จากมหาวิทยาลัยรามคำแหง คณะเศรษฐศาสตร์ จากนั้นเข้ารับราชการ มีโอกาสได้ทำงานในตำแหน่งข้าราชการ ยานสารคดีทางวิทยุกระจายเสียงของทางราชการ จนเมื่อทำงานได้สักพัก คุณจุฑามาศ ชนมะเจริญ นักพากย์ช่อง 3 ชักชวน จึงลองมาฝึกพากย์ เมื่อเริ่มชอบ อาชีพนักพากย์จึงลาออกจากราชการมาเป็นนักพากย์เต็มตัว

ผลงานทางการพากย์

ภาพยนตร์ทางช่อง 3 ช่อง 9

ภาพยนตร์วิดีโอ ของบริษัท ไทร์ พิคเจอร์ CVD

ภาพยนตร์การ์ตูนของ Walt Disney

ผลงานสร้างชื่อเสียง

ภาพยนตร์เรื่อง Tuxedo (เงินทอง) The Mexican (แบรดพิทท์)

กำธร สุวรรณปิยะศิริ

นักพากย์รางวัลโทรทัศน์ทองคำในบทท่านเปาแห่งศาลไคฟง

นักพากย์และนักแสดง วัย 68 ปี

จบการศึกษานุปริญญาจากคณะพาณิชยศาสตร์
และการบัญชี

จากมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

เริ่มเข้าสู่วงการแสดงก่อนเป็นนักพากย์ เล่นละครโทรทัศน์
เรื่องแรก คือ เรื่อง ศรอนงค์ แสดงเป็นตัวประกอบก่อน
เรื่องต่อมาจึงได้รับบทพระเอก

ขณะนั้นก็เป็นพนักงานประจำบริษัทไทยโทรทัศน์

ประมาณ ปี 2502 ทำหลายหน้าที่คือ กำกับเวที แสดงละคร
ร้องเพลง เล่นดนตรี รวมทั้งแสดงละครวิทยุ

ปี 2504 มีการพากย์ภาพยนตร์โทรทัศน์ โดยทางสถานีให้
เจ้าหน้าที่ในบริษัทพากย์กันเอง จึงได้เริ่มพากย์ พร้อมกับ
ฝึกฝนการพากย์ไปด้วย

ผลงานทางการพากย์

ภาพยนตร์ช่อง 3

เกียรติประวัติ

รางวัลโทรทัศน์ทองคำ 2 ครั้ง สาขานักพากย์

ปรีกัณฑ์ วัชรานนท์
หัวหน้าทีมพากย์พันมิตร

เมื่อ 9 ปีที่แล้ว นักพากย์ท่านนี้เป็นแกนนำรวมตัวกับเพื่อน นักพากย์กลุ่มหนึ่ง ตั้งใจที่จะทำงาน ไม่แบ่งพรรคแบ่งพวก ไม่มีศัตรู ไม่ทะเลาะเบาะแว้งกับใคร **เสียงดี** มาของชื่อ พันมิตร จากวันนั้นจนถึงวันนี้ หลากหลายผลงานที่ได้ ผ่านสายตาผู้ชม สร้างความประทับใจ สร้างรอยยิ้มและเสียงหัวเราะทั่วทุกจังหวัดในประเทศไทยบนจอภาพยนตร์ และจอทีวี

โดยทีมพากย์ที่มีประโยชน์ก็นำเป็นไต่ไปทีมนักพูดนั่งคู่เคียงกันเป็นอย่างดีว่า “ภาพยนตร์เรื่องนี้ได้เสียงภาษาไทยโดย พันมิตร” ซึ่งเป็นเสียงของนักพากย์สายหนึ่งจากภาคใหญ่ ด้วยวัย 42 ปี ในฐานะหัวหน้าทีมพากย์พันมิตร ประสบการณ์ในการพากย์ภาพยนตร์ยาวนานกว่า 20 ปี

ผลงานรางวัลอวอร์ด

เฉลิมพล ไชยสิงห์ จิน ดิเรล (ทวีปเบิ้ลเอ็กซ์)

สิ่งที่ภูมิใจมากที่สุดในการพากย์คือ ได้พากย์ฝั่งวัน

ชีพายุหะตุฟ้า พากย์พระเอกสองตัว คือ เจ็ทตี้เจ็ทตี้ กับ

กั๊กฟูเหิง โดยได้เสียงทั้งสองตัวละคร

ไพเชศ กฤตพันธ์
 ฉายาในการพากย์ ตอกคำไม้

นักพากย์วัย 48 ปี สังกัดทีมพากย์พันธมิตร จากการศึกษา
 ระดับ ปวช. จากโรงเรียนชาชีวะศิลป์
 ประสบการณ์ในการพากย์ 20 ปี
 เคยทำงานร่วมกับทีมพากย์อินทรี จากนั้นจึงเข้ามาร่วมทีม
 กับพันธมิตร

ก่อนเข้ามาเป็นนักพากย์อาชีพเริ่มจากการพากย์หนัง
 กลางแปลง เขต 8 จังหวัดมาตุกลาง

ผลงานทางการพากย์

พากย์หนังจีน มังกร เทพธิดา ของสามงูเสกฟิล์ม
 นวนภณีสร์ บทอนันต์เป็นสัตว์ร้ายแบบเริ่มๆ

ผลงานสร้างชื่อเสียง

ควิลโดเตอร์รี่ ลี (The Lord of the Rings)

นักพากย์แต่งเมืองใต้ วัย 57 ปี
 จบการศึกษาระดับ ปวช. จากโรงเรียนเพาะช่าง
 สาขาประโยคครูประถมการช่าง
 ประสบการณ์ในการพากย์ 36 ปี
 ส่วนใหญ่รับบทเป็นตัวละครรอง ทุ่มเทใหญ่กลางคน

ผลงานทางการพากย์

สถานีโทรทัศน์ ช่อง 9 UBC พันธมิตร
 พากย์ภาพยนตร์วิดีโอ การ์ตูนช่อง 9

ผลงานสร้างชื่อเสียง

รูปลอร์แมน (ดร. สติงกับหุ่นน้อยฮาราเม่)
 ลักกี้ (Dr. Dolittle) อีซี่ (The Mummy Returns)

พงศ์พันธ์ เจียมชวลิต
 ฉายาในการพากย์ ยาสี พันธมิตร

ทวีศักดิ์ วงศ์ยฤทธิ

สถาบันกษัตริย์

นักพากย์ทีมพันธมิตร จบการศึกษาระดับปริญญาตรี
จากสถาบันพระจอมเกล้าฯ ลาดกระบัง
คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ สาขาสถาปัตยกรรม
ประสบการณ์ในอาชีพนักพากย์ เกือบ 3 ปี โดยเริ่มต้น
เข้าไปสมัครเป็นนักพากย์ที่ UBC

ผลงานทางการพากย์

ทีมพากย์พันธมิตร ก้าวนำโลกกับ 9-sci สุดขีด

B-XCITE ภาพยนตร์ทาง UBC

National Geographic

ผลงานสร้างชื่อเสียง

ภาพยนตร์ Waterboys

อรนุช ลาดพินนา

นางเอกพันธมิตร

นักพากย์หญิง วัย 39 ปี สังกัดทีมพากย์พันธมิตร
จบการศึกษามัธยมศึกษาปีที่ 5 จากโรงเรียน
สาธิตมหาวิทยาลัยขอนแก่น

ประสบการณ์ในการทำงานอาชีพนักพากย์ 4 ปี
โดยเริ่มจากพากย์หนังไทยที่พี่ชายสร้าง จากนั้น
พกรุ่นพี่นักพากย์ชวนมาพากย์เป็นนักพากย์
อาชีพเคยทำงานที่ไทยสกายทีวี ทีมพากย์อัศวิน

ผลงานทางการพากย์

มิเชล ไทว(The Touch) เอเชีย อาร์เจนไต (XXX)

มินนี่ ไตรเวอร์กับเคต แบลนเชตต์

(An Ideal Husband)

เคต วินสเลต และจูลี เดนซ์ (Ins)

นิรมล กิจกัญญาช่วย

ดีเจนักพากย์

นักพากย์มีกรัทธิศวัย 26 ปี สังกัดทีมพากย์พินนิมิตระ
จนการศึกษาระดับปริญญาตรี
จากมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
คณะวารสารศาสตร์ สาขาวิทยุ-โทรทัศน์
ประสบการณ์ในการพากย์ 1 ปี
หลังจากเรียนจบปริญญาตรี ทำงานเป็นดีเจ RVS
93.5 Mhz มีความสนใจการพากย์จึงสมัครเรียนที่
สมาคมนักพากย์ภาพยนตร์แห่งประเทศไทย
จากนั้นมาขอเป็นนักพากย์มีกรัทธิศพินนิมิตระ
จนได้เป็นนักพากย์สมใจ

ผลงานทางการพากย์

นางละพอง (การ์ตูนสุดสัปดาห์ช่อง 7)

Spy Kid2 Gun&Talk Shanghai Night (นางเอก)

สารคดี การ์ตูน CVD

จิตนา บัจจา

ฉายาการพากย์โรสลาวัลย์

นักพากย์พินนิมิตระ วัย 52 ปี

จบการศึกษาระดับมัธยมศึกษาปีที่ 2 จากวัดโสมนัสราชวรวิหาร

ประสบการณ์ในการพากย์ 30 กว่าปี

เคยพากย์หนังไทยสมัยก่อน พากย์สด (พากย์อยู่)

พากย์ประจำโรงภาพยนตร์ปราสาททอง สุพรรณบุรี

และศรีราชา สมุทรสาคร และเคยร่วมทีมพากย์อินทรี

ผลงานทางการพากย์

พากย์ให้กับทีมพินนิมิตระ ส่วนใหญ่ได้พากย์ภาพยนตร์จีน

รับพากย์เสียงนางรอง บทแม่ เด็กผู้ชาย หนึ่งตัวร้าย

เกียรติประวัติ

ได้รับรางวัลจากสำนักงานคณะกรรมการเขาวงกตแห่งชาติ

(สขช.) 2 ครั้ง

อุดม สุนทรจามร

นักพากย์ชั้นครูแห่งทีมพากย์อัศวิน

นักพากย์อาวุโสวัย 79 ปี เป็นคนกรุงเทพฯ
 ประสบการณ์ในการพากย์ 50 ปี เริ่มจากละครวิทยุ
 เช่นคนดี เป็นลูกศิษย์ในการพากย์ของทิดเชียว
 และตัญญู ปรากฏผลนักพากย์ชั้นครูแห่งวงการพากย์ท่านนี้
 คร่ำหวอดอยู่ในวงการพากย์มานาน พากย์ตามโรงเดินสาย
 มาแล้วทั่วประเทศ จนกระทั่งมาสมัครเป็นนักพากย์ของ
 โทรทัศน์สีช่อง 3 และท่านก็เป็นหนึ่งในผู้ร่วมก่อตั้ง
 ทีมพากย์เสียงเอกน้ำเสียงท่านเป็นเอกลักษณ์โดดเด่น
 และผ่านการพากย์มาอย่างโชกโชนเป็นที่เคารพนับถือ

เข้าร่วมงานกับทีมพากย์อัศวิน (ภาพยนตร์) ของ เอสที
 วิดีโอ) ตั้งแต่กลางปี 2540 เป็นต้นมา จนถึงปัจจุบัน

ศุภสร มุมแดง

ชาจารย์ตัว

อดีตหนึ่งในทีมพากย์อัศวิน

เป็นนักพากย์สายหนังทางภาคอีสาน
 น้ำเสียงแบบใหญ่ๆไม่เหมือนใคร

จัดตั้งหลักสูตรอบรมนักพากย์ร่วมกับ
 อดีตผู้กำกับ วุฒิพิชัย น้อยรอด ชื่อทีม
 ว่า Great Imagine (GIM)

ผลงานทางกวีพากย์

ภาพยนตร์และการ์ตูน ช่อง ITV

ภาพยนตร์การ์ตูนจาก Walt Disney

อัศวิน เอกมนตรี
ผู้ก่อตั้งทีมพากย์อัศวิน

ก่อนจะมาเป็นหัวหน้าทีมพากย์อัศวิน เคยเป็นนักจัดรายการวิทยุและโทรทัศน์ พอจัดรายการได้สักระยะหนึ่งก็มาพาประสบการณ์ทางเสียงเพิ่มเติม โดยมาสมัครเล่นละครวิทยุกับคณะภคินีจากนั้นก็สัญจรไปหลายคณะ เสนีย์ บุษปะเทศ คณะ 213 จากนั้นจึงเข้ามาฝึกพากย์ในทีมงาน เสียงเอก เมื่อประมาณปี 2528 หลังจากนั้นจากนั้นก็ทำงานด้านงานพากย์มาตลอด และได้ร่วมงานกับหลายทีมหลายบริษัท จนถึงปี 2535 จึงก่อตั้งทีมพากย์อัศวินและมีเดียสตูดิโอของการพากย์ขึ้นมา (ดูรายละเอียดได้จาก www.aswin.com)

ผลงานทางกรพากย์

ทีมพากย์เสียงเอก บ. เสนโม่พรีเซ็น Q VDO ITV VDO เซเซี่ยนโตเนชั่น ภาพยนตร์วิทยุชุดทางช่อง 9 อสมท. IBC Cable บรรยายสารคดี TOPTEN ทางช่อง 9 อสมท. บรรยายสารคดีสุดแผ่นดิน ทางช่อง 7 สี ทีมพากย์สินทวี ทีมพากย์ CVD UTV Cable สยามวิจิณา กันตนา เอพีจี

เกียรติประวัติ

รางวัลผลงานักพากย์ชายยอดเยี่ยมปี 2536

ภาคผนวก ข

ภาพประกอบ

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ห้องพากย์-ห้องบันทึกเสียง
กันตนา

ห้องพากย์ - ห้องบันทึกเสียง

ข้อ 3

ภาควิชา
ภาษาไทย

ห้องพากย์-ห้องบันทึกเสียง
ติต้า (ทีมพากย์การ์ตูนสุดสาคร)

ทิศเชียว (สิน สีบุญเรือง)

บิดาแห่งการพากย์ภาพยนตร์

ห้องพากย์ - ทีมพากย์พันธมิตร

ภาคผนวก ค

บทพากษ์ภาพยนตร์

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทพากย์ภาพยนตร์จีนชุด

เรื่อง "นางพญาเงือก"

(ช. ไตเติล _ คัท _ ช.)

- จ้ง จริงนะ ที่ข้าพูดทุกคำเป็นความจริงทั้งนั้น ข้าไม่ได้โกหกเจ้า
- เหลียน ถ้าเป็นจริงละก็อ มิน่าข้าถึงชอบดอกบัวเป็นพิเศษ ทุกครั้งที่เห็นสระบัว จะมีความสุขและอบอุ่นใจอย่างบอกไม่ถูก
- จ้ง เสี่ยวเหลียน เจ้าต้องเชื่อข้านะ เมื่อก่อนข้าผิดต่อเจ้ามาก, ต้องขอโทษ ด้วยเจ้ากลับมาอยู่กับข้าเถอะนะ
- เหลียน เอ่อ...ในความทรงจำของข้ามีเจ้าอยู่ ข้าจำได้ก็จริง แต่...เรื่องระหว่าง เราสองคนนั้น ข้านึกไม่ออกซักอย่างเลย เจ้าเป็นคนแปลกหน้าที่สุด เหมือนคุ้นเคยแล้วบอกว่า ข้าเป็นเมียเจ้า ข้าคงยอมรับไม่ได้
- หนิว ฮืม...เหอฮัว เจ้าอย่างพึ่งมันเพื่อเจ้อ มันเป็นพวกดัมตุน เจ้าเป็นคน ชัดๆ จะเป็นปีศาจปลาได้ไง และทำไมแต่งกับข้าต้องตายด้วย มันบ้าบอ ลึนดี เหอฮัว เราสองคนเข้าพิธีเรียบร้อยแล้ว เจ้าเป็นเมียข้าต่างหาก
- จ้ง เข้าพิธีแล้วจะทำไม มีผลที่ไหน นางเป็นเมียข้าแต่แรกอยู่แล้ว
- หนิว นางความจำเสื่อม เจ้าจะพูดยังงี้ก็ได้ นี...เหอฮัว อย่าไปหลงเชื่อมัน
- เหลียน แต่ในความทรงจำของข้า คลับคล้ายคลับคลาว่า เรามีความสัมพันธ์ที่ แนบแน่นจริงๆ
- จ้ง พีหนิว ข้ารู้ว่าเรื่องนี้ไม่เป็นธรรมต่อท่าน แต่ก็ขอให้เห็นใจด้วย ถ้าเสี่ยว เหลียนแต่งกับท่าน, นางจะตายจริงๆ เทพธิดาเหลียนหุบอกข้าเอง
- หนิว ไม่จริง โทหก ข้าไม่เชื่อเจ้าหรอก ไป, เหอฮัว เข้าบ้านเร็ว
- จ้ง เสี่ยวเหลียนๆ (ช. คัท _ ช.)
- หนิว เหอฮัว มา นั่ง...เหอฮัว เราอย่าไปสนคนบ้านั้น...วันนี้เป็นวันแต่งงาน ของเรา มา ตีหมเหล้ามงคลก่อน
- เหลียน พีหนิว ข้าตีหมเหล้ามงคลนี้ไม่ได้ (ช.)
- หนิว เหอฮัว อย่าทิ้งข้าไปนะ ข้าขอร้อง อย่าจากข้าไป, เจ้าเป็นเมียข้า ห้ามไป ไหนทั้งนั้น
- เหลียน ขอเวลาข้าหน่อย ให้ทำความเข้าใจเรื่องนี้ ข้าไม่ยากแต่งกับท่าน...โดย มีปัญหาค้างคาอยู่ มันจะไม่ดี...ต่อท่าน...ต่อเขา, รวมทั้งตัวข้าเองด้วย เข้าใจหรือเปล่า

- หนิว ข้าเข้าใจ ข้าไม่บังคับเจ้า ข้าจะรอ ก่อนเจ้าจะตัดสินใจ ข้าไปนอนกับแม่ก่อน (ซ.)
- แม่หนิว หา...
- หนิว ท่านแม่ (ซ.)
- ศิษย์พี่ (ส.) เสี่ยวเหลียนรักปักใจต่อเจ้านักหนา จะยอมละทิ้งโอกาสเป็นเซียน, เพื่อไปเกิดใหม่เป็นผู้หญิงที่แท้จริง สานต่อวาสนาผัวเมียกับเจ้า นางกลืนมุกธาตุหยินลงไปพร้อมทั้งรับตะบะสามพันปีจากแม่ของนางซุนฮั่ว ในที่สุดก็สำเร็จ
- จิ่ง เมื่อก่อนข้ารังเกียจนาง เพราะนางไม่ใช่คน แต่ตอนนี้นางกลายเป็นผู้หญิงโดยสมบูรณ์แล้ว กลับลืมความรักที่มีต่อข้าจนหมดสิ้น เพราะสวรรค์เล่นตลก หรือข้าหาเรื่องใส่ตัวกันแน่ (ซ.)
- เหลียน เสียงขลุ่ยนี้ ซ่างนุ่มนวล คันทูเหลือเกิน (ซ.)
- จิ่ง หี่...เสี่ยวเหลียน
- เหลียน เจ้าเป่าขลุ่ยได้ไพเราะมาก
- จิ่ง หี่...เมื่อก่อน เจ้าชอบฟังข้าเป่าขลุ่ยที่สุด ทุกครั้งที่ข้าเป่าขลุ่ย เจ้าจะต้องเดินรำ เมื่อกี้ได้ยินเสียงขลุ่ยแล้ว ทำให้นึกถึงเรื่องในอดีตบ้างมั๊ย
- เหลียน ไม่
- จิ่ง ไม่มีชักนิดหรือ
- เหลียน เรื่องอดีตปล่อยให้ผ่านไปเถอะ เราอาจเคยเป็นผัวเมียจริง หรือไม่...ข้าก็เคยรักเจ้าอย่างสุดซึ้งแทบเป็นแทบตาย แต่ว่า ข้าจำเหตุการณ์นั้นไม่ได้อีกแล้ว
- จิ่ง เสี่ยวเหลียน
- เหลียน ครึ่งปีก่อน ข้ารู้สึกตัวขึ้นมา พบว่านอนอยู่บ้านพี่หนิว ไม่มีฐานะ, ไม่มี ความจำ มีแต่ตัวเท่านั้น แต่พี่หนิวกับท่านป้าก็รับข้าไว้ ดูแลเอาใจใส่อย่างดี ข้าถึงอยู่มาวันนี้ พี่หนิวรักข้าห่วงใยข้าทุกอย่าง, ข้าจะทำให้เสียใจได้อย่างไร พวกเขาสองแม่ลูกมีคุณต่อข้าสิ้นเหลือ ข้าจะเนรคุณตอบแทนด้วยการตีจากได้หรือ
- จิ่ง เสี่ยวเหลียน ข้า...
- เหลียน ข้าตัดสินใจเป็นเมียของพี่หนิวแล้ว
- จิ่ง ไม่นะ อย่าทำแบบนี้ ถ้าเจ้าแต่งกับเถี่ยหนิว, เจ้าต้องตายแน่
- เหลียน แม้ต้องตาย ข้าก็ยินดี เจ้าไปเถอะ

- จ้ง ที่...เสี่ยวเหลียน เจ้าผู้ลำบากกลายเป็นมุนษย์ ก็เพื่อต้องการอยู่กับข้า
อย่างถูกต้อง ข้าดั้นด้นเดินทางเกือบตายกว่าจะได้พบเจ้า เจ้าอย่าจาก
ข้าไปอีกนะ
- หนิว นางพูดกับเจ้าชัดเจนแล้ว ไปซะ ไสหัวไป อย่ามาทวงเราอีก
- จ้ง ฮืม...เสี่ยวเหลียน ข้ารู้เจ้ารักข้า, เจ้าเป็นเมียข้าต่างหาก ถ้าแต่งกับ
เขาเจ้าจะตายนะ เสี่ยวเหลียน
- หนิว ไปสิ ไป
- เหลียน ไฉน...
- หนิว เป็นไรไป ปวดท้องอีกแล้วหรือ
- จ้ง เสี่ยวเหลียน เป็นไงบ้าง
- หนิว ไม่ต้องยุ่ง...ท่านแม่
- จ้ง เสี่ยวเหลียน...ๆ...ๆ...ๆ...ๆ...ๆ...ๆ... (ซ. เหลียนทรมาน) เสี่ยว
เหลียน ฮือ ๆ ๆ...ข้าเป็นคนผิด ข้าไม่ดีเอง ข้าควรตาย ฮือ...ข้าควร
ตายนัก ข้าควรตาย ฮือ...ฮืม...
- หนิว เฮ้ย...เฮ้ย... (ซ.) มันยังเป่าขลุ่ยอยู่ได้, ไม่ไปอีก
- แม่หนิว เดี่ยว...ช่างเถอะ ปล่อยเขา
- หนิว เฮ้ย... (ซ.)
- แม่หนิว อ้าว...ดูสิ
- หนิว เหอฮัว...ๆ รู้สึกเป็นไงบ้าง ดีขึ้นมากใช่ไหม (ซ.) เจ้าเป็นไงบ้างนะ
(ซ.)
- จ้ง ปี่ศาจ ฮือ...ปี่ศาจ
- เหลียน ข้าต่างหากเป็นเมียเจ้า
- จ้ง ไม่ใช่ เมียข้าไม่ใช่ปี่ศาจปลาอย่างเจ้า ข้าไม่เชื่อเด็ดขาด ข้าไม่แต่ง
กับปี่ศาจหรอก (ซ. เหลียนสะดุ้งตื่น)
- หนิว เหอฮัว ๆ
- เหลียน ฮือ...ข้าไม่ยากคิดแล้ว ฮือ...อดีตที่น่าอนาถ ข้าไม่ยากคิดอีกๆ
ฮือๆ ๆ (ซ.)
- จ้ง หา...หึ...เสี่ยวเหลียนเป็นไงบ้าง หา...ไฉน...
- หนิว เจ้ามันแล้งน้ำใจ เมื่อก่อนทำร้ายจิตใจเหอฮัวแค่ไหน ยังกล้าบอกว่า
รักนางอีก ถ้าขึ้นมารังควาน ข้าจะฆ่าเจ้าด้วย (คัท)
- จ้ง ช่วยด้วย ปล่อยข้านะ

ชาย 3 คน 1 2 3

จิ้ง อย่า...ปล่อยข้า ไอ้ย...

ชาย 3 คน ขึ้นมาหมู่บ้านหลีก เราจะซ้อมให้ตาย

หนิว เหนียวไม่อยากเห็นหน้าเจ้า ไปให้พ้นเดี๋ยวนี้

จิ้ง พี่หนิว ได้โปรดเชื่อข้าเถอะ ท่านแต่งกับนางไม่ได้ นางต้องเป็นเมียข้า คนเดียว ไม่งั้นนางจะตายนะ ไอ้ย...ฮือ...

หนิว ฮึม... (คัท _ ซ.)

ชื่อ ท่านเทพารักษ์ เรื่องที่ข้าให้वानได้ความหรือยัง

เทพแก่ อ้อ...ข้าไปสืบข่าวจากพรรคพวกเขียนด้วยกันแล้ว ปี่ศาจปลาเสียว เหลียน ไม่ได้บรรลุเป็นเทพหรอก นางกลืนมุกธาตุนินเข้าไป อาศัย กำลังของเทพธิดาเหยียนหู และห้าดาวเรียงตัว เปลี่ยนสถานะกลายเป็นมนุษย์ที่แท้จริงแล้ว

ชื่อ อะไร นางกลายเป็นคนหรือ

เทพแก่ ใช่ ตอนนี้นางจึงไม่ใช่ปี่ศาจ แต่เป็นคน

ชื่อ อ้อ...อย่างนี้เอง แล้วตอนนี้นางอยู่ไหน

เทพแก่ ท่านจะหานาง เพื่อเอามุกธาตุนิน กลับคืนมาหรือ

ชื่อ แน่อยู่แล้ว

เทพแก่ เฮ้ย...แล้วเรื่องที่ท่านรับปากข้าไว้ ต้องทำได้ด้วยละ

ชื่อ วางใจเถอะ ข้าจะหาช่างตกแต่งที่เก่งที่สุดในเมืองหลวง มาซ่อมแซม วัตถุของท่านให้เรียบร้อยเร็วไปเลย

เทพแก่ ดี ๆ แล้วเงินทำบุญบริจาคต่างๆ ก็ให้เป็นหน้าที่ท่านด้วยละ

ชื่อ แน่นอน ตอนนี้อยากได้หรือยังว่า ปี่ศาจปลาทองอยู่ไหน

เทพแก่ เฮ้ย...บอกท่านงไม่ใช่ปี่ศาจ นางเป็นคนแล้ว

ชื่อ ข้าไม่สนว่านางจะเป็นคนหรือปี่ศาจ บอกมาเดี๋ยวนี้ว่าอยู่ไหน

เทพแก่ เอ้อ...คือว่า...นาง...อ้อ...เดี่ยว...ยังมีอีกเรื่อง

ชื่อ เลิกโยกโย้ซะที บอกมาเร็วๆ จะมีเงื่อนไขอะไรอีก

เทพแก่ เฮ้ย...ข้าจะบอกท่านว่า จิ้งจอกหยิวกับเสียวเหลียน มีวาสนามาแต่ปางก่อน ความรักของพวกเขามุ่งมั่นแน่นแฟ้น ถ้าท่านทำให้เสียวเหลียนตาย มิเป็นการทารุณหรือสงสารหน่อยเถอะนะ

- ชื่อ ท่านเป็นเทวดาใจดี, แต่ข้าไม่ใช่รักพรตใจอ่อน ข้าไม่เคยปรานีปีศาจ
หน้าไหน จริงอยู่ แม้นางเป็นคนแล้ว แต่ว่า ธาตุแท้ยังเป็นปีศาจ
แถมเป็นปีศาจที่เลวร้ายด้วย
- เทพแก่ ท่านช่างโหดจริงๆ
- ชื่อ ท่านไม่บอก ข้าก็หาเองได้ แต่ว่า ศาลเจ้าผุๆ ของท่านแห่งนี้ คิดจะ
ตกแต่งใหม่เอ๋ย มีเงินบริจาคเยอะๆ เอ๋ย ก็ฝันไปเถอะ ข้าไปละ
- เทพแก่ เดี่ยวๆ อย่าเพิ่งอนชี่, แหม...ทำเป็นหัวล้านใจน้อย ค่อยพูดค่อยจา
กัน เอาเถอะๆ ข้าบอกท่านอยู่แล้ว คือ...เอ่อ...แหะๆ เรื่องการตก
แต่งใหม่ เอาแบบชั้นหนึ่งเลยนะ
- ชื่อ ไม่มีปัญหา
- เทพแก่ แล้ว...เงินบริจาค...ก็ให้มันสะพัดหน่อยละ
- ชื่อ เอาน่า พุดมาเร็ว
- เทพแก่ ได้ ฟังนะ (คัท_ช.)
- แม่ เสียวเหลียน จังจื่อหิวรักโบตัน ไม่ได้รักเจ้า ถ้าเขารู้ว่าเจ้าเป็นปีศาจ
ปลามีหวังหลบลิ้นหนีหน้า, รังเกียจเดียดฉันท์ ชื่อนี้เจ้าควรรู้ไว้ด้วย
- จัง ชำรักโบตันต่างหาก ไม่ใช่เจ้าๆ ไม่ใช่ปีศาจปลาที่น่ารังเกียจ ข้าไม่เชื่อ
เป็นไปไม่ได้ๆ
- เหลียน ข้าพุดจริงๆ (คัท)
- จัง หา...
- เหลียน ทำไมข้าไม่ใช่คน ข้าอยากเป็นมนุษย์ที่แท้จริงบ้าง เป็นผู้หญิงโดย
สมบูรณ์ ผู้หญิงที่มีเลือดเนื้อ, มีหัวใจ, มีความรู้สึก (ช. ร้องไห้)
จื่อหิว (ช.) ถ้าข้ากลายเป็นหมูตัวหนึ่งละ
- จัง ข้าจะรักหมูตัวนี้ให้มาก
- เหลียน แล้วถ้าข้ากลายเป็นสุนัข
- จัง ข้าก็จะรักสุนัขอย่างจัง
- เหลียน แล้วถ้า...ข้ากลายเป็นปลาล่ะ
- จัง ข้าก็จะรักปลาตัวนี้อ่างสุดซึ้ง
- เหลียน จื่อหิว อย่านลิ้มคำพุดของเจ้านะ
- จัง ฟ้าเปลี่ยนสี, ดินเปลี่ยนผัน คำพุดข้าวันนี้จะไม่มีวันเปลี่ยน (เหลียนร้อง
ไห้_ช.) ดัน "เหลียนหนี" เป็นพยาน ข้าจังจื่อหิวจะขอดูแลเจ้า

ชั่วชีวิต ชาตินี้ทั้งชาติไม่ขอพรจาก เจ้าเป็นภรรยาที่ข้ารักที่สุด ตราบ
ชั่วฟ้าดิน ไม่ขอผันแปร (ช.) เสี่ยวเหลียน ยกโทษให้ข้า กลับมาอยู่กับ
ข้าเถอะนะ

เหลียน อือ ๆ ๆ ... อือ ๆ ๆ (ช.) จื่อหยิว อือ...จื่อหยิว อือ...ข้ารู้แล้ว ข้ารู้
เรื่องหมดแล้ว

จ้ง เสี่ยวเหลียน

เหลียน จื่อหยิว อือ ๆ ๆ ข้าจำได้แล้ว ข้าจำทุกอย่างได้หมด ทั้งดีใจ เสียใจ
เป็นทุกข์ มีความสุข อือ...ข้ารู้แล้วว่าตัวเองรักเจ้าแค่ไหน จื่อหยิว

จ้ง เสี่ยวเหลียน ขอโทษด้วย อย่าจากข้าไปอีกนะ เจ้าเป็นเมียข้า, เมียคน
เดียวเท่านั้น เจ้าอยู่ข้าอยู่ เจ้าตายข้าตาย เราจะอยู่ด้วยกันตลอดไป
ไม่พรากจากอีก (ช.) เสี่ยวเหลียน ไปกับข้าเถอะ เราไปให้สุดหล้าฟ้า
เขียว อยู่กันเพียงสองคน

เหลียน ข้าไปไม่ได้หรอก พี่หนิวกับแม่จะทำยังไง ข้าทั้งพวกเขาไม่ได้ พวกเขามี
บุญคุณต่อข้า ข้าจะจากไปโดยไม่มีดีได้ยังไง ไม่ได้หรอก อือ...

หนิว เหนอฮัว

เหลียน หา...พี่หนิว

หนิว ไปกับเขาเถอะ

เหลียน แต่ว่า...

หนิว เมื่อเจ้าฟื้นฟูความทรงจำ ก็ไปกับเขาซะ ข้าไม่เคยเรียกร้องต่อเจ้า ไม่
ต้องการแต่งงานมาตอบแทนหรอก

เหลียน พี่หนิว ๆ (ช.)

จ้ง เสี่ยวเหลียน

เหลียน หา...

มุก เฮ้ย...เจ้าหักหลังข้า ข้าจะไม่ปล่อยเจ้าอีก ข้าจะเอามุกฮาดูหยินจาก
เจ้าให้ได้ เฮ้ย...

หนิว เสี่ยวเหลียน... ๆ หนีเร็ว

เหลียน ท่านกัณหีนี่ด้วย (ช. หนิวถูกทำร้าย _ ลู๊)

ชื้อ จะหนีไปไหน (จิ้งกุกจับ)

มุก นักพรตชั่ว อย่าเข้ามานะ ไม่งั้นข้าจะฆ่าเขา

เหลียน อย่างนะ

ชื้อ ข้าไม่กลัวเจ้าหรอก เชิญฆ่าเลย

เหลียน อย่า...อย่าฆ่าเขา จื่อหยิว (ซ.)
 ถึง เฮ้ย...
 หมาน ปีศาจ
 ถึง จับจื่อหยิวไปด้วย เฮ้ย... (สู)
 จัง ถึงเป็นกิ้ง ช่วยฆ่าด้วย (ซ.)
 หมาน ถึงเป็นกิ้ง ออกแรงหน่อยสิ
 ถึง ฆ่าไม่ไหวแล้ว
 หมาน ว้าย...(ซ.) ถึงเป็นกิ้ง ช่วยฆ่าที่ ว้าย...
 ถึง อย่าปล่อยมือนะเสี่ยวหมาน
 จัง ถึงเป็นกิ้ง ช่วยด้วย
 หมาน ทำไมดีล่ะ
 ถึง นั่นสิ
 หมาน กระจกส่องมาร ย้าย...
 จัง อีก...
 ถึง นี่...เจ้าทำอะไร
 หมาน ข้าหาวิธีแก้ไขได้แล้ว
 ถึง วิธีอะไร...เดี๋ยว...ถอดเสื้อฆ่าทำไม, เจ้าจะหาอะไรนะ
 หมาน กระจกส่องมารอยู่ไหน
 ถึง อยู่ที่นั่น
 หมาน หา... (ซ.)
 มุก ว้าย...
 จัง หา...
 ถึง หึ...เราชนะปีศาจหอยมุกได้แล้ว ฮือ...
 หมาน หึ...ไชโย ฆ่าเก่งจังเลย หึๆ
 ถึง เจ้า...เจ้า...อย่าข่มสิ โอ๊ย...
 หมาน ฆ่าเก่งนี่นา
 ซื่อ พวกเจ้าทำอะไร
 หมาน, ถึง อาจารย์
 ซื่อ ปีศาจหอยมุกล่ะ
 หมาน, ถึง ถูกเราไล่ไปแล้ว

- ชื่อ เฮีย...ใครให้พวกเจ้าปล่อยนางไปง่าย ๆ เล่า ต้องจับไว้แล้วฆ่านางซะ, รั้วมัยเจ้าจั่ง ถ้าตอนนี้หนีหนีเพยอยู่ด้วยก็ดีหรือ
- หมาน, ถัง เจียงหนีหนีเพยอีกแล้ว
- ชื่อ อี้ม...เพราะเจ้าอีกแล้ว คราวที่แล้วก็อยู่อารามถูกปีศาจปลาจับเป็นตัวประกันทุกครั้งก็เพราะเจ้านี้แหละ
- จิง ก็ท่านเคยบอกว่า ข้าจะพัวพันกับท่านไงละ
- เหลียน ช่วยด้วย ใครก็ได้ เร็วเข้า ข้าขอร้อง ช่วยพี่น้องหน่อย เขาจะตายแล้ว ฮือ... (ซ.)
- หนิว เหนือฮัว นี่...
- เหลียน ฟันแล้วหรือ ฟันแล้วก็ดี
- หนิว ข้าไม่ได้ถูกปีศาจฆ่าตายหรือ
- เหลียน นี่...ดีที่นักพรตจิงมาทัน ไลปีศาจหนีไป และยังรักษาให้ท่าน พี่หนิว ขอโทษนะ ที่ปีศาจตัวนั้นจะเล่นงาน...คือข้า ข้าทำร้ายท่านเอง
- หนิว เจ้าเป็นเมียข้า ข้าก็ต้องคุ้มครองอยู่แล้ว
- เหลียน เอ่อ...
- หนิว ไม่ เจ้าไม่ใช่เมียข้า แต่เป็นเมียจิงจื่อหรือต่างหาก พวกเจ้ายอมรับกันแล้ว เจ้าไปกับเขาเถอะ ไม่ต้องห่วงข้ากับแม่ เราไม่โทษเจ้าหรือ
- เหลียน ข้าไม่ไป ข้าจะอยู่ที่นี้ ปรนนิบัติท่านกับแม่ ไม่ไปไหนทั้งนั้น
- หนิว จริงหรือ
- เหลียน อี้ม...
- หนิว จั่งก็ดีสิ
- เหลียน ฮี ๆ ๆ
- หนิว เอ่อ...
- เหลียน ฮือ...ทำไมหรือ
- หนิว ไม่ดี เจ้าไปดีกว่า
- เหลียน ทำไมละ ไม่อยากให้ข้าอยู่ต่อ ไม่อยากแต่งกับข้าแล้วหรือ
- หนิว จิงจื่อหรือเคยบอกว่า ถ้าข้าแต่งงานกับเจ้า เจ้าจะตาย เดิมที่ข้าก็ไม่เชื่อ แต่พอเห็นปีศาจตัวนั้นแล้ว ข้าก็ต้องเชื่อ เจ้าไม่ใช่ผู้หญิงธรรมดา แต่เป็นปีศาจปลา
- เหลียน ท่านก็รังเกียจข้าหรือ

- หนิว ข้าจะรังเกียจเจ้าได้ไง เจ้าเป็นคนก็ดี เป็นผีหรือเป็นปีศาจก็ช่าง ข้าก็รักเจ้าเหมือนเดิม...แต่ว่า ถ้าเพราะความรักของข้า ทำให้เจ้าตายละก้อ ข้าขอไม่รักดีกว่า
- เหลียน ไม่ต้องห่วง ข้าจะอยู่กับท่านตลอดไป แม้ว่าต้องตาย ก็ตายอยู่ข้างกายท่าน
- หนิว เหนือหัว
- เหลียน นี่... (ซ. คัท)
- หมาน ท่านยอมให้...เสี่ยวเหลียนอยู่นี่จริงหรือ
- จิ่ง ถ้าข้าเป็นนาง ก็คงตัวสิ้นใจทำแบบนี้
- หมาน แต่ที่ว่า ถ้านางแต่งกับเถียนหนิว, นางจะตายนะ
- จิ่ง ถ้างั้น ข้าก็ตายพร้อมนางด้วย
- หมาน ไม่หรอก สวรรค์ให้พวกท่านพบกันอีกครั้งแสดงว่ายังมีวาสนาต่อกันอยู่ คนรักกันจะต้องได้ลงเอยสมหวังสิ
- จิ่ง อืม...
- หมาน ที่ข้าเป็นห่วงคือ ถังเป็นกังจะเกลี้ยกล่อมอาจารย์ปล่อยเสี่ยวเหลียนได้หรือเปล่าเท่านั้น (ซ. คัท)
- ชื่อ ไม่ได้ ข้าต้องเอามุกธาตุนั้นคืนมา
- ถัง ถ้ามุกธาตุนั้นออกจากตัวเสี่ยวเหลียน, นางจะตายนะ
- ชื่อ นางเป็นปีศาจอยู่แล้ว, ตายก็ช่าง
- ถัง นางเป็นคนต่างหาก
- ชื่อ นางเป็นคนที่กลายสภาพจากปีศาจ ธาตุแท้ก็คือปีศาจอยู่ดี
- ถัง ท่านพูดแบบนี้ก็ไม่ถูก
- ชื่อ ไม่ถูกยังไง
- ถัง ท่านเคยสอนว่าทุกชีวิตหลังจากบำเพ็ญเพียรแล้วจะผ่านชั้นตอนจากเดรัจฉานเป็นมนุษย์ แล้วจากมนุษย์ค่อยกลายเป็นเทพ เสี่ยวเหลียนเป็นปีศาจก็จริง แต่ตอนนี้นางเป็นคน ก็เหมือนนักพรตอย่างเราถ้าบรลุก็เป็นเทวดาได้ ตอนนี้นางเป็นคนอีกหน่อยบรลุเป็นเซียนก็ยังคงเป็นคนอีกหรือ
- ชื่อ เมื่อเป็นเซียนก็คือเซียนตลอดไปสิ
- ถัง นี่...ถ้าอย่างงั้น เมื่อเสี่ยวเหลียนเป็นคนแล้ว ก็คือคนตลอดไป ท่านฆ่าคนสังเดชเท่ากับผิดหลักการเป็นนักพรต

- ชื่อ นางไม่ได้บำเพ็ญตามขั้นตอน, แต่ใช้อิทธิฤทธิ์ช่วยเหลือทางลัด แบบนี้
ไม่ถูก
- ถึง อืม...
- ชื่อ มนุษย์ที่แท้จริงไม่ต้องอาศัยพลังของมุกธาตุนิยน์เพื่อดำรงชีวิต เพราะ
ฉะนั้นนางไม่ถือเป็นมนุษย์โดยธรรมชาติ
- ถึง อืม...ถึงนางทำไปเพราะความรักก็เถอะ ท่านจะไม่เห็นใจซักนิด,
สงเคราะห์นางกับจิ้งจอกหิวบ้างหรือ
- ชื่อ ฤษ พวกเขาก่อกรรมขึ้นเอง, ช่วยไม่ได้ ข้าจะไปเอามุกคืนเดี๋ยวนี้
- ถึง ข้าไม่ให้ท่านไป จิ้งจอกหิวเป็นเพื่อนข้า ข้าไม่ให้ท่านไปทำร้ายคนที่เขา
รัก
- ชื่อ เจ้ามีปัญญาขวางข้าได้หรือ
- ถึง โอ๊ย...
- ชื่อ อืม...โอ๊ย...หนอย...เจ้าศิษย์ชั่ว เล่นหัวอาจารย์อะ
- ถึง ข้าปาท่านแล้วจะทำไม่ นักพรตโง่เง่าเต่าตุ่น, หัวโบราณคร่ำครึ, เข้ม
โหดผิดมนุษย์
- ชื่อ เจ้าศิษย์เนรคุณ เห็นแก่บัณฑิตหน้าโง่และปีศาจชั่วมาด่าข้าหรือ วันนี้
ข้าต้องสั่งสอนเจ้าหนอยแล้ว อายนี้นะ บอกให้หยุด เจ้าเด็กปากเสีย
บังอาจนักด่าข้าเป็นชุดเชียว
- ถึง นึกว่าข้ากลัวท่านหรือ แก่แล้วยังไม่เจียมอีก
- ชื่อ แสบนักนะเจ้า (ผู้_คัท)
- หมาน ฮือ...เจ้าคิดไตร่ตรองดีแล้วแน่หรือ...ฮือ...ความจริง เจ้ายังมีอีกหลาย
วิธีที่จะตอบแทนพี่น้องกับแม่เข้าได้ อืม...เช่นว่าเราจะให้เงินชดเชยพวก
เขาเยอะ ๆ สร้างบ้านหลังใหม่, ที่ใหญ่โตกว้างขวางกว่านี้ จากนั้น ก็หา
เมียให้พี่น้องอีกคน
- เหลียน แต่ยังไงก็ตาม คงไม่สู้ข้าเอาชีวิตตอบแทนพวกเขาหรอก
- หมาน แต่ว่า ถ้าเจ้าตาย,จิ้งจอกก็ไม่อยู่ เขาต้องตายตามเจ้าไปอีกคนแน่
- เหลียน ข้ารู้
- หมาน ไร้อ...
- เหลียน เสียวมาน ยังจำได้ไหม เมื่อก่อน เจ้ากับโบตันชอบโยนหมันโถว...
- หมาน อืม...

บทพากย์ภาพยนตร์จีนชุดเรื่อง "นางพญาผมขาว"
(ตอนที่เจ็ด)

ผู้แสดงเพิ่ม.....

นารีพิษ - (หญิงสาว)

(ช. ไตเติ้ล _ คัท _ ช.)

ไป เบิกนักโทษจ้าวอั้ง (ช.)

ชิงสง พี่ไป วิธีนี้ จะล่อนางมารได้หรือ

ไป แผนของประมุขไม่มีพลาดหรอก...สหายชาวยุทธทั้งหลาย ศิษย์จ้าวอั้ง
ของเราประพัตินอกกริต สมคบอสูรหยก เช่นฆ่าพี่น้องและอาจารย์
เป็นความผิดใหญ่หลวง ตามกฎของสำนัก จึงให้แขวนคอตาย เพื่อเป็น
เยี่ยงอย่าง เด็ก ๆ ลงทัณฑ์

หิว ฮือ...ฮือ...

ได้ว อ้าว...ผีเสื้อน้อย (ช.)

ไป แขนงคอ (ช.)

พวกศิษย์ ยัก...

หัง ไล่...

ชัน อั้ง (ช.) อั้ง เป็นไงบ้าง

หัง หนีชัน

ไป ชังนางไว้

ชัน หา...

หัง รับหนีเร็ว

ชัน ไม่ ข้าไม่ไป (ช.)

ไป เฮ้อ ๆ ๆ

หัง หนีชัน ทำไมเจ้าไม่หนี รู้อยู่ว่าพวกเขาวางกับดัก

ชัน อั้ง ข้าหังเจ้าไม่ได้ แม่ต้องตาย เราก็ตายพร้อมกัน

หัง เฮย...ไม่จำเป็นเลย

ไป เฮ้อ ๆ ๆ อสูรหยก เจ้ามีปีกก็หนีไม่พ้นแล้ว

เสี่ยว ใครว่า (ช.) ยิ่งเลย (ช.) ยิ่งอีก (ช.)

ชัน หนีเร็ว
 พวกศิษย์ โอ๊ะ... (ซ. ระเบิด)
 เสี่ยว ไป
 เมี่ยว เร็ว
 ไป แย่แล้ว คราวนี้เราจะรายงานประมุขยังไง
 ชิงสง เสย... ย่าก...
 เสี่ยว โอ๊ะ... โอ๊ย... เมี่ยวหุยซุน จะบ้าหรือ ใช้ลมปราณกระแทกเข้าตัวเขาจะ
 เอาให้ตายหรือไง
 เมี่ยว เจ้ารู้อะไร ข้าเป็นหมอมเวทदानะ ซีพจรเขาถูกปิดตายหมด แสดงว่า
 ฤทธิ์โดยทำลาย แถมยังถูกเขว่นคอเจียนตาย ถ้าไม่ถ่ายเทลมปราณ
 ให้ จะช่วยได้หรือ
 ชัน เมี่ยวหุยซุน ว่าไงนะ เขาถูกทำลายฤทธิ์หรือ
 เมี่ยว ดูแล้วเหมือนจะใช้
 เสี่ยว อาจารย์น้อย อย่าไปฟังนางพูดน่า น้องข้าแค่หมดสติ แค่นั้นซีพจร
 หัวใจก็หาย
 เมี่ยว ไม่จริง
 เสี่ยว อือ...
 เมี่ยว ต้องทะลวงซีพจร 8 สาย
 เสี่ยว เจ้าเพื่อเจ้า แค่อะไรก็พอแล้ว
 เมี่ยว 8 สาย
 เสี่ยว หัวใจ
 เมี่ยว 8 สาย
 เสี่ยว เจ้ามันโง่
 เมี่ยว เจ้าแหละดักดาน
 เสี่ยว ยายเซ่อ
 ชัน เสี่ยวเสี่ยว ท่านฟังเมี่ยวหุยซุน, ทะลวงซีพจรก่อนเถอะ
 เสี่ยว เอ่อ... ก็ได้ ๆ เสย... นี้ ๆ ๆ ข้าฟังเจ้าแล้ว แต่บอกไว้ก่อนนะ ถ้าทำให้น้อง
 ข้าตาย, ข้าจะเอาเรื่อง ให้เจ้ากลายเป็นยายเท่งเท่งจริง ๆ ฮืม...(ซ.)
 ชัน หา... อี้หัง ๆ
 หัง หนีชัน โอ๊ะ...
 ชัน หา... อี้หัง ๆ ๆ

- เมี้ยว อ้อ...แม่นางเลียน อย่าใจร้อน เขาแค่อ่อนเพลียมากเกินไป นอนพัก
หน่อยก็หาย หึ...เซียวเสียว เป็นไง ความรู้ข้าเหนือกว่าใช่ไหม
- เสียว หึ...ซิว ๆ
- เมี้ยว หือ...
- เสียว ซิว...ฮืม...โง่จริง ไปข้างนอก เกะกะอยู่ได้
- เมี้ยว อ้อ...อย่าดูดี (ซ. คัท)
- ซง ฮืม...ไม่เอาไหนทั้งเพ ผู้คนไปชุมนุมตั้งมากมาย ยังปล่อยให้สุรหยกหนี
ได้
- ไป เรียนประมุข ตอนนั้นเราไม่คิดว่าพวกเขาจะใช้ไม้นี้ ไปวางกับดักในรัศมี
ร้อยลี้แถบนี้ จับอสุรหยกกับจิวอั้งให้ได้ เร็ว
- หนาน, ไป, ซิงสง ครับ (ไป)
- ลูกน้อง ก เรียนประมุข นายหญิงขอเชิญ (ซ.)
- ซง ท่านแม่มีอะไรจะสั่งครับ
- แม่ซง สั่งหรือ ข้าจะว่าเจ้าด้วย ได้ข่าวว่าแผนจับอสุรหยกล้มเหลวอีกแล้วหรือ
- ซง เพราะนักพรตไปสือทำงานพลาด
- แม่ซง อย่าโทษคนอื่น เจ้าเป็นประมุขแห่ง "ภูตโลกันต์" และเป็นลูก "นางมาร
ดอกไม้แดง" จะปิดความรับผิดชอบไม่ได้ นี่ไม่ใช่ชีวิตของเรา
- ซง แล้วท่านแม่จะให้ทำไงล่ะครับ
- แม่ซง เจ้าฉลาดกว่าพ่อของข้าหลายเท่านี้ เรื่องแค่นี้ยังต้องถามแม่อีกหรือ แม่
ต้องการแค่หงส์หยกขาว ส่วนเรื่องอื่นจะไม่ไปก้าวกายด้วย
- ซง ในรูปปั้นหงส์หยกขาว นอกจากรายชื่อคนที่ถูกเราซื้อแล้ว ยังมี "คัมภีร์
เลียนเทียน" และลายแทงขุมทรัพย์ราชวงศ์หยวนแน่หรือ
- แม่ซง อาจารย์ของอสุรหยกสนิทกับข้าเหมือนพี่น้อง คงไม่หลอกแม่ แต่ทำไม
นางไม่บอกความลับนี้ให้ลูกศิษย์รู้ด้วยนะ เรื่องนี้ แม่ก็แปลกในเหมือนกัน
เจ้าจึงต้องเอาหงส์หยกขาวมาโดยเร็วที่สุด ดูว่ามีจริงหรือเปล่า
- ซง ไม่ต้องห่วง ลูกจะเอาสิ่งที่ท่านแม่ต้องการมามอบให้เอง
- แม่ซง อย่าช้าอีกล่ะ วิชา "ทำลายกระดูก" ของแม่ใกล้ฝึกสำเร็จแล้ว ถึงตอนนั้น
ต้องได้คัมภีร์และลายแทง ช่วยแคว้นนี้เงินเรายึดครองภาคกลาง สร้าง
รากฐานเมืองใหม่
- ซง ครับ ลูกจะทำงานให้เสร็จ ภายในเร็ววัน
- แม่ซง ขอให้จริงเถอะ ออกไปได้

- ซง ครับ
- แม่ซง เฮ้ย...ฮ่า...ข้าต้องฝึกวิชาทำลายกระดูกให้ได้ ฮ่า ๆ ๆ ฮ่า ๆ ๆ (คัท _ ซง.)
- หัง โอ๊ะ...โอ๊ย...
- ซัน หา...อ้อหัง รู้สึกเป็นไงบ้าง
- หัง หี่...อย่ามายุ่ง
- ซัน หา...หี่...เจ้ายังโกรธข้าอยู่หรือ
- หัง โกรธหรือ ข้าไม่ได้โกรธใคร แต่เกลียดตัวเอง ทำไมหลงเชื่อเจ้า
- ซัน ฮื่อ...เจ้ายังคิดว่าข้าฆ่าอาจารย์เจ้าอีกหรือ
- หัง เจ้ากับเซียวก๊วย หลอกข้าว่าเห็นกับตาที่นักพรตซิงสง...ถูกสังหาร นั่น การตายของอาจารย์ข้า ก็อาจเป็นได้ว่าเจ้าโกหกอีก
- ซัน ข้า...ฮื่อ...ข้าเห็นศพนักพรตซิงสงจริง ๆ ฮื่อ...ไม่นึกว่าจะถูกเขาตบตา ฮื่อ...
- หัง ข้าจะไม่เชื่อเจ้าอีกแล้ว ไม่เชื่ออีก ข้าอยากตายให้พ้น เจ้าไม่นำมาช่วย เลย ตายไปจะได้หมดเรื่องหมดราว
- ซัน หา...
- หัง โอ๊ะ...
- ซัน อ้อหัง
- หัง ฮืม...
- ซัน อ้อหัง ถ้าเจ้าไม่เชื่อข้า ก็มาฆ่าดีกว่า ฮื่อ...แต่อย่าทรมาณตัวเองแบบนี้ เห็น เจ้าอยู่ในสภาพนี้แล้ว ข้าก็ปวดใจนัก
- หัง ฆ่าเจ้าหรือ ข้าเคยคิดฆ่าเจ้า แต่ลงมือไม่ได้ ตอนนี้นึกแค่นั่นอยากฆ่า เจ้าจริง ๆ ก็ไม่มีวรยุทธพอจะลงมือ
- ซัน หา...เจ้าถูกทำลายวรยุทธหรือ...หี่...ฝีมือนักพรตไปสือกับศิษย์พี่เจ้าแน่ ข้าจะแก้แค้นให้เอง
- หัง แก่แค่น เจ้าฆ่าอาจารย์ข้าแล้ว ยังจะฆ่าท่านอาและศิษย์พี่ใหญ่อีกหรือ เลียนหนีซัน จะให้มูตึงพินาศถึงสะใจหรือไง
- ซัน หี่...เจ้าเกลียดข้า ไม่เชื่อข้า ก็ไปชะลี ถ้าถูกจับอีกครั้ง ข้าจะไม่ช่วยอีก
- หัง หี่...ข้าไม่อยากให้ช่วยอยู่แล้ว โอ๊ะ...(ไป)
- ซัน หา...ฮื่อ...ฮื่อ ๆ ๆ
- เสี่ย พี่หนีซัน ข้ากับพี่จ้าวซีทำอาหารมาให้กินนะ
- หวัง และมีของบำรุงให้พี่จ้าวด้วย

- เสี่ยว อาจารย์น้อย น้องข้าล่ะ
- ชั้น เขาไปแล้ว
- เสี่ยว ไปแล้ว
- หวัง เขายังไม่หายดี จะไปไหนได้
- เสี่ยว พี่นี่ชั้น ทะเลาะกับพี่จ้าวหรือคะ
- ชั้น หี...เขาแค้นข้า ไม่เชื่อใจข้า ฮือ...บอกว่าจะไป ฮือ...ข้าจะรังไว้ทำไม
- เสี่ยว เฮ้ย...เสร็จกัน ๆ เจ้าไล่เขา ๆ ก็กลับไปบู๊ตึ้งอีก เฮ้ย...น้องหวัง คุณนางไว้, อย่าให้ไปไหนล่ะ ข้าจะไปตามอ้อหัง เฮ้ย...
- เสี่ยว เดี่ยว... (ซ. จบเบรค _ซ.)
- หัง โถ๊ะ...โอย... (ซ.)
- เสี่ยว อ้าว...น้องชาย เหะ...(หังโอ) น้องชาย เดี่ยวซี น้องชาย จะรีบไปไหนเล่า
- หัง เซียวเสี่ยว ข้ากับท่านและอสูรหยก ถือว่าตัดขาดกันแล้ว เราไม่ใช่พี่น้องอีก
- เสี่ยว อย่าเพิ่งไป พุดอะไรซวย ๆ การสาบานเป็นเรื่องจริงจัง ไม่ใช่จะขาดก็ขาดได้
- หัง ข้าไม่อยากพบท่านกับหนี่ชั้นอีก
- เสี่ยว ข้า...
- หัง ตอนนี้ข้าเป็นคนพิการ ขอร้องล่ะ ให้ไปตายที่บู๊ตึ้งเถอะ อย่างน้อยพอตายไป ยังได้เป็นผีบู๊ตึ้ง หี...
- เสี่ยว น้องชาย เจ้าพ้นเพื่อนหรือไง ข้าไปปล่อยให้ไปตายหรือก หือ...(ซ.)
- ซิงสง เฮ้อ ๆ ๆ เซียวเสี่ยว เจ้าไม่ให้เขาตายบู๊ตึ้ง เราก้จะให้ตายอยู่นี่ละกัน
- เสี่ยว เหะ ๆ ๆ เจ้านักพรตตมตุ้มที่แก่งตาย ข้าอยู่ทั้งคนจะฆ่าเขาหรือ ผันไปเถอะไป (สู)
- หนาน เซียวเสี่ยว อย่าหวังช่วยเขาได้เลย ลุย (สู)
- ซิงสง พี่เกิน ข้าจะขวางเจ้าแก่ เจ้าไปจับศิษย์ชั่ว
- หนาน อืม...(สู) จ้าวอ้อหัง เจ้าหนีไม่พ้นเงื้อมมือข้าแล้ว (สู)
- เสี่ยว ลูกขึ้น ไป...น้องชาย เจ้าหนีก่อน ข้ารับมือเอง
- หัง โถ๊ะ... (สูต่อ)
- ซิงสง เจ้าไปจับศิษย์ช้วนั่นก่อน
- หนาน ได้ (ซ.) ตามเร็ว
- หัว หา... (ซ.)
- พวกศิษย์ ล้อมไว้ ๆ
- หนาน จะไปไหนจ้าวอ้อหัง

- หัง พี่ใหญ่ ข้ากลับบู๊ตึ้ง เพื่อขอตายต่อหน้าอาจารย์ ถ้าจะฆ่าข้า ก็ลงมือเถอะ
- หนาน ได้ ข้าจะควักหัวใจเจ้าไปส่งเวรอาจารย์ เฮ้ย...
- หิว ออย่า...
- หนาน ฮ่า ๆ ๆ เฮ้ย...ฮ่า ๆ ๆ
- หิว หา...
- นารี หี่...น้องชายคนนี้ เจ้านี่ก็แปลกจริง ชีวิตเป็นเรื่องใหญ่ เจ้ากลับไม่ใส่ใจหรือ
- หนาน เจ้าเป็นใคร กล้ายุ่งเรื่องบู๊ตึ้งหรือ
- นารี อ้อ...คนของบู๊ตึ้งนี่เอง อาศัยแค่พวกเจ้ามีสิทธิ์ถามชื่อข้าด้วยหรือ จะไปไหนก็ไป ไม่งั้นถ้าทำให้ข้าโกรธ จะได้ไปอยู่กับมบาลทั้งหมด
- หนาน พุดจาโอหังนัก อยากรู้มีฝีมือชกแค่ไหนถึงได้แสนัก (สู้) เฮ้ย...ฝ่ามือปลิดวิญญาณ นารีพิฆหรือ
- นารี ไซ้แล้ว ข้าคือนารีพิฆที่ไม่ไว้หน้าใคร เมื่อรู้ชื่อยาข้าแล้วยังไม่ไปอีก
- หนาน เอ่อ...นารีพิฆ บู๊ตึ้งไม่เคยบาดหมางกับเจ้า ทำไมต้องมาแสดด้วย
- นารี ข้าพอใจแสดชะอย่าง มีอะไรมัย ยังไม่ไล่หัวไปอีก หรือว่า...อยากลองพิฆสงฝ่ามือข้าอีก หือ...
- หนาน เอ่อ...ได้ ความแค้นนี้ข้าต้องชำระคืน ไป
- หิว หา...
- นารี น้องชาย ๆ
- หัง โอ๊ะ...โอย...
- นารี น้องชาย ๆ เป็นไงบ้าง
- หัง ข้า...ไม่เป็นไร หี่...
- นารี เดี่ยว...เฮ้ย...เจ้าเป็นคนสำนักไหนนะ ถึงเป็นศัตรูกับบู๊ตึ้งได้
- หัง ขอบคุณที่มาช่วย ข้าจู้ฮี่หัง...ถ้ายังไม่ตาย จะตอบแทนบุญคุณ โอ๊ะ...
- นารี นี่...เจ้านี่แปลกพิลึก ข้าอุตสาหะช่วย แค่พุดขอบคุณก็ไปหรือ
- หัง หี่...แล้วจะให้ทำไง
- นารี อย่างน้อยก็บอกข้าว่าทำไมลวงเกินบู๊ตึ้ง
- หัง ข้าเป็นศิษย์ทรยศ ท่านไม่น่ามาช่วยเลย
- นารี อ้าว...นั่นก็ยิ่งแปลกใหญ่ ข้าผาดโผนยุทธภพมานาน ไม่เคยช่วยใคร พอช่วยคนครั้งแรกก็โดนต่อว่า ดูท่าเจ้าคงไม่อยากอยู่แล้ว

บทพากย์ภาพยนตร์การ์ตูน

เรื่อง "โคนัน..."

บรรยาย กาลเวลาที่เปลี่ยนไป คดีฆาตกรรมบนยานนี้ก็เพิ่มขึ้นทุกที และคดีต่อไปก็คือ คดีฆาตกรรมสามพี่น้อง "ฮัปปะ" โคนันคงจะไม่ปล่อยให้คนร้ายลอยนวลแน่ ถึงภายนอก อาจจะถูกเป็นเด็กไม่ประสีประสาอะไร แต่มั่นสมองของเขาเป็นผู้ใหญ่ นี่แหละคือ นักสืบจิ๋ว "โคนัน"

เสียงก้อง นักสืบรุ่นจิ๋วโคนัน

ตอนคดีฆาตกรรมสามพี่น้องฮัปปะ

โมริ โธ่เอ๊ย! เห็นบอกว่าเป็นคดีใหญ่ ก็เลยอุตสาหกรรมบ้านนี้ขับรถมาถึงบ้านนอก ขนาดนี้แท้ๆ เชียว

สาว 1 ได้งานมาก็ดีแล้วไม่ใช่หรือคะ

โมริ จะบ้าอะไร! ให้ไปตามหาหมาที่ทะเลาะนะ ดูถูกฝีมือกันชัดๆ เลยแบบนี้

โคนันคง ก็เหมาะแล้วไม่ใช่หรือฮะ เอ้อ...

โมริ เอ๊ย! อ้าว! เป็นอะไรหรือขอบคุณ

ฮึดตตะ เอ่อ! คือว่ารถผมเสียหนะครับ ผมต้องขอโทษด้วย ผมขออาศัยไปลงที่ บ้านพักข้างหน้านั้นได้หรือเปล่าครับ

โมริ เอ่อ...

ฮึดตตะ รับรองว่าผมมีค่าตอบแทนให้หนะครับ

โมริ จั้น...ด้วยความยินดีเป็นอย่างยิ่ง เชิญเลยครับ

ฮึดตตะ ขอบคุณมากหนะครับ ผมชื่อฮึดตตะครับ

โมริ ขอบคุณครับผม หา! อุตสาหกรรมฮึดตตะนี่ละนะ อู๊ย! ประธานบริษัทยักษ์ใหญ่หนะหรือ อู๊ย!!! ไม่น่าเชื่อเลย

บรรยาย ประธานอุตสาหกรรมฮึดตตะ

ยามาอูจิ เออ! อ้า!...

ฮึดตตะ นี่ "ยามาอูจิ"

ยามาอูจิ น...น..นายท่าน!! เกิดอะไรขึ้นครับ

ฮึดตตะ รถฉันเสียหนะสิ ก็เลยให้เค้ามาช่วยส่งที่นี้หนะ

ยามาอูจิ จริงหรือครับ ผมเป็นผู้ดูแลบ้านพักตากอากาศที่นี้ ชื่อยามาอูจิครับ
ขอบคุณหนะครับที่ช่วยเหลือท่านประธานเอาไว้

- โมริ ฮ่า...ฮ่า...ไม่หวอก เห็นคนอื่นเดือดร้อนเราก็ต้องช่วยเหลืออยู่แล้ว
- ฮ็อตตะ พวกโคอิจิมมาถึงกันแล้วใช่ไหม
- ยามาอุจิ ครับ...ทุกคนเห็นนายท่านมาช้ากว่าเวลามากก็เลยเป็นห่วงกันน่าดูเลยล่ะครับ
- ฮ็อตตะ หี!! แล้วไงล่ะ คงจะนึกว่าให้ฉันประสบอุบัติเหตุตายไปซะได้ก็ดีล่ะสินะ
- โมริ+สาว1 หา...เอ่อ!!
- ฮ็อตตะ จริงสิคุณโมริ คึ่นนี้เป็นงานปาร์ตี้วันเกิดของผมนะ ผมขอเชิญพวกคุณไปร่วมฉลองด้วยกันกับผมก็แล้วกันนะ
- โมริ เอ่อ.....แต่ที่ผม
- ฮ็อตตะ ไม่ขัดข้องอย่างนั้นใช่ไหม
- โมริ ครับ ผมขอรับด้วยความยินดีเลยครับ
- โคอิจิ เอ่อ!! เห็นคุณพ่อมาช้ากว่าเวลาที่นัดเราตั้งเยอะ คิดว่าคุณพ่อจะเกิดอุบัติเหตุกลางทางซะแล้ว ผมเป็นห่วงแทบแย่เลยล่ะครับ
- สาว 2 จริงด้วยนะค่ะ เพราะคุณพ่อเป็นศูนย์กลางของพวกเรา
- เรียวกิจ อย่าเป็นห่วงไปเลยน่า สุขภาพของพ่อเรายังแข็งแรง ยังอยู่กับเราได้อีกนานเลย
- ยามาอุจิ นี่เป็นไวน์ "ชะโตเปโต" ปี 1976 นะครับ เป็นของขวัญที่คุณโคอิจิมอบให้นายท่านนะคะ
- สาว 1 พ่อคะคงแพงน่าดูเลยเนอะ
- โมริ ก็แห้งละสิ นี่มันไวน์แดงชั้นดีราคาแพงมากที่ผลิตขึ้นมา จำนวนไม่เท่าไรด้วยนะ รู้ไหมล่ะ
- โคอิจิ เอาล่ะครับ ผมขออวยพรวันเกิด 58 ปี ของคุณพ่อ
- เรียวกิจ เต็มใจก่อน...
- ฮ็อตตะ อือ!!!
- เรียวกิจ ให้พี่ดื่มก่อนเป็นคนแรกดีกว่าล่ะมั้ง
- โคอิจิ หมายความว่ายังไงล่ะ
- เรียวกิจ ถ้าหากว่ามันมีพิษขึ้นมาล่ะ เราจะขำกันไม่ออกล่ะสิ
- โมริ (ล้อสักวินาที)
- สาว 2 นี่! มันกลัวว่าหากันนี่ คุณเรียวกิจ
- เรียวกิจ ผมได้ยื่นข่าวลือมาล่ะนะ
- หนุ่ม 1+สาว 2 หา!

- เรียวกจิ เพราะความไม่รอบคอบของพี่ ทำให้กิจการฝ่ายต่างประเทศเสียหายอย่างหนักเลย จนคุณพ่อต้องออกมาตัดสิน ให้กรรมการฝ่ายย้ายไปอยู่บริษัทลูก เพื่อแก้ปัญหาเรื่องนี้ยังไงล่ะ
- หนุ่ม 1 นี่หมายความว่าฉันคิดจะฆ่าคุณพ่ออย่างนั้นหรือ นายนั้นแหละ พักนี้เล่นการพนันได้ข่าวว่าสร้างหนี้ก้อนโตๆ ด้วยกันนี่นา
- เรียวกจิ มันเกี่ยวอะไรกับพี่ด้วยล่ะ
- ฮ็อตตะ อี้...พ่อก็ได้มัยพวกแก
- โมริ วิวาย...อ้าวอาหารเย็นของฉัน
- ฮ็อตตะ พ่อได้แล้วพวกแกเนี่ย
- เรียวกจิ + หนุ่ม 1 (ตกใจ) อะ...
- ฟูมิโกะ เหมือนเดิมเลยนะค่ะ พี่น้องรักกันดีจริงๆ เลย
- เรียวกจิ พี่
- หนุ่ม 1 ฟูมิโกะ
- ฮ็อตตะ นี่แกมาทำอะไรที่นี่ล่ะหา
- ฟูมิโกะ นี่เธอจะคำทักทาย พ่อเองเป็นคนส่งบัตรเชิญให้หนูแท้ๆ เลยนะ
- ฮ็อตตะ ชั้นนะตัดสัมพันธ์กับแกมาตั้ง 5 ปีแล้ว จะส่งบัตรเชิญนั้นให้แกทำไม ชั้นไม่อยากจะเห็นหน้าคนอย่างแก ออกไปได้แล้ว
- ฟูมิโกะ แต่คนที่บอกหนูว่ามีเรื่องจะคุยด้วย ก็คือคุณพ่อเองนะค่ะ
- ฮ็อตตะ ชั้นไม่มีเรื่องอะไรจะคุยกับ
- โมริ เฮ้ย...นี่ว่าดินมั่งได้กินของแพงๆ ซะอีกล่ะนะ
- สาว 1 โธ่!...พี่นี่ล่ะก็
- โคนัน คุณฮ็อตตะกับคุณฟูมิโกะ เคยมีเรื่องอะไรกันมาก่อนหรือครับ
- ยามาอูจิ คือว่าฉันเพิ่งเข้ามาทำงานเป็นคนดูแลที่นี่ได้ 2 ปีเท่านั้นเอง เรื่องที่เกิดขึ้นก่อนหน้านั้นนะชั้นไม่รู้หรอกค่ะ
- ฮ็อตตะ หือ! วิสกีของขวัญจากใครกันล่ะนี่
- พร้อม หา...
- โมริ นี่มันอะไรกันล่ะเนี่ยหา
- โคนัน อีะ.....หา
- โมริ โอ๊ย
- ยามาอูจิ โอ๊ะ.....นายท่าน

- โมจิ ระเบิดเหวอเน้ย
- หนุ่ม 1 + เรียวจิ นี่อะไรกันนี่
- โมริ เรียกตำรวจมา
- ยามาอูจิ ครับ
- โมริ จะต้องมีคนมารอบวางระเบิดไว้ในห้องนี้อย่างแน่นอนเลย
- หนุ่ม 1 เป็นไปได้ยังไง
- โมริ ห้ามเข้ามา! กฎณาเอาข่าวกอนกรำตำรวจจะมาถึงที่นี่ เข้าใจมั๊ยครับ
- เรียวจิ มาห้ามกันได้ยังไง คุณนะเป็นใครกัน
- โมริ ผมคือยอดนักสืบแห่งปรูฟี่ โมริ โคโคโร่
- หนุ่ม 1 โมริ โคโคโร่ เหวอ
- เรียวจิ นักสืบที่โด่งดังคนนั้นนะเหวอ
- โมริ แบบนี้คงจะเป็น ไดนาไมค์ละสินะ
- โคนัน ถ้าเป็นไดนาไมค์จริงละก็ ทำไมไม่มีกลิ่นดินปืนเลยล่ะครับ
- โมริ เจ้าเด็กบ้าเข้ามาป่วนเปียนแถวนี้อีกแล้วเหวอเน้ย
- โคนัน ตามตัวมีเศษแก้วติดเต็มไปหมดเลย
- โมริ หนอยเนาะ! ทำเป็นรู้ดี
- โคนัน นี่มันฝากลองใส่วิสกี้ี่นี่นาใช่แล้ว! มิน่าถึงมีเศษแก้วติดเต็มตัวไปหมดเลยแบบนี้
- โมริ นี่มันอะไรกันนะ
- โคนัน ระเบิดนะถูกติดตั้งไว้ในกล่องใส่วิสกี้ี่นะครับ ดังนั้นที่ตัวคุณ ฮ็อตตะถึงมีเศษแก้วติดเต็มตัวไปหมดเลย
- โมริ ฮือ! อย่างนี้เเอง ถึงแกจะไม่บอก เรื่องง่าย ๆ อย่างนี้ชั้นก็รู้เรื่องอยู่แล้วละ
- ชอบสอตจริงเชียว
- โคนัน บ้าจริงๆ เลย หา! ดินนี่นา ทำไมถึงมีดินอยู่ในแก้วนี้ด้วย
- สาว 1 พ่อคะ
- โมริ ฮือ! คุณยามาอูจิล่ะ
- สาว 1 คือว่าโทรศัพท์เราตอไปไม่ติดเลยคะ
- โมริ หา! ว่ายังไงนะ
- หนุ่ม 1 ถ้าพูดถึงคนในนี้ที่มีความแค้นคุณพ่อละก็ ฟุมิโกะ เธอนั้นแหละ เธอ
- สาว 2 จริงด้วยนะเธอนะหายเข้ากลีบเมฆไปตั้ง 5 ปีแล้ว จำเพาะต้องกลับมาคืนนี้ทั้งๆ ที่ไม่มีใครเรียกมาชะหน่อย แบบนี้มันไม่สงสัยเหวอไรกันละ

- พุ่มโกะ จริง ชั้นมีความแค้นที่ฝังใจกับคุณพ่อมาก ถึงขนาดจะฆ่าให้ตายกับมือเลย แต่ครั้งนี้ชั้นไม่ได้ทำนะ ชั้นไม่รู้หรอกนะว่าเป็นฝีมือของใครแต่ก็ต้องขอโทษแก่มากละนะ
- หนุ่ม 1 พวกคุณพี่เองก็คิดเหมือนกันไม่ใช่เหรอหา
- สาว 2 เฮ้ย!
- โมริ เป็นพี่น้องภาษาอะไรกันนี่ (คิดในใจ) ว่ายังไงครับสายโทรศัพท์
- ยามาอูจิ รู้สึกว่ามีคนใช้มีดติดมันขาดซะแล้วล่ะครับ
- หนุ่ม 1+สาว 2 ใช้มีดเหรอ
- ยามาอูจิ เอ่อ...คุณโมริจะทำยังไงดีครับนี่
- โมริ เอ่อ...
- ยามาอูจิ นั่นมัน!
- โคนัน ระเบิดถูกติดตั้งเอาไว้ในกล่องใส่ვისก็ล่ะยะ
- ยามาอูจิ หา! กล่องใส่ვისก็อันนั้น
- โมริ นี่อะไรออกอย่างนั้นเหรอครับ
- ยามาอูจิ เอ่อ...คือว่า
- โมริ อย่ามัวแต่อ้างอิงอย่างนั้นสิคุณ
- ยามาอูจิ มันเป็นของขวัญที่คุณเรียวกิจ นำมาเป็นของขวัญให้กับคุณท่านล่ะครับ ผมจำได้ว่านำมาเป็นมาวางไว้ในห้องคุณท่านแล้ว
- หนุ่ม 1 เรียวกิจเหรอ
- สาว 2 จริงสิคะคุณเรียวกิจละ
- โมริ หา! หนีไปแล้วอย่างนั้นเหรอ
- สาว 1 อะไรกันนะ
- โมริ หา! มีดนี่
- ยามาอูจิ มีดรับรถของคุณเรียวกิจ
- โมริ ฮืม...เค้าทิ้งรถไว้ที่นี่ แสดงว่าไม่ได้ไปไหนไกล
- หนุ่ม 1 ถ้ามันเรียวกิจคงจะอยู่ใกล้ๆ แถวนี้นี่ละสิครับ ใช่มั๊ยครับ
- โคนัน นี่มัน รถถูกเจาะขางนี่
- หนุ่ม 1 คุณโมริจะทำยังไงดีล่ะครับพี่
- โมริ ก่อนอื่นก็ต้องขับรถออกไปให้พ้นจากที่นี่ซะก่อนละสิ
- โคนัน ต้องเป็นฝีมือของเด็กแน่ๆ เพราะมีดนี้มีเศษยางติดอยู่ด้วย แล้วพวกคุณมาที่นี่กันยังไงล่ะหา

- หนุ่ม 1 พวกเราขับรถไม่เป็นกันล่ะครับ ก็เลยจ้างรถมา
- ไมริ มีรถคนอื่นอีกมัย
- ยามาอุจิ ยังมีรถของผมครับ แต่ว่ามันเสียอยู่ที่เลยขับไม่ได้ล่ะครับ
- โคนัน นี่ถ้าคุณเรียวกิจเป็นคนร้ายจริงทำไมต้องเจาะยางรถตัวเองด้วยล่ะครับ
- ไมริ ไม่เห็นต้องสงสัยเลย เพราะถ้าตำรวจมาตรวจสอบที่นี่ แล้วพบว่ามิแต่รถตัวเองไม่ได้ถูกเจาะยาง ก็ต้องถูกเพิ่งเล็งก่อนใครเพื่อนนะสิ
- โคนัน แปลกจังเลย ทำไมต้องทำอย่างนั้นด้วย ในเมื่อวิสกี้ของตัวเองกลายเป็นระเบิดแกมยังหายตัวไปทับทีหลังเกิดเรื่องแบบนี้ เป็นก็ต้องถูกสงสัยก่อนอยู่แล้วล่ะมา คนร้ายต้องไม่ใช่คุณเรียวกิจ ว่าแต่ถ้าเป้าหมายของคนร้ายคือต้องการขังทุกคนไว้ในบ้านหลังนี้แล้วล่ะก็ ต้องมีอะไรเกิดขึ้นอีกแน่นอน
- ไมริ สรุปว่า เค้ายังซ่อนตัวอยู่แถวๆ นี้อย่างแน่นอน ทุกคนรวมกลุ่มกันไว้ห้ามทำอะไรโดยพลการ
- ฟูมิโกะ พุดเป็นเล่นไปนะ ชั้นจะกลับห้องล่ะ
- โคนัน อ๊ะ
- ไมริ เอ้ย... พุดอะไรไม่ยอมฟังเลย เอาล่ะทุกคนเข้าไปข้างในกันได้แล้ว
- ยามาอุจิ คุณไมริครับ ถ้ายังไงผมจะลงไปซ่อมรถคุณะครับ ไมริระวังตัวไว้ด้วยก็แล้วกันนะ นี่เจ้าเปียกมานี่เร็ว
- โคนัน ฮะ หาครับ นี่มันจี๊ของคุณฟูมิโกะนี่นา
- โคนัน คุณฟูมิโกะครับ
- ฟูมิโกะ อัย... นำรำคาญจริงๆ ไม่เห็นหอรอชั้นกำลังยุ่งอยู่นะ
- โคนัน คุณกำลังหาไอนี้ผู้ใช้มัยครับ
- ฟูมิโกะ หา! เอาคืนมานะ
- โคนัน อู๊ย!
- ฟูมิโกะ ขอบใจมากนะจะหนู จี๊นี้เป็นของมีค่าที่สุดในชีวิตของชั้นเลยทีเดียवल่ะ
- โคนัน คนรักหอรอฮะพี่
- ฟูมิโกะ เค้าตายแล้วล่ะจะเมื่อ 5 ปีก่อนฆ่าตัวตายไม่สิถูกฆ่าตายต่างหากล่ะ ฝีมือฮือตตะ โดโชกุ คุณพ่อของชั้นเองนะแหละ
- โคนัน หา
- ฟูมิโกะ เพราะเหตุนี้ชั้นจึงออกจากบ้าน คือชั้นให้อภัยเค้าไม่ได้ เอ้ย! ขอโทษนะชั้นไม่ควรเล่าเรื่องเศร้า-แบบนี้ ให้เด็กอย่างเธอฟังเลยล่ะนะ

- ไคนัน คุณพุมิโกะมีความแค้นกับคุณฮ็อตตะ แต่ว่าคุณพุมิโกะจะมีโอกาสเอากล่องวิสกี้ใส่ระเบิดมาวางไว้ในห้องได้หรือ หือ! นี่มันปฏิกิริยาศาสตร์หรือว่าระเบิดนั้น ใช้จริงด้วยถ้าใช้กำมะถันนี้กับปฏิกิริยาศาสตร์เมื่อไหร่ ไม่ผิดแน่ คนร้ายก็คือค่านั่นแหละ หา! หา! คนๆ นี้
- ไคนัน ซ่อมเสร็จแล้วหรือครับ
- ยามาอูจิ หา! ไคนันคุณนั่นเองนะ
- ไคนัน รถเก่าน่าดูเลยละฮะเนี่ย
- ยามาอูจิ เป็นรถคันแรกที่ขึ้นออกแบบเองนะนี่
- ไคนัน เคยเป็นคนออกแบบรถด้วยหรือฮะ
- ยามาอูจิ ใช่ แต่ก็ 5 ปีมาแล้วละ พอดีมีเรื่องขึ้นก็เลยลาออกนะ
- ไคนัน ผมเพิ่งเคยเห็นรถแบบนี้เป็นครั้งแรกเลยฮะนี่
- ยามาอูจิ เอ้อ.....!
- ไคนัน ฮา ฮ่า หา! รถเก่านี้นิดิตแอร์เย็นด้วยหรือฮะนี่
- ยามาอูจิ เออเนี่ย! ไคนันคุณ ช่วยไปตามคุณพุมิโกะให้ที ได้มั๊ยนี่
- ไคนัน ทำไมหรือฮะ
- ยามาอูจิ จะให้ช่วยไปตามตำรวจมาละนะ เมื่อเกิดเรื่องแบบนี้ทุกคนไม่สบายใจกันละนะ
- ไคนัน แล้วคุณลุงล่ะครับ
- ยามาอูจิ ชั้นเป็นผู้ดูแลบ้าน จำเป็นต้องอยู่ดูแลที่นี่
- ไคนัน หือ! เข้าใจแล้วล่ะครับ
- ยามาอูจิ เฮ้ย! กินข้าว กินข้าว เอ่อๆ ะ
- สาว 1 ไคนันคุณล่ะคะ
- ไมริ ก็คงเล่นอยู่แถวๆ นี้นั่นแหละน่า
- สาว 1 จริงๆ เลยหน่า หนูขอไปตามหาเคื่อก่อนนะคะ
- ไมริ อ้า! ช้าวจ้า
- ยามาอูจิ หา!
- ไคนัน ไม่เห็นจะต้องตกใจเลยนี่ครับ ก็มันรูปที่วางอยู่ในห้องคุณแท้ๆ เลยนี่น่า
- ยามาอูจิ คุณแอบเข้าไปในห้องของผมได้ยังไง ใครอนุญาต
- ไคนัน ผมไปเจอของที่ที่น่าสนใจเข้าหลายอย่างเลยที่เดียวของที่ซ่อนอยู่ในตู้เก็บของมันมีทั้งกำมะถัน & สารเคมี ระเบิดนั้นนะไม่ใช่ไดนาไมค์หรือก แต่เป็นปฏิกิริยาศาสตร์กับกำมะถันผสมกับสารเคมีบางตัวเป็นระเบิดที่ทำขึ้นเอง

เรื่องทั้งหมดหลังงานศพของเคนทาโร่ ทำให้ผมอยู่เฉยๆ ไม่ได้และผมไม่เคย
รู้เรื่องของลูกชายตัวเองแม้แต่ชนิดเดียว

โคนัน (โมริ)

เพราะเหตุนี้คุณถึงคิดแก้แค้นให้เขาสินะ

ยามาอูจิ

ถูกต้องแล้ว ผมลาออกจากบริษัทและสืบเรื่องของคุนฮิโตะเพื่อหาโอกาส
แก้แค้น จนได้มาเป็นคนดูแลบ้านที่นี่ แต่คุณฟูมิโกะออกจากบ้าน คุนฮิโตะ
ตะไปแล้ว จนไม่มีข่าวคราวเลยจระทั้ง 2 ปีผ่านไป

โคนัน (โมริ)

คุณจึงเลือกงานปาร์ตีวันเกิดของคุนฮิโตะ เป็นเวทีแก้แค้น และก็ส่งบัตร
เชิญไปให้กับคุณฟูมิโกะ อย่างนั้นใช่ไหม

ยามาอูจิ

เอ่อ! ที่จริงแล้วเรื่องนั้นฉันก็ไม่ได้หวังผลอะไรเต็มที่นักหรอกนะ

ยูมิโกะ

แต่ว่าคุณฟูมิโกะ ยังปลอดภัยอยู่นี้คะ

ยามาอูจิ

เธอเข้าไปนั่งในรถคันนั้น การแก้แค้นของผมก็สำเร็จแล้ว ผมดัดแปลงแก้ไข
รถคันนั้นนิดหน่อย ถ้าเธอเหยียบเบรคเต็มแรงเมื่อไร แอร์เบ็คก็จะทำงาน
ทันที

สจ๊วต ลิตเติ้ล เจ้าหนูแสนซน

จอร์จ วันนี้แล้ว, วันนี้แล้ว ๗๗๗๗

แม่ ก็วันนี้ละสิจ๊ะ จอร์จ

จอร์จ มันเป็นวันสำคัญของผม

แม่ ใช่จ๊ะ

จอร์จ ผมไปด้วยได้ไหมครับ ?

พ่อ ลูกต้องไปโรงเรียน

จอร์จ เขาจะอยู่ที่บ้านเมื่อผมกลับมาหรือเปล่าครับ ?

แม่ จะลูก

จอร์จ ผมจะเล่นบอลกับเขา ปล้ำกับเขา ผมจะสอนวิธีถ่มน้ำลายให้เขา

แม่ จะสนุกมากเลยนะจ๊ะ

พ่อ อืม...

จอร์จ แม่จะรู้ได้อย่างไรครับว่าแม่เลือกคนที่เหมาะหรือเปล่า ?

แม่ ไม่รู้สิจ๊ะ...เราจะ...

จอร์จ แม่รู้แล้วกัน ใช่ไหมครับ ?

แม่ จ๊ะ ไปเถอะ บาย..... (ซาวด์.....)

-2-

จอร์จ ผมต้องการน้องชายตัวเล็กๆ ไม่ใช่ตัวใหญ่ๆ นะครับ

(สถานเลี้ยงเด็กกำพร้า)

(ส) หญิงแวน เราได้ตรวจสอบเอกสารของคุณแล้ว ทุกอย่างเรียบร้อยแล้วละ ไม่ใช่ทุกคน
ที่เหมาะสมจะเป็นพ่อแม่บุญธรรม แต่คุณสองคนดูเหมือนจะมีความรักที่มอบ
ให้แก่เด็กมากค่ะ รู้สึกเป็นอย่างไรบ้างคะ ?

แม่ คือเรา.....

พ่อ ตื่นเต้นมากครับ

แม่ อยากจะได้เร็ว ๆ ค่ะ (ซาวด์ นิดๆ)

หญิงแวน อ้อ...ได้เวลาพักของเด็ก ๆ พอดี เชิญไปดูพวกแกได้ค่ะ ดูได้ตามสบายนะ
คะ พวกแกคุ้นกับคนแปลกหน้า

แม่ ขอบคุณค่ะ

พ่อ ชอบคุณครับ

หญิงแว่น ช่างเป็นคู่ที่น่ารัก (ชาวด์ ...)

(ส) เด็ก เยี่ยมมากเรค (ชาวด์ ...)

แม่ ดูพวกแกสิคะ เฟรเดอริก เราจะ.....

พ่อ เลือกคนไหนดี ช่าง...วิเศษกันทุกคนเลย

(ส) สจ๊วต ความจริงวิเศษคืออะไรรู้ไหมครับ ? วิเศษคือ เมื่อคุณ 2 คนรู้ว่าอีกฝ่ายจะ
พูดอะไร ก่อนที่ฝ่ายนั้นจะพูดออกมา...มันไม่ใช่ธุระของผมหรอกครับ

-3-

พ่อ ใช่ ที่มันเป็นอย่างนั้นก็เพราะเราอยู่ด้วยกันมานาน

แม่ จากการเป็นครอบครัวเดียวกัน

สจ๊วต จากการเป็นครอบครัวเดียวกันหรือครับ โอโฮ ถ้าต้องการจะหาสมาชิก
ครอบครัวละก็ คุณมาถูกที่แล้วครับ คุณจะพบคนที่ต้องการ ถ้าต้องการ
เด็กผู้หญิง ชูชานอ่านภาษาฝรั่งเศสออก และอีติรคนนี้สามารถเดินเท้าไป
พร้อมกับเป่าฟองสบู่ได้ แต่ถ้าต้องการเด็กผู้ชาย...

พ่อ เราต้องการเด็กผู้ชาย

สจ๊วต ถ้าอย่างนั้น เบนนี่สามารถใช้แขนเดินได้ และแอนดี้วิ่งได้เร็วมาก

แม่ เธอรู้เรื่องของคนดีมากมายนะ

สจ๊วต ผมอยู่ที่นี้มานานแล้วครับ เพราะไม่มีใครอยากจะอุปการะเด็กอย่างผม
อย่าไปกังวลกับการเลือกเลยครับ มันเป็นแบบนี้เสมอ คือ ตอนแรกคุณไม่รู้
ว่าจะทำอะไร คุณจะกลัว แล้วคุณก็จะพบคนที่คุณต้องการ คุณจะพูดกับ
เขา แล้วคุณก็ตัดสินใจได้(ชาวด์)โอ้ย....(ชาวด์)

(ส) หญิงแว่น คุณแน่ใจนะคะว่า คุณพร้อมที่จะรับความเป็นเอกลักษณ์ของแก

-4-

พ่อ ครับ ผมแน่ใจ เอกลักษณ์ของแกเหมาะจะสมกับครอบครัววลิตเติ้ลที่สุด

หญิงแว่น แต่เราไม่อยากจะให้ใครอุปการะเด็กที่ไม่ได้เป็นเผ่าพันธุ์เดียวกับผู้อุปการะ
นะคะ เพราะจะเข้ากันได้ยากมากคะ

แม่ แต่แกกับเราจะเข้ากันได้คะ (ชาวด์...)

(ส) เด็ก ๆ ลาก่อนสจ๊วต...
บาย....

- บาย...เราจะคิดถึงเธอจ้ะ
- (ส) สจ๊วต จะให้ผมเรียกคุณว่าอย่างไรครับ ?
- แม่ แม่จ้ะ
- พ่อ กับพ่อ
- แม่ เรายังไม่ได้บอกข่าวดีกับเธอ เธอมีพี่ชายคนนึง...
- พ่อ ชื่อจอร์จ
- สจ๊วต พี่ชายหรือครับ ? ผมต้องเรียกเขาว่าอย่างไร ?
- แม่ จอร์จจ้ะ (ชาวด์...)
- นี่คือบ้านเรา สจ๊วต ใครๆ เขาพูดกันว่า คนที่นามสกุลลิตเติ้ลทุกคนในโลก สามารถจะหาบ้านนี้เจอได้
- พ่อ ถึงแม่คน ๆ นั้นจะไม่เคยมาบ้านนี้ก็เถอะ
- แม่ เพราะหัวใจของเขาจะรู้ (ชาวด์)
- สจ๊วต หัวใจจะรู้
- พ่อ จะดูให้ทั่วบ้านก่อนไหม ?
- สจ๊วต ก็ได้ครับ
- แม่ นั่นลุงเครนขอ ลุงเอ็ดการ์ดกับปูลาเปเนเซอร์ นั่นป้าบิทริส และนั่น...จอร์จ พี่ชายของเธอ
- สจ๊วต ดุสิครับ เขาดีใจที่ได้พบผมแล้ว
- พ่อ รู้จักทุกคนแล้วนะ...ยกเว้น...(ชาวด์...) ไอ้อ.....
- แม่ สโนวเบล คายเขาออกมาเดี๋ยวนั้น
- พ่อ คายสจ๊วตออกมาเดี๋ยวนั้น สโนวเบล คายเขาออกมาเดี๋ยวนี (ชาวด์...)
- แม่ สจ๊วต เธอโอเคหรือเปล่า ?
- สจ๊วต ผมโอเคครับ
- พ่อ เจ้าจะทำร้ายสจ๊วตไม่ได้ เข้าใจไหม ? ไม่ได้เด็ดขาด
- แม่ ไม่เช่นนั้น เจ้าจะต้องออกไปจากบ้านนี้นะ สโนว
- พ่อ สจ๊วตเป็นสมาชิกของครอบครัวเรา จะกินสมาชิกในครอบครัวไม่ได้

- (ส) จอร์จ แม่ครับ พ่อครับ ผมกลับมาแล้วครับ
- เขามาแล้วใช่ไหมครับ ? น้องชายผมมาแล้วใช่ไหมครับ ?
- แม่ ใช่จ้ะ

จอร์จ อยู่ไหนครับ ?

แม่ อยู่นี่จ๊ะ, สจ๊วต นี่จอร์จ, จอร์จนี่สจ๊วตน้องชายเธอจ๊ะ

จอร์จ จริงหรือครับ

แม่ จริงสิ จอร์จ

พ่อ เขาเป็นน้องชายของคุณ

จอร์จ นายเหมือนกับหนู

สจ๊วต ใช่ ฉันเหมือนกับหนู

จอร์จ ก็มันสิ ฉันไปก่อนนะ (ซาวด์...)

สจ๊วต รู้สึกว่าเขาจะผิดหวังนะครับ

แม่ เขาคงจะเหนื่อยมาจากโรงเรียนจ๊ะ

พ่อ เขาจะมีอารมณ์ดีขึ้นตอนทานอาหารค่ำ (ซาวด์...)

 อืม... เนื้ออบเนื้ออร่อยมากเลยที่รัก

แม่ แบบเคจันคะ ไม่ทำความเข้าใจกันหน่อยหรือลูก, จอร์จ ไม่มีอะไรจะถามสจ๊วตบ้างหรือจ๊ะ ?

พ่อ ถามมาได้เลย จอร์จ

แม่ ถามอะไรก็ได้ที่อยากถาม

จอร์จ ช่วยส่งเกรวีนันมาให้หน่อยได้ไหม

-7-

แม่ นี่ห้องของเธอจ๊ะ สจ๊วต

พ่อ หวังว่าคงชอบนะ

สจ๊วต กว้างดีจังเลยครับ (ซาวด์...) ราตรีสวัสดิ์ครับแม่, ราตรีสวัสดิ์ครับพ่อ

พ่อ ราตรีสวัสดิ์ลูก

แม่ ราตรีสวัสดิ์จ๊ะ (ซาวด์...)

 จพาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สจ๊วต สวัสดิ์เจ้าเหมียว

สโนว นอนสบายไหม ?

สจ๊วต สบายมากเลย ชอบใจ

สโนว แต่ฉันตองนอนบนพรมเซ็ดเท้าข้างนอกนั่นนะไ้หนู

สจ๊วต รู้สึกว่านายจะเครียดนะ

สโนว ยิ่งกว่าเครียดอีก ดับเบิลเครียดเลย

- สจ๊วต ฉันอาจจะช่วยได้ อยากให้ทำอะไรละ ? เกาหูให้เอามั้ย หรือเกาท้องให้ก็ได้
- สโนว งั้น มาเกาในท้องเลยดีกว่า
- สจ๊วต ขอโทษด้วย ฉันสับสน นึกว่าพวกสัตว์เลี้ยงชอบให้ทำอย่างนั้น
- สโนว ฉันไม่ใช่สัตว์เลี้ยงของนาย ฉันเป็นแมว และนายเป็นหนู นายควรจะอยู่ในรู
นี่เป็นครอบครัวของฉัน
- สจ๊วต เราเป็นสมาชิกครอบครัวร่วมกันไม่ได้หรือ ?
- สโนว มันคนละรุ่นกัน ไม่ได้
- ไม่อยากจะเชื่อเลย ว่าฉันมาเจอกับอาหารของฉัน แล้วอย่าไปอยู่ตรงหน้า
ต่างละ ถ้าแมวตัวอื่นเห็นเข้า ฉันจะเสียหน้า ต้องไปเล่นบอลให้หายเครียด
เสียหน่อย (ชาวดี...)
- แม่ จอร์จจะ ตื่นได้แล้วจะ
- จอร์จ โอเคครับแม่
- แม่ ลูกก็เหมือนกันจะ สจ๊วต
- สจ๊วต โอเคครับแม่ (ชาวดี...)
- แม่ จอร์จ เอาชุดนอนมาให้แม่ซักด้วยนะจ๊ะ
- จอร์จ โอเคครับ (ชาวดี...)
- (ส) แม่ ส่งมาทางท่อนะจ๊ะ
- จอร์จ โอเคครับ (ชาวดี...)
- (ส) แม่ ขอบใจจะ (ชาวดี...)
- สจ๊วต ตายแล้ว แม่ครับแม่ ผมอยู่ในเครื่องซักผ้าครับแม่ แม่ครับ จะไปไหนหรือ
ครับ ? (ชาวดี...)
- แม่ แปลกแฮะ
- พ่อ อะไรหรือ ?
- แม่ ฉันนึกว่ามีใครมาเรียกหน้าบ้าน
- พ่อ วันนี้คุณสวยจังเลย
- แม่ เราควรจะคุยกับจอร์จนะคะที่รัก
- พ่อ คุยเรื่องอะไร ?
- แม่ เรื่องสจ๊วตคะ แกยังไม่ยอมรับสจ๊วต

- สจ๊วต สโนวเบล ขอบคุณพระเจ้าที่นายมา ฉันติดอยู่ในเครื่องซักผ้า ช่วยฉันหน่อย
เถอะ ช่วยปิดเครื่องให้ด้วย
- สโนว ฉันจะช่วยนายทำไม ฉันชอบแบบนี้
- สจ๊วต ตลกมากเลยนี่สโนวเบล นายจะทิ้งฉันไปไม่ได้นะ
- สโนว เมินเสียเถอะ
- สจ๊วต นายจะไปไหนหรือ ?
- จอร์จ ผมไม่เก่งในการแข่งเรือ ก็ไม่เห็นจะเป็นอะไรนี่
- พ่อ ชนะหรือแพ้ไม่ใช่เรื่องสำคัญ ถ้าถูกพยายามอย่างเต็มที่และสนุกกับมัน
- จอร์จ ถ้าได้ที่ไหน มันจะสนุกอย่างไรครับ
- แม่ อยากได้ชุดออกงานคะ และผ้าที่ใช้ควรจะระบายอากาศได้ดี เพราะแก่ชอบ
มุดและเป็นปาย
- สจ๊วต และมักจะมีริ้วรอยด้วยครับ
- ชายขาย ผมจะหาให้คะครับ-ไม่ต้องห่วง นี่เบนในชุดบาร์เบโดส นี่เบนในชุดพ่อครัว
นี่เบนในชุดคนตัดไม้ และนี่เบนในชุดแกลดิเอเตอร์
- แม่ ดีคะ เบนมักจะแต่งชุดแบบนี้หรือคะ ?
- ชายขาย เปล่าครับเปล่า มีอีกหลายชุดครับ มันขึ้นอยู่กับความเหมาะสม
- แม่ แล้วถ้าต้องไปงานสังสรรค์ของครอบครัวล่ะ
- ชายขาย มีชุดสำหรับงานแบบนั้นครับ
- พ่อ อยู่ไหน
- แม่ จอร์จไปไหน ?
- พ่อ ไปดูของ
- แม่ สจ๊วตทุกอย่างเรียบร้อยนะจ๊ะ
- สจ๊วต อย่าเข้ามาคะครับ
- ชายขาย แก้อาย
- สจ๊วต (กระแอม) เป็นอย่างไรบ้างครับ ?
- พ่อ เยี่ยมมากเลย เกือบจำลูกไม่ได้แน่ะ
- แม่ เท่ห์มากจ๊ะ
- พ่อ และดูเหมือนสมาชิกตระกูลลิตเติ้ลไม่มีผิดเลย
- สจ๊วต จริงหรือครับ ? ington ก็เยี่ยมไปเลย ตอนแรกผมกลัวว่าจะเหมือนเบน (ชาวด์...)
- ญ. ฮัลโหล
- แม่ ฮัลโหล เคนซอ สวัสดิ์คะป้า

- พ่อ เควนซอ
- เควนซอ เพรเดริก
- พ่อ ลิตเติ้ลไฮ ลิตเติ้ลโลว
- เควนซอ ลิตเติ้ลไฮ ลิตเติ้ลไฮ
- ญ. เราเอาของขวัญมาให้สจ๊วตจ๊ะ
- ลุง หลานชายคนใหม่ของฉันอยู่ไหน ?
- เควนซอ ตระกูลลิตเติ้ลซัทจะใหญ่ขึ้นเรื่อยๆ เลยนะ โอโห.....(หัวเราะ....)
- (ซาวด์...)
- สจ๊วต มีพวกลิตเติ้ลเยอะแยะเลย
- จอร์จ ลุงเควนซอ
- เควนซอ หลานคนโปรดของฉัน
- ลุง ตอนนี้ไม่ได้มีคนเดียวแล้วนะ เควนซอ
- ญ.1 ใช่ ตอนนี้มีหลานชายคนโปรด 2 คนแล้ว
- ลุง ใช่ อีกคนอยู่ไหนล่ะ
- เควนซอ ไปเรียกมาเปิดของขวัญเร็ว
- จอร์จ มีของขวัญมาให้ผมหรือเปล่าครับ ?
- เควนซอ คือ.....
- แม่ เราคิดว่า.....
- พ่อ ทุกคนฟังทางนี้นะครับ เราอยากจะแนะนำให้คุณรู้จักกับใครคนหนึ่ง
- แม่ นี่คือสจ๊วตคะ
- สจ๊วต สวัสดีครับทุกคน (ซาวด์...)
- ลุง แก.....
- ญ(หลายคน) ใช่ น่ารักมากเลย
- ลุง ใช่ ๆ นึกคำพูดไม่ออกนะ (ซาวด์...)
- แม่ สจ๊วตดูนี่สิจ๊ะ
- พ่อ ไฮไฮ ยี่ห่อขเมลลิงเขี้ยวนะ เป็นลูกโบว์ลิ่งที่ดีที่สุด ใครๆ ก็พูดว่าถ้าไม่ใช่ ยี่ห่อขเมลลิง...
- หลายคน "ก็ไม่ใช่ลูกโบว์ลิ่ง"
- ลุง มานี่สิสจ๊วต ป็นชิ้นมานั่งบนอานเลย
- ป้า แกต้องโตอีกหน่อยนะจ๊ะ

ญ.2

ฉันว่า แค่นี้ก็ขึ้นอีกนิดหลังจากที่เรามานะ

ย่า

ฉันก็เคยโตแบบนี้ จู่ๆ ฉันก็โตพรวดเลยไปหน้าร้อนปีนั้น

สจ๊วต

ผมขอพูดอะไรหน่อยนะครับ ในสถานเลี้ยงเด็กกำพร้า เรามักจะเล่าเรื่อง เทพนิยาย เรื่องการได้พบครอบครัวของเรา และมีงานปาร์ตี้แบบนี้ มีเค้ก มีของขวัญและมีเนื้ออบเยอะเยอะ มีญาติๆ เดินทางมาจากแดนไกลเพื่อมา อวยพรให้เรา ผมไม่เคยมีครอบครัว แต่คิดว่านี่คงจะเป็นครอบครัวที่ดีที่สุด ในโลก เพราะฉะนั้นผมขอขอบคุณทุกคนเพราะตอนนี้ผมรู้แล้วว่า เทพนิยาย เป็นเรื่องจริง

สโนว์

ไปนั่งดูรถ นั่งหาว แล้วก็เลียขนตัวเอง ต้องใช้เวลานานมากเลย ไปละนะ (ฮาวด์...).

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์

นางสาวหัตถ์ตรีย์ พิลึกภควัต เกิดวันพฤหัสบดีที่ 5 พฤษภาคม 2520 ที่โรงพยาบาลราชวิถี กรุงเทพมหานคร บุตรีของนายส่งศักดิ์ - ทรรสนี พิลึกภควัต จบการศึกษาในระดับปริญญาตรี ในปี พ.ศ. 2541 จากมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ คณะมนุษยศาสตร์ วิชาเอกบรรณารักษศาสตร์ วิชาโท สื่อสารมวลชน

เมื่อจบแล้วจึงได้เข้าทำงานในตำแหน่ง นักสารนิเทศ ฝ่ายวิเคราะห์ทรัพยากรสารสนเทศ สำนักหอสมุด และห้องสมุดคณะวิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ (บางเขน)

จากนั้นได้ลาออกจากการงาน เพื่อเข้าศึกษาต่อ ในระดับปริญญาโท สาขาวิชาวารสารศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ และสื่อสารการแสดง คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เป็นรุ่นที่ 4 เมื่อปีการศึกษา 2544.

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย